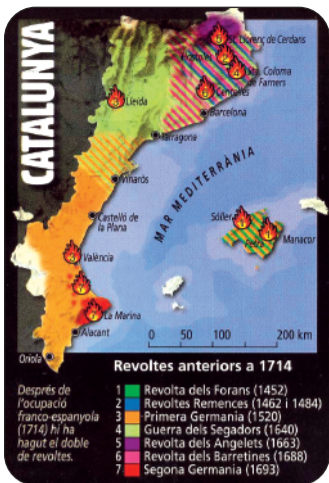

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

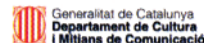

www.racocatala.com/esteldemallorca
 E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 642

1ER DE GENER DEL 2009

PREU: 2 €

BALEART

Na Francina Gual pinta a l'oli al seu estudi del carrer Vinyassa,1-3-3 de Ciutat. 677 546 474

En Francesc Vidal i na Margalida Rubí són els amos de les Destileries Vidal-Catany al carrer de Sant Francesc s/n de Lluçmajor. 971 660 178

FIRA DE LA PERDIU DE MONTUÏRI

En Rafel Miralles és l'amo jove de la Ferreria Miralles a la carretera de Manacor s/n de Montuïri. 971 646 288

Son membres de l'Associació es Retorn de la Vila d'Eivissa. Fan artesanía eivissenca. Estan al carrer Aragó,26-1-C. 971 303 196

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 10 anys que n'Alma Cenarro regenta la Perruqueria Alma al carrer Bartomeu Rosselló Pòrcel,2 de Ciutat. Fa tarifa plana de perruqueria: color, metxes, tallar, pentinar, tot per 59'90 al mes. A la foto amb la seva oficiala Rossanna. 971 286 587

Fa un mes que en Daniel Avilés ha obert la Perruqueria Daniel al carrer Son Dameto,4 de Ciutat. 661 315 817

Fa 15 anys que en Pau Gordon amb na Pilar Porres, en Lluís Roca i n'Estefanie Staminnger regenta l'oficina d'assegurances AXA al carrer Monsenyor Palmer,1 de Ciutat. 971 767 700

SANTA MARIA DEL CAMÍ

Fa 2 mesos que en David Nigorra ha obert la botiga.taller Art Funerari al carrer dels Ocells, 36 de Ciutat. Hi podeu trobar làpides i tota classe d'ornamentació per a cementeris. 971 451 772

Fa 2 mesos que n'Elvira i na Sílvia han obert el Bar Es Mercat a sa Plaça Nova,20 A de Santa Maria. 660 192 843

Fa 10 anys que en Rafel Canyelles fa agricultura ecològica al seu tros del Molí Nou al Pla de Biniali. Els diumenges va a vendre al mercat de Santa Maria. 695 021 365

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Almenys el 7% del «cas Madoff» afecta fons gestionats per la banca espanyola

El Santander hi té invertits 2.330 milions d'euros; el BBVA, 300 milions, i nou fons de pensions, 36 milions

Més d'un 7% dels 37.400 milions estafats per la companyia nord-americana Madoff Securities correspon a fons gestionats per la banca espanyola. Són uns 2.688,7 milions que –segons les comunicacions fetes per les gestores– es reparteixen entre el grup Banco Santander (2.347 milions), el BBVA (300), nou fons de pensions (36 milions), tres asseguradores (2 milions), Banca March (2) i Caja Madrid (1,7). Mentre que el govern espanyol i el Banc d'Espanya consideren que l'estafa tindrà pocs efectes en l'economia espanyola, el Fons Monetari Internacional i l'Associació d'Usuaris de Bancs, Caixes i Assegurances (Adicae) van criticar ahir el cas Madoff, i van reivindicar més garanties i un sistema molt més transparent i efectiu.

A banda del Grupo Santander, que va gestionar fons de clients de banca privada –un miler a l'Estat– per un import de 2.330 milions d'euros lligats a productes de Madoff, ahir es va confirmar que hi ha una altra entitat espanyola afec-

tada, el BBVA, amb la pèrdua de 300 milions. Segons el comunicat remès a la CNMV, l'entitat que presideix Francisco González ha explicat, però, que no ha fet cap inversió directa a Madoff. També ha precisat que no ha venut als seus clients detallistes i de banca privada a l'Estat productes gestionats o dipositats en els productes financers de Madoff. Pel que fa a l'activitat com a «estructurador», el BBVA assegura que l'ha realitzada «exclusivament per a altres entitats financeres i inversions institucionals», i precisa que es tracta de productes referenciats a fons d'inversió de tercers que han invertit, al seu torn, a través de Madoff.

Una tercera entitat espanyola que ha admès que ha resultat afectada pel cas és Banesto, que assegura, però, que la quantitat estafada és «irrellevant». De fet, les fons no han aclarit si ha estat la mateixa entitat, la que ha estat víctima del frau, o si, en canvi, són els seus clients, els que han tingut les pèrdues. I en aquest paquet també cal afegir-hi, encara que sigui amb pèrdues gairebé irrellevants Banca March, amb 2 milions, i Caja Madrid, amb 1,7 milions. D'altra banda, «la Caixa», Banco Popular, Bankinter i Banc Sabadell no tenen cap inversió en

els fons de la companyia nord-americana, segons van informar fonts oficials d'aquestes entitats.

38 MILIONS

El ministre d'Economia, Pedro Solbes, va xifrar en 38 milions d'euros l'impacte de l'estafa Madoff en asseguradores i fons de pensions a l'Estat espanyol, i va considerar que es tracta d'una quantitat petita en comparació amb els diners que mou l'economia espanyola. Segons Solbes, hi ha tres asseguradores que hi tenen imports d'uns 2 milions, i hi ha 9 fons de pensions afectats per uns 36 milions. Sobre això, el governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, va assegurar: «Ens importa el que afecta els comptes de resultats dels bancs, i el que coneixem, fins ara, no és important». Una visió que va confirmar l'Associació d'Institucions d'Inversió Col·lectiva i Fons d'Inversió (Inverco), que va qualificar de residual l'impacte del frau a l'Estat. El director general d'Inverco, Ángel Martínez-Aldama, va destacar que si l'efecte negatiu de la fallida de Lehman Brothers, una entitat molt més gran, va ser molt petit a l'Estat, el frau de la gestora de Bernard Madoff «encara ho serà molt més». Per la seva banda, el presi-

dent del PP, Mariano Rajoy, va exigir al Banc d'Espanya i a la CNMV que investiguin «a fons» les conseqüències de l'estafa a l'Estat.

ESQUEMA PONZI

La notícia de l'estafa de Madoff es va conèixer divendres després que l'FBI detingués el gestor de fons Bernard Madoff, expresident del Nasdaq i un dels inversors més actius dels últims 50 anys, acusat d'un frau de 37.400 milions a través del procediment conegut com l'esquema Ponzi. El frau de Madoff podria ser el segon més important de la història dels Estats Units després del cas Enron l'any 2001, en què es van estafar 63.400 milions de dòlars.

La piràmide financera segueix l'anomenat esquema Ponzi, pel qual s'ofereixen inversions amb una rendibilitat inusualment alta per atreure els participants, i els interessos es van pagant amb els fons dels nous inversors; la roda funciona fins que es tallen en sec les aportacions noves, de manera que ja no es pot retribuir el client vell amb el capital del nou.

[extret de http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=3188011]

Col·lapse intervencionista?

Els riscos de les mesures per superar la crisi econòmica

MUNDELL DIU QUE, SI NO ES REDUEIXEN els impostos a les empreses als EUA, aquestes empreses no podran resistir la competència de les asiàtiques. Com a altres economistes, les arriscades injeccions de diner dels bancs centrals públics i els gegantins plans de nova despesa pública dels governs, tots alhora i finançats amb emissions de deute públic (que expulsa inversió privada), li fan témer en els propers anys:

- 1) grans variacions en els nivells de preus; i
- 2) la possible eclosió de la que seria la més gran de totes les bombolles, la mare de totes les bombolles, la del deute públic.

Compreu accions d'Íbex 35

Avui ha baixat molt la borsa, sobretot, l'espanyola. L'Íbex 35 ja ha baixat fins a un valor de fa 1 any i 1/2 o una cosa així. És cert que hi ha crisi, però és més fictícia que no pas real -

hi ha interessos per part dels bancs que fan la competència als que pateixen la crisi de crèdits al EUA... i de vés a saber quins altres grups.

L'Íbex 35 pot baixar encara més, però no pot pas enfonsar-se, i tornarà a pujar, però no em demaneu si pujarà prou en poc temps o no (d'aquí a 1 mes, 2, 3, 6 o 1 any?). Però ha baixat molt i hi guanyarem força diners segur.

Encara no les he comprades avui perquè els diners que tenia en una caixa d'estalvis, els tinc en un fons d'inversió i trigaran 1, 2 o 3 dies a subscriure-me'ls, però de seguida que me'ls n'hagin subscrit els invertiré a l'Íbex 35, perquè no pot pas baixar gaire més. No espereu gaires dies.

Però opteu per l'alemany, l'espanyol no és gens de fiar.

Salut i força al canut (recordeu que el canut era un sarronet on els pagesos i gent del camps guardaven els diners)

D'on són els delinqüents a ca nostra? (tema censurat per la Policia - espanyola, per suposat- del Políticament Correcte)

Tothom ho sap però ningú ho diu. Vaig a fer una pregunta retòrica: per què a les presons catalanes o valencianes no hi ha a penes catalans o valencians, ja que totes són plenes de forasters?

Segons les últimes enquestes una bona part dels reclusos que estan a Catalunya o la Comunitat Valenciana o les Illes són immigrants de fora de l'Estat espanyol (magrebins, països de l'est, sudamericans,...) Però el més greu és que del percentatge restant tot el món sap que ben pocs són autòctons, la majoria provenen d'Andalusia. Tot aquest 25% són forasters, immigrants inadaptats, etc. allò que en Andalusia en diuen "merdellones". No es tracta de cap racisme ni tracte despectiu, simplement és que la realitat que suportem ÉS AIXÍ.

Oi que un magribí, quan és reincident, el deporten al seu país? Suportem massa presons amb xoriços importats que no ens fan falta per a res.

Feu la prova i ho veureu. Digueu-li a qualsevol amic vostre (parlant en català) que us imiti un robatori. En el 99% de les imitacions sentireu: "esto es un atraco", o el que sigui, però segur que serà en espanyol. Motiu? El subconscient és molt savi i sap que a ca nostra els delinqüents no són catalans, sinó espanyols, i que no hi ha atracaments en castellà.

A les presons espanyoles, més de la meitat dels presos comuns són andalusos.

Ramon Tremosa / Professor de teoria econòmica a la UB / www.ramontremosa.cat

<http://paper.avui.cat/dialeg/default.php?data=2008-12-4>

PERE FELIP I BUADES

Per acabar amb la impunitat franquista, ens cal la República

Les diligències iniciades per Garzón fa quasi tres mesos estan duent el poder judicial a una situació esperpèntica. Una de les darreres, un jutge de Pontferrada retorna a l'Audiència Nacional l'exhort que havia rebut d'en Garzón autoritzant l'exhumació de les restes d'una fossa ubicada en el Bierzo mentre els investigadors desenterren una fossa plena de cadàvers. ¿No hauria el jutge d'obrir una investigació sobre les circumstàncies de la mort d'aquestes persones? Igual que molts d'altres, s'estima més saltar-se la llei abans que recuperar la memòria.

Si, molts d'altres com na Carme Negrín, neta del president del Govern de la República, ha presentat una querella en el Tribunal suprem per prevaricació contra deu magistrats que

votaren i imposaren la paralyzació de les exhumacions de desapareguts durant la guerra i la dictadura. Querella que ha rebutjat el Suprem. Hi ha coses que cal resoldre ràpid.

Tenc por que les iniciatives d'en Garzón, emparant-se en la justícia de la Monarquia hereva d'en Franco, serveixi per tirar-hi més terra damunt, i encara així, el cert és que els cadàvers no desapareixeran, tampoc els horribles crims que assenyala el propi auto, que apostil·la: "fets verament greus i que durant , més de setanta anys no han estat objecte de la més mínima investigació, específicament des de l'entrada en vigor de la Constitució.

En Garzón se passa mitja vida investigant els crims d'aquí i d'allà i en sols tres mesos se lleva de davant la major barbàrie perpetrada impunement. En el seu auto s'inhibeix de la causa remetent el procediment

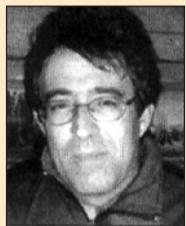
als jutjats territorials, facilitat d'aquesta manera que uns i altres obstaculitzin la investigació i depuració de responsabilitats, i també declara extinta la responsabilitat penal d'en Franco, en Mola, en Queipo de Llano i altres 40 criminals perquè ja són morts. Així i tot, l'auto d'en Garzón, al'apartarse de la Llei "de Memòria Històrica", està posant de manifest la burla que significa per a recuperació de la memòria Històrica aquesta llei que en ZP consensuà en el Parlament intentant posar punt i final a la recerca de responsabilitats. Aquestes darreres setmanes s'ha conegut que només 168 persones, víctimes o familiars, han sol·licitat la declaració de reparació i reconeixement personal que ofereix aquesta llei. L'aspiració a que s'anul·lin els judicis franquistes segueix present. La UGT emeté una nota de premsa oposant-se a la par-

alització de les exhumacions, ¿no hauria d'exigir que se derogui la Llei i que se legisli a fi que l'Estat s'ocupi d'ofici de les exhumacions? ERC ja ha anunciat que presentarà una iniciativa per a modificar la Llei "de la Memòria Històrica".

Pot ser per tapar qualsevol possible via legal contra el franquisme, el Ple de la Sala de lo Penal de l'Audiència Nacional ha volgut fallar que en Garzón no era competent, quant ell mateix s'havia declarat incompetent. Tirant tinta com els calamars, la magistratura franquista declara que l'Aixecament del 18 de juliol no atemptava contra el règim i les institucions de la República, sinó que era una "rebel·lió".

Per tal d'avançar en la recuperació de la memòria Històrica els treballadors han d'esbucar els obstacles que posen al seu pas, en primer lloc el més recent, la llei "de la Memòria

Històrica. Necessitem una llei que empari les exhumacions, que investigui i depuri responsabilitats dotant de mitjans materials als jutjats a fi que duguin a terme aquesta tasca, una llei que anul·li els judicis franquistes i tota la resta de legislació, com la Llei d'Amnistia del 77, que impedeixen arribar a fons de les investigacions, i, sobretot, una llei que no empari la impunitat. I si les actuals institucions ho impedeixen, l'exigència democràtica hi haurà de passar per damunt. Després de 30 anys de Constitució monàrquica, la negativa tancada del règim a reconèixer els drets de les víctimes del franquisme, la negativa a trencar la continuïtat amb la legalitat de la dictadura, mostra que els problemes de les nacions d'Espanya no poden tenir cap solució en aquest règim. Ens cal la República.

ANDREU SALOM I MIR

Sobre la manipulació dels conceptes

És d'una notorietat pública evident que la manipulació constant dels conceptes per part del Poder, provoca que la noció que en puguem tenir sia força relatiu, fins al punt que podem dir que manquen d'un valor universal. Les dificultats definitòries d'algun d'aquests conceptes són tan marcades que, fins i tot, es situen en posicions contraposades. Pàtria i patriotisme, nació i nacionalisme, són conceptes fonamentals en tota terminologia política, però llur conceptualització teòrica s'ha vist constantment prostituïda i hipotecada. És de raó, per tant, considerar que les manipulacions polítiques, les que parteixen dels interessos cre-

ats, dels fets consumats i de les idees preconcebudes, condicionen, en gran manera i mesura, la sistematització plausible dels termes i conceptes en els àmbits de les ciències socials, així com de les realitats polítiques i socials que intenten descriure.

La qüestió terminològica travessa una crisi especialment forta, que cal englobar en la manipulació total del llenguatge per part del Poder, la prostitució dels termes i el buidatge sistemàtic dels continguts. El panorama és desolador, car les paraules perden progressivament llur significació i les interpretacions que se'n deriven són cada cop més personals i interioritzades, la qual cosa dificulta considerablement llur comprensió. L'objectiu del Poder és, sempre, mantenir-se i mantenir el poble en una mena "d'ignorància informativa", carac-

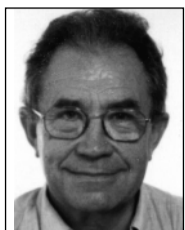
teritzada per una multiplicitat d'informació desorientativa (el que alguns autors han definit com "encerclament informatiu desorientatiu"). Aquest és un estratagema clau dins el mecanisme d'aquesta democràcia formalista i continuista, la continuïtat de la qual en el temps no fa sinó augmentar la situació d'incapacitat per a l'autocrítica i per al raonament lògic, independent i imaginatiu.

En aquest sentit és ben curiós, però d'altra banda lògic, que molts Estats es mostrin partidaris d'acceptar les lluites d'alliberament nacional dins altres entitats estatals, però refusen sempre enèrgicament els que existeixen en el seu si, alhora que els invaliden amb arguments que no responen als principis bàsics d'una democràcia, sinó que obeeixen a un conjunt de regles o normes

preestablertes emanades des d'una posició de força i des d'una determinada ideologia de caire colonialista. Fora d'aquesta posició oficial no hi ha cabuda, com hem comprovat amb el cas basc, per a cap tipus de reclamació nacional legítima i democràtica. Resten així segrestades, d'antuvi, aquelles situacions vindicatives que comportin una requeriment de caire sobiranista i que, per tant, puguin dificultar, *per se*, les pretensions unionistes i expansionistes de determinats projectes nacionals i de llurs classes socials dominants.

Veim doncs, com "la democràcia" no admet els drets col·lectius de les nacions ocupades o sotmeses a la seva administració, les quals romanen obligades a respectar unes determinades "regles de joc" que sempre els són adverses (jugar amb les cartes mar-

comes no porta enlloc) i que, si no tenen el coratge de fer un tomb polític i independitzar-se, no els queda altre camí que integrar-se dins l'Estat supranacional i, en darrer terme, desintegrar-se. La manipulació "democràtica" actua d'aquesta manera i les seves intencions no poden ésser més clares. Altrament, cal observar, també, que no hi ha cap cas d'un país o nació que, lliurement, hagi renunciat a la seva pròpia sobirania, un cop aquesta ha estat assolida, per integrar-se a una altra entitat estatal. Només la força de la conquesta i de la imposició ha constituït els estats plurinacionals i els imperis colonials. I aquesta mateixa força, i aquesta mateixa imposició, són les que generen, precisament, l'ulterior enfonsament inevitable i la futura caducitat d'aquesta mena de projectes.

ALEXANDRE PINEDA

Imprescindibles eixos econòmics, que formem Mallorca, Menorca i les Pitiüses, València i tot el País Valencià, Barcelona i tot el Principat. Eixos que ara romanen adormits per l'ofec sistemàtic de la tasca fagocitadora -de cruspir-nos- del regne espanyol, que ve desplegant amb totes les forces per anihilar-nos definitivament per un morbós, gangrenós esperit que prové de l'antic regne de Castella. El País Valencià és el nostre paradigma de l'autoodi, -ben nodrit per l'espanyolisme, Madrid paga i bé als traïdors-aquest odi a la pròpia persona i col·lectivitat, no és pas inexistent a la resta de territoris. Del ministre espanyol de la UCD Abril Martorell: "Vamos a apuñalar el catalanismo de Valencia por la espalda, és la forma de crear unos círculos de fuerzas extirpadoras incluso en Cataluña". Així va néixer el blaverisme, per diferenciar-se a la bandera li'n van inventar una franja blava; franja inexistent en el penó de Jaume I, en els monuments i palaus històrics, escuts de pedra amb la bandera catalana. Darrerament fins i tot hem vist en cert moviments neguitosos dels empresaris valencians, en els seus escuts gremials hi ha incòlume la bandera que ens identifica a tots, sense franges destorbadores. L'himne valencià oficial en llen-

gua forastera, pregona allò tant servil: "Ofrenar glòries a Espanya". Van momificar la seva denominació amb això de la Comunitat, provincianisme pregon que demostren de manera palesa.

El gonellisme de Mallorca en la mateixa direcció d'un excloent nacionalisme espanyol i sens dubte que tampoc se n'escapa el Principat on el diguem-ne blaverisme és força explícit sobretot a Barcelona per individus que es diuen catalanistes, pensant-se del catalanisme ser-ne el centre. Espanya ha estat i és eficaç en la metonímia on ens ha ficat, batibull que ens ha organitzat per treure'n substanciosos profits polítics, i perquè no dir-ho econòmics. El cafarnaüm -la confusió-es estrepitos on uns treballen i els altres -Espanya- en recull dia a dia el botí. Deixeu-me repetir la paraula cafarnaüm, que després d'usar-la, no l'he trobada a cap més diccionari que l'Alcover Moll, queda dit que hi és al mallorquí, on hi ha la referència descrita com a confusió, barreja desordenada, convé a la llengua una ampliació de lèxic, i en tenim a l'abast en tot el territori.

Hi ha molts conflictes en el terreny laboral degut a la crisi. Hem d'introduir-nos en els grans problemes, caldran exemples: La fabricació d'automòbils situada a Barcelona, amb les jornades restringides pels treballadors és prou explícit, l'atur

Eixos econòmics

pot arribar a ser definitiu, l'objectiu del govern espanyol aprofitant la crisi és afavorir Valladolid, Palència -on ja han augmentat la producció el 15%-, i tota Espanya, aprofiten la conjuntura econòmica per instaurar el pànic, i continuar aixafant, arranant Catalunya, com la celebre frase "El primer negoci del reino es allanar Cataluña", i actuacions del comte duc d'Olivares, era a mitjans del segle XVII, no han parat mai. A Barcelona demanaran temps per a desplegar l'automòbil elèctric que ja tenen el prototip. Els cal però, i d'aquí la seva exigència de canviar la dinàmica d'inversions públiques que provoquen l'absència d'infraestructures per alimentar els cotxes, subministrar-los càrregues en establiments com les benzineres per poder circular i transportar-los des de la sortida de fàbrica, als concessionaris.

Així queda palesa l'estafa instituída de fa centenars d'anys; però com estem en una època accelerada de progrés els darrers trenta anys, ens ha deixat endarrerits a tots els Països Catalans, durant la *democràcia*, al no invertir ni cinc en ferrocarrils, en estructures portuàries, carreteres, autopistes.... El port d'Alcanar, prop de l'Ebre que té un gran futur sinó ens els furten, i que tan bona comunicació natural tindria amb Mallorca. Com el vehicle elèctric projectat per estar en el mercat l'any 2.012, la carrera que s'ha de fer en tres anys, amb els trenta

que portem abandonats d'inversions públiques, si no ens afanyem sinó s'exigeix, i aquí hi tindrà més pes l'empresa que el resta de la societat, amb l'estupidesa infinita dels nostres homes públics de deixar-se canibalitzar per Madrid, ho diem en la vessant política perquè en l'econòmic, n'han tret profit personal; i és que la metròpoli paga amb esplendidesa a tota mena de botiflers.

El pes del fabricants, és superior a tot els focs d'encenalls polítics en forma d'entrevistes i conversacions que no serveixen per res pràctic per a la ciutadania. Recordem el cas de la Seat, quan la fàbrica italiana Fiat va exigir de construir la fàbrica de cotxes a Barcelona, el govern franquista, va aconseguir ficar-hi tres-cents militars en nòmina. Després de diverses crisi, al comprar els alemanys la fàbrica, amb tota lògica, va exigir l'expulsió immediata d'aquesta rèmora econòmica que eren els tota mena de generals, caps i oficials, -no ho dubteu pas, els van passar a d'altres col·locacions parasitàries, perjudicant notablement l'economia general catalana, amb claredat i únicament en els territoris productors.

L'home en l'estadi actual de l'evolució i que no es molesti en les excepcions, dit per el conegut savi Albert Einstein: l'univers és infinit, l'estupidesa de l'home és infinit, i no estic segur de la primera asseveració. L'assalt

que faig als grans empresaris catalans, a les caixes, financers és des de la indignació que provoquen amb la seva paràlisi, i situar-los en l'hemisferi dels estúpids irreparables davant els projectes que saben del govern només per posar un exemple, el del tren d'alta velocitat, Espanya ignora amb tota la mala bava, l'eix mediterrani i faran anar el tren de València a Saragossa ignorant que aquesta ciutat València té una preferència econòmica i mútua amb Barcelona, la continuació de fer mal a l'economia de tots els Països Catalans és massa evident, hem de pensar que estan negociant el treure les caixes d'estalvis de l'àmbit regulador de la Generalitat i fusionar caixes entre autonomies, és a dir tota una estratègia per quedar-se les caixes catalanes, i els *nostres* polítics ben callats fent-los la pilota. Tothom ha de reaccionar, tota mena de parlants en castellà fins els practicants del castellano-centrisme que es senten profundament espanyols, obviant o fins i tot lluitant contra la cultura catalana; han de saber que ells també estan profundament espoliats, per el sol fet de viure a terres catalanes.

Els naturals eixos econòmics, ens els avorten. Els perjudicis són per tota persona i per a totes les famílies, en la vida quotidiana, la nostra qualitat de vida se'n ressent, l'ofec va a més.

Seleccions catalanes

L'Espanya neofranquista veta la Federació Catalana de Rugby

Recorren al franquisme

L'Estat Espanyol i la Federación Española de Rugby s'emparen en actuacions del règim franquista espanyol per impedir el retorn de la Federació Catalana de Rugby a la Federació internacional, de la qual en va ser fundadora l'any 1934.

El Tribunal de Primera Instància de París ha fallat aquest dimarts en contra de la demanda de la Federació Cata-

lana de Rugby (FCR) que demanava la seva admissió dins de la federació internacional d'aquest esport, la FIRA, atesa la seva condició de membre fundador. L'any 1934, la FCR, que ja treballava pel rugbi de casa nostra des de 12 anys abans, va ser un dels 13 membres constituents d'aquell nou organisme internacional, que posteriorment va admetre la Federación Española de Rugby. Però l'any 1941, el Règim franquista va pro-

hibir totes les federacions esportives no-espanyoles fent desaparèixer la F.C. de Rugby, argument que han utilitzat des de la Federación Española de Rugby per a demanar que no es reconegués la catalana. La Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes considerava inadmissible aquesta actuació de la F.E.Rugby perquè "tot no s'hi val". No pot ser que les lleis i actuacions franquistes serveixin d'argument a les institucions

espanyoles (federacions, COE, Consejo Superior de Deportes, Gobierno Espanyol) per negar la presència catalana als organismes internacionals. Encara que ens ho prohibeixin, hem de cridar ben fort:

UNA NACIÓ, UNA SELECCIÓ

Reproduït de www.seleccions.cat

Homenatge a Occitània

Des de l'Atlàntic (Bordéu) a la Mediterrània (Marselha), i del massís d'Alvèrnia, (Clarmont d'Auverna) als Pirineus (Pau), la nació occitana, que, malgrat tot, encara és viva i vol tornar a ser plena, s'hi estén amb la seva grandiosa bellesa paisatgística, històrica, monumental, literària, folklòrica, musical, etc.

Cap nació d'Europa ha estat més culta, civilitzada, sensible i lliure que la terra dels trobadors i de l'amor cortès per excel·lència: el País d'Occ; el que parla i canta en occità. Cap altra de més avançada, oberta, refinada i liberal; i això que estem parlant dels segles XI i XII! En aquells temps de tenebrors inquisidores i d'afany colonitzadors medievals però, un esplet d'espiritualitat no mediatitzada per cap mena de fanatisme integrista -polític o religiós-, no es podia tolerar. D'altra banda, el gran botí que representava Occitània, tant per la seva situació geogràfica i el seu vast terri-

tori, com per la seva riquesa natural i artificial, suposava quelcom a batre i a ocupar. Sense més dilació doncs, i de forma expeditiva, a començaments del segle XIII, França i el Vaticà, després de més de cinc anys de guerra santa o croada, la van decapitar.

Fou al Camp de Muret, prop de Tolosa de Llenguadoc, on el 12 de setembre de 1213, els croats francesos i vaticans - aquest parell sempre s'han entès molt bé - comandats pel carnisser de Besiers, simó de montfort, vanceren a les tropes occitano-catalanes del nostre rei Pere I el Catòlic -quin sarcasme de sobrenom!-, quan aquest, que sostenia un setge contra els croats a la vila de Muret, s'impacientà, i sense esperar els reforços i situant-se temeràriament a l'avantguarda del seu exèrcit, va ser abatut pels dos millors cavallers enemics.

Val a dir que Pere I de Catalunya-Aragó acudí a Muret en defensa dels seus súbdits, i del reialme occitano-català. Al'Epi-

fania del 1213 el fins poc abans hostil a Catalunya comte Ramon VI de Tolosa, dit el Vell, i el seu fill Ramon el Jove, havien retut vassallatge al rei català. Com que prèviament ja ho havien fet Comenge, Foix i Bearn, en aquell moment crític quasi tota Occitània restava sota la sobirania del nostre rei.

Des d'aleshores, entre les moltes coses que ens uneixen a occitans i catalans - per això som nacions germanes -, també compartim la gesta històrica de ser les dues úniques nacions occidentals, que han patit sengles croades franco-vaticanes. A Catalunya, però, els croats no van tenir tanta sort, puix el nét de Pere I, Pere II el Gran, no va cometre cap imprudència, i va destruir l'exèrcit enemic per mar, a les illes Formigues, i per terra, a Girona; culminant la gran victòria del 1285 amb el carnatge implacable del Coll de Panissars, que fou coronat per la mort del rei francès felip l'ardit a Elna (Rosselló).

Occitània és molt més que

"le pays cathare" que ens volen vendre els francesos. De fet, els càtars, altrament anomenats "bons homes", no són res més que un petit període de la seva història i un nombre reduït dels seus habitants. Això sí, van ser permesos i protegits pels senyors feudals. Fins i tot la comtessa Esclarmonda de Foix va arribar a ser una màxima autoritat càtara. D'altra banda, el catarisme només existeix al Llenguadoc; a la Guiana (antiga Aquitània), al Llemosí, a l'Alvèrnia, al Delfinat, a la Provença i a la Gascunya, el fenomen és pràcticament inexistent. El fet és que els francesos, sobretot des de la seva Revolució, potencien el catarisme, per amagar, com a genocides professionals que són, la ocupació i colonització d'Occitània.

Són dignes de menció les manifestacions culturals occitanes. Tant les amassados (assemblees), sempre vives i passionals, com els vibrants concerts de música popular, per

cert molt rica. Les manifestacions en pro de la llengua d'Occ són molt emotives i plàstiques. La dels 12000 manifestants de l'octubre del 2006 a Carcassona va ser quelcom inoblidable; em va quedar gravada la imatge dels occitanistes travessant el pont medieval que uneix la ciutat nova amb la Ciutatella, tot envermellit de banderes occitanes.

Ciutats com Montpeller, on va néixer l'Alt Rei en Jaume el Conqueridor, pobles com Les Baus i llogarrets com Menerba, són de una bellesa colpidora, i evocuen aquells versos de Frederi Mistral que canten:

Eixes muntanyes que tant altes són/No empriven de veure mes amors on són.

El futur d'Occitània serà occità, bo i seguint el lema: "La libertat qu'ei lo camin!".

Antoni Gomis
President de Catalunya Estat
Propi

14 de desembre de 2008

El disc "Cançons republicanes" es presenta a la UIB

Dilluns, 15 de desembre. UIB. **Edifici Ramon Llull.** Un grup d'estudiants s'han tancat per lluitar contra el pla Bolonia. Dilluns, 15 de desembre. UIB. Un parell de metres més enllà, a l'edifici Guillem Cifre de Colonya, un grup de músics, mestres, poetes i ciutadans es reuneixen per homenatjar aquells que lluitaren ara fa setanta anys. "Els temps canvien. La lluita continua", podrien pensar molts en arribar a la Universitat de les Illes Balears. El disc Cançons republicanes, amb Biel Majoral i Toni Artigues al capdavant, fou presentat ahir a la facultat de Magisteri del campus universitari. No era una tria en va.

El disc conta la història d'un mestre que lluità per la llibertat del seu poble en homenatge a Pere Capellà: des de la proclamació de la república catalana, "interpretant el sentiment i els anhels d'un poble", fins a la "mort del dictador més vell d'Eu-

ropa", poema de **Joan Brossa** representat també amb el seu popular Mariano, que contemplava la brillant presentació del disc presidida per la rectora de la Universitat, que dirigí un emotiu discurs als presents, així com també al president de les Illes Balears, Francesc Antich, que arribà tard. Antich, però, ho féu a temps d'afegir-se a les darreres mambelletes de la nit, en honor a la cançó Sa Porrassa. "Tan és ara com abans, perquè això ens ve d'enrere, només hi ha una senyera dels Països Catalans", deia la cançó. **Els segadors**, l'himne de la república, versos de Blai Bonet, de Pere Capellà, d'Augustí Bartra, de Joan Oliver, de Miquel Ferrà i de Palau i Fabre en un disc d'aquells que s'escolten, més que no se senten. I si se senten, no és per les orelles.

Reproduït de
www.dbalears.cat

Escoltar i sentir
Núria Martí

El jutge del PP, Terrassa, es torna a retratar i dona barra lliure a la corrupció

Antonio Terrassa García és el mateix jutge del PP que ja va arxivar els escàndols del primer govern **Matas, Mapau i Bitel**. Amb això ja està dit tot! A ningú, doncs, no ha d'estranyar aquesta escandalosa abso-

lució perquè ja estava cantada de la mateixa manera que tampoc no ha d'estranyar a ningú que la justícia sigui la institució més corrupta i desacreditada als ulls de l'opinió pública.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Grans escriptors mallorquins: Antoni Vidal Ferrando

La meua amistat amb Antoni Vidal Ferrando es refermà i consolidà a començaments de l'any 1986 quan, per aquelles circumstàncies de la vida i com a membre dels Premis Ciutat de Palma de Poesia, vaig tenir la sort d'ensopegar amb un excel·lent llibre de poesia. Estic parlant, és evident, del poemari *Racó de n'Aulet*, que un jurat format per Jacint Sala, Miquel Pons, Victorià Ramis d'Ayreflor i qui signa aquest article guardonà sense discussió encisats per la qualitat literària de l'obra presentada al concurs. La fama de Vidal Ferrando ja venia avalada pels seus treballs com a escriptor i historiador (una dedicació que potser poca gent coneix).

El primer poemari que vaig llegir de l'amic Antoni Vidal Ferrando fou *El brell dels jorns*, publicat l'any 1986. Posteriorment les seves aportacions a la cultura catalana han estat constants i d'una qualitat prou reconeguda pels crítics més exigents de la nostra literatura. Es pot dir, sense por d'equivocar-se, que cada nou llibre de l'autor de Santanyí ha significat una nova i arriscada proposta cultural, una demostració palesa de la seva ètica de la resistència permanent i d'un amor fora mida per la nostra llengua.

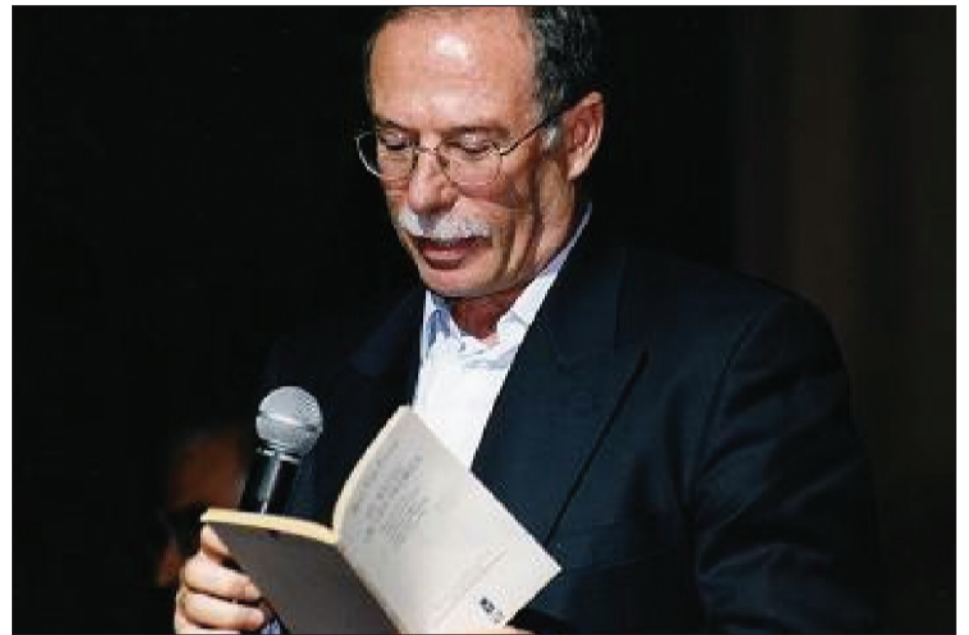
Als llibres de poesia abans esmentats hem d'afegir *Al'alba lila dels alocs* (1988), premi Bernat Vidal i Tomàs 1988; *Els colors del zodíac* (1990); *Getsemaní* (1989); *Cartes a Lady Hamilton* (1990); *Calvari* (1992), premi Josep M. Llompart 1992; *Bandera blanca* (1994), premi Jocs Florals de Barcelona 1994, *El batec de les pedres* (1996), premi Ciutat de Palma 1995; *Cap de cantó* (2004); *Vint hiverns de Montmartre* (2005); *El jardí de les delícies* (2005) i *Allà on crema l'herba: Obra poètica (1986-2007)*. També ha publicat les novel·les *Les llunes i els calàpets* (1994), *La mà del jardiner* (1999) i *L'illa dels dòlmens* (2007).

En una entrevista que li vaig fer per a la revista *El Mirall* de l'OCB, l'autor definia així la seva literatura: "Tots els meus llibres s'insereixen dins les quatre grans temàtiques de la lírica tradicional: amor, mort, memòria, el transcórrer del temps. En realitat, en literatura no hi ha res per inventar i no fem altra cosa que posar en un llenguatge modern les velles històries. Ara, el secret

està en la capacitat de donar a tot això un aire personal i actual, en saber-se expressar plàsticament i saber-hi enganxar els receptors, que són els autèntics co-artífexs de qualsevol obra d'art que, si és bona, tindrà infinites lectures".

La memòria i l'amor com a forma de resistència. A diferència dels cíncics i menfotistes, aquesta plaga que fa malbé la nostra literatura i ompl els prestatges de les llibreries de tants productes de grafoman desenfeinat, Vidal Ferrando sap a la perfecció com són d'importants les arrels culturals i històriques d'un autor. Per això ens recordava, en l'entrevista abans esmentada, els seus anys de compromís amb la resistència contra la dictadura franquista. Deia el poeta: "Als devuit anys vaig guanyar les oposicions i em varen destinar a Menorca, on vaig passar tres cursos, durant els quals vaig entrar dins uns cercles per a mi profundament enriquidors. Començava a prendre força l'oposició contra el sistema, que, en principi, com tothom sap, va ser una oposició de tipus cultural. Idò, des d'aquelles posicions nostres perifèriques, la lluita consistia a ser utòpics i en la força dels gests: llegir *Triunfo*, pòsters del Che Guevara, discos de Raimon, cursos de l'Obra Cultural per correspondència, seccions de Cine-Club, un espai progressista del *Diari de Menorca*, que fèiem com a col·lectiu i que es titulava "Espacio Conexo", la trobada de Lluç...".

Vidal Ferrando creu en la capacitat subversiva de la memòria. En una entrevista que la periodista Sandra Martínez li feia per al diari *Avui* (28-V-95), el poeta es refermava en les seves conegudes opinions, i parlant de la novel·la *Les llunes i els calàpets* deia: "Jo he volgut fer un homenatge a la memòria, que no està gens de moda. Vivim una època de desmemòria voluntària, i això és un perill greu per als signes d'identitat mateixos, com a individus i com a poble. De vegades penso que el nostre poble, més que per la nostra llengua, pot morir per desmemòria, que és un perill tan gros com el de la llengua. Jo volia reivindicar la memòria i els signes d'identitat dels pobles, que no són les grans gestes, sinó la vida dura, diària i atzarosa de la gent, que mai no surt a les històries. Els pobles

no poden tenir perspectiva de futur si no tenen perspectiva de passat, i crec que és molt important conèixer d'on venim, i no només per les històries oficials, que moltes vegades són capcioses i necessiten ser complementades".

Pere Rosselló Bover, que ha analitzat a fons l'obra de l'autor que ens ocupa i que és segurament un dels crítics literaris de més prestigi que tenim en l'actualitat, parlava elogiosament d'Antoni Vidal Ferrando en la revista *Reduccions* (número 47 de novembre de 1990)

Pere Rosselló Bover, que ha analitzat a fons l'obra de l'autor que ens ocupa i que és segurament un dels crítics literaris de més prestigi que tenim en l'actualitat, parlava elogiosament d'Antoni Vidal Ferrando en la revista *Reduccions* (número 47 de novembre de 1990). Deia Pere Rosselló parlant del poemari *Els colors i el zodíac*: "A primera vista *Els colors i el zodíac* no sembla un llibre gens fàcil. Fins i tot m'atreveria a dir que pareix un llibre deliberadament complex. Sobretot el lèxic és el més afectat d'aquesta dificultat, que en alguns moments sembla desproporcionada. Potser la poesia d'Antoni Vidal Ferrando ha perdut aquella emoció directa que caracteritzava el llenguatge de *Racó de n'Aulet*, però evidentment ha aprofundit en la 'passió pel mot' a què Josep M. Llompart es referia en el pròleg d'aquell recull. En tot cas aquesta evolució ens confirma que l'ofici de poeta és en el nostre autor una vocació autèntica, que a més és exercida amb una tenacitat

admirable".

És per això mateix, perquè ens trobam amb un dels escriptors més valuosos de la literatura catalana contemporània, que sempre que Vidal Ferrando escriu sobre alguns dels meus llibres (*Els poemes de l'horabaixa*, *Revolta...*) ha estat per a mi una satisfacció difícil de descriure. L'any 1994 vaig tenir el gran honor que em presentàs l'antologia *Els poemes de l'horabaixa* que un any abans, pel novembre de 1993, havia obtingut el premi "Grandalla" de poesia del Principat d'Andorra. Aleshores l'escriptor de Santanyí va dir: "De poesia, n'hi ha hagut i n'hi haurà sempre perquè n'hi ha d'haver. Paraula coneixement i bellesa són tres essències que l'home no deixarà de conjugar fins que algun déu gelós no el desterrí de les pletes on, dia a dia, perd el corbam en un intent patètic d'assolir els fruïters de l'amor, de la llibertat i de l'heterodòxia.

No hi ha més alquímia que aquesta. L'espai de l'art, on s'arrecera el de la paraula, ens obre camí cap al cor més intrínsec del misteri. Feim versos o en llegim perquè hi ha l'aventura de conèixer i de discrepar. Com hi ha l'aventura del capvespre, la de semblar geranis o la d'un petit port d'aigües amb congres on hem estat feliços. L'art és coneixement. I qui coneix estima i vol transgredir. 'Puja ton entendre e pujaràs ton amor', deia Ramon Llull amb 'lo pus vell catalanesc del món'. Després haurien de passar set segles perquè Gramsci en fes una altra lectura: 'Res no hi ha tan subversiu com

la veritat”.

‘Per això, no s’ha escrit mai cap vers que no comprometi. Si l’art és art, subverteix. És clar que des de la prehistòria uns artistes han estat identificats amb la guerrilla i uns altres amb la burocràcia. Fins aquí arriba el maquiavelisme dels poders. Suposat que la subversió és inevitable, convé fer una retxa per separar tots aquells que el sistema es veu capaç de digerir dels més intrèpits. Però cap tàctica ni cap estratègia pot evitar que la natura es manifesti tal com és. Des que el món és món ha estat així i per això la vida no té aturall i existeix la línia de la història.

‘Tanmateix ja s’ha fet l’hora de dir que aquest preàmbul, en el fons, no és més que una reflexió motivada per la lectura de Els poemes de l’horabaixa, un llibre amb el qual Miquel López Crespí guanyà l’últim Premi Grandalla de poesia al principat d’Andorra i que jo tenc l’honor de presentar-vos anit.

‘Ja ens ho advertia l’enyorat Valerià Pujol, ara fa deu anys, en el pròleg de Foc i fum, un dels reculls més intel·ligents i més perturbadors de la trajectòria poètica de López Crespí: és impossible endinsar-se per l’inferno dels versos d’aquest autor sense restar-hi implicat de qualque forma. Antiesteta, antimodernista, escèptic, rupturista, en Miquel sol adreçar-se al rostre de cada un dels lectors per llançar-hi incivilitzadament tota la metralla del seu univers poètic. A partir d’aquí, pot passar qualsevol cosa.

‘Particularment -i ja que he parlat d’inferno- vos he de confessar que Els poemes de l’horabaixa m’han fet pensar en aquella llança que Aquil·les havia heretat del seu pare Peleu, la qual tenia la virtut de curar, en un segon llançament, les ferides que havia produït abans, segons s’esmenta a la Divina Comèdia.

Ben mirat, això que ara acab d’esmentar no vénen a ser més que recursos, maneres que té en Miquel López Crespí d’expressar les seves conviccions irreverents i subversives, maneres de fer palès un tarannà indòmit, que es planteja una escriptura resistent com, des de sempre, s’ha plantejat una vida resistent

‘Vull dir que fins i tot a algú que pensa que l’art són les formes, com és el meu cas, no li és difícil deixar-se fascinar per l’atmosfera d’un llibre com aquest, a pesar de la seva musicalitat desconcertant, dels ecos llompartians que emergeixen així com ens anam endinsant en la lectura, o de no acabar de compartir les idees de l’autor respecte a la sintaxi i a la utilització dels adjectius. Ben mirat, això que ara acab d’esmentar no vénen a ser més que recursos, maneres que té en Miquel López Crespí d’expressar les seves conviccions irreverents i subversives, maneres de fer palès un tarannà indòmit, que es

planteja una escriptura resistent com, des de sempre, s’ha plantejat una vida resistent, que li impedeix doblegar-se a les escames de les modes literàries o de la preceptiva, i el duu a no lliurar-se a més poder que al de la seva passió existencial. Ruben Darío ho expressava d’una manera més sintètica: Ni teólogos ni filólogos. I a pesar de la trampa de la diferència de contextos, les paraules del gurú del modernisme demostren fins a quin punt els camins de la poesia són incontables i fins a quin punt se’n pot fer una mateixa lectura des de posicions extremes pendulars.

‘Perquè ja he apuntat quina opinió de l’art per l’art té Miquel López Crespí, un home que no cerca amb els seus versos sinó la nostra rèplica, implicar-nos en l’aventura portentosa d’interrogar la vida i de dir no als mediocres i a l’arbitrarietat.

‘És ver que és fàcil veure Els poemes de l’horabaixa com el llarg peregrinar d’una veu turmentada per un cosmos barroc d’ombres difícils, d’ideals marcits, de cambres buides, de passions malaguanyades, de pactes oblidats, de somnis desapareguts, d’hores malaltisses, d’exilis en pròpia terra; de còlera i de crepuscles, d’abaltiments i de violència, de follia i de falsedat, de calabuix i d’extenuació, de mentides i d’angoixa, de servilisme i de bisturins, de desconcert i de suïcidis, d’insomni i de terbolesa, de pistoles i de cendres, de xiprers i de llops, de còlera i de malsons, d’abismes i d’atzucacs, d’infern i de ferotgia, d’orbesa i de laberints, de dolor i de naufragis, de fracassos i d’hiverns, de solitud i d’irrealitat, de botxins i d’injustícia...

‘Quan tot el món en què creieren els més utòpics i contestataris de la seva generació s’ha ensorrat (...el passat moria enmig de l’asfalt/ barca a la deriva.), López Crespí vendria a fer l’inventari de la derrota, un inventari de vuitanta-un poemes, que ens hauríem d’imaginar com un interminable viacrucis si, a més a més, li haguéssim de fer cas quan afirma que La poesia era aleshores excels disseny aerodinàmic/ fràgil xerrameca engolada voleiant damunt les tombes. O quan més endavant es mostra encara més categòric: reconec la mentida del vers; o no cal amagar que les paraules s’han rovellat/ i cada adjectiu amaga anomalies polsoses/ grotesques efusions de l’esperit en les quals ningú ja no creu.

‘Però, de la mateixa manera que estic segur que Els poemes de l’horabaixa no són el simple inventari d’una derrota, també estic segur que l’aparent desconfiança en la poesia del seu autor no és més que la manifestació palesa d’un hàbit de qüestionar-s’ho tot adquirit al llarg de tota una vida d’inconformisme i d’autoexigència. No, en Miquel no fa poemes malgré lui. Precisament ell més que ningú sap que la paraula és un dels primers poders que

intenten anorrear els dictadors.

‘I per això mateix li sentireu dir que Retirar-se seria caure en la trampa, que Conèixer el final de l’argument/ no és excusa vàlida per a justificar la retirada, que cal marxar/ amb el cap ben alt/ per l’avinguda esclatant de la tempesta. O el sentireu evocar la mel tastada a l’infantesa, aquella llum que naixia de les pedres en presència de l’àvia, dues llengües extenuades fugint de la desventura, uns ulls de dona com illes colpides per la pluja. O també, convençut com René Char que resistència és esperança, el sentireu que somnia en una nova primavera en què Aurora Picornell prendrà el sol tota nua i la seva boca tendrà gust de mel i taronges, que els humiliats, els vençuts, els perdedors de sempre retornen des de l’indret on la mar i el blau del cel s’ajunten, per després imaginar’ls salpant severament amb la marea.

La flama de la rebel·lia, els horitzons de la memòria, les melasses de l’amor, el paradís perdut de la infantesa, els palmerals de l’esperança són alguns dels estímuls que converteixen Els poemes de l’horabaixa en un llibre que transita per les essències més universals i més frondoses del cor de l’home

‘La flama de la rebel·lia, els horitzons de la memòria, les melasses de l’amor, el paradís perdut de la infantesa, els palmerals de l’esperança són alguns dels estímuls que converteixen Els poemes de l’horabaixa en un llibre que transita per les essències més universals i més frondoses del cor de l’home, un llibre davant el qual no ens queda més alternativa que exercir de ciutadans d’un regne i d’un foc que en deim intel·ligència, si no volem restar perduts davant la vitalitat i la provocació que hi batega.

‘De propostes culturals com les que Miquel López Crespí llança des dels seus territoris del maquis, o se’n surt una mica més lliure o convençuts que no hi ha antídote per la rèmora dels nostres ulls cansats”.

Posteriorment, analitzant el poemari Revolta que havia publicat l’Editorial Moll l’any 2000, Antoni Vidal Ferranda va escriure: “Me’n record de la primera vegada que vaig conèixer personalment Miquel López Crespí. Era pel gener del vuitanta-sis, durant la proclamació dels premis Ciutat de Palma. Gràcies a la benevolència del jurat, del qual ell havia estat membre, jo havia guanyat el de poesia. Abans que qualsevol me’l presentàs, aquella nit, ingènuament, m’imaginava que en Miquel devia ser un d’aquests personatges de moda que no es poden treure de sobre els admiradors. No endebades podia ostentar la doble condició d’escriptor i de líder de la resistència contra la bèstia negra de la dictadura. En certa manera, jo el veia com el para-

digma de tot el que a mi, m’hagués agradat ser. No sé com, el seu mite es mantenia incòlume en algun dels últims reductes de la meua innocència, quan el nou ordre ja havia deixat ben clar que no posava missions per l’altruisme ni per l’intel·lecte, sinó per la hipocresia i la mediocritat.

‘Vàrem congeniar ràpidament com el que érem: dos fills d’un temps, i dos fills del poble. Crec que ens vàrem fer amics per això. Jo també podria ser l’autor d’aquells versos d’Els poemes de l’horabaixa en què López Crespí intanta ‘escriure amb la ràbia dels pares / que van perdre la guerra / l’aroma salabrós del vent’. En canvi, no crec que ho pogués ser d’una nòmina de llibres com la que ha anat publicant. Quan aixec els ulls, i veig els seus títols arrencats en els prestatges de la biblioteca, sent el vertigen de l’altura literària i humana d’un dels escriptors més autèntics que he conegut. Si aquí hi ha cap secret, deu ser la força que dóna la fidelitat amb un mateix. Després d’haver guanyat més de dos-cents premis, i d’haver cultivat tots els gèneres literaris, Miquel López Crespí pot afirmar, amb Leonardo Sciascia, que sempre ha escrit el mateix llibre: aquell que ja escrivia quan feia seva la història dels derrotats i dels heterodoxos de tots els temps, segons paraules de Mateu Morro.

‘Precisament, és el que torna succeir a Revolta, el seu últim poemari. Feia estona que no havia llegit versos tan contundents. Amb una economia de recursos admirable, amb un llenguatge tan transparent com el vi bo o com el solo d’una gota de pluja, sense altre adorn que el de la sinceritat i el de l’ambició literària, López Crespí ens ha ofert un dels textos més químicament purs i més colpidors de la poesia catalana actual.

‘Revolta és un homenatge als poetes xinesos que deixaren escrit amb quins estralls ha anat avançant el curs de la història. Té la mateixa claror, la mateixa profunditat, la mateixa dinamita, el mateix ànim de viatjar pels laberints del cor de l’home que tingueren Zheng Yue, Libo o Wang Shizhen. Miquel López Crespí fa ressuscitar la veu d’aquests mestres, i de molts d’altres, per recordar-nos que, més enllà de les cultures, de les geografies, de les estirps, hi ha una fatalitat universal que perdura. Mils d’anys de civilització no han pogut acabar amb les fronteres, amb les intrigues, amb els mandarins, amb la guerra, amb el servilisme, amb la ignorància, amb les lleis injustes, amb les camarilles, amb la manipulació de les consciències.

‘El tema de Revolta és la mateixa història, tots els mals que han anat emergint d’una manera cíclica des de l’episodi de les cavernes, i que tenen un denominador comú: el poder. Darrere el seu estigma, s’hi oculten les càrregues de la cavalleria, els excessos dels recaptador

Avergonyit

La setmana passada, la revista anglesa *The Economist* va publicar un article en què es criticava, entre altres coses, la política lingüística de Catalunya. L'article arribava a qualificar la nostra llengua d'"obsessió nacionalista". El delegat del govern, Xavier Solano, va publicar una resposta a la web de la Generalitat, que m'ha fet sentir avergonyit. Per què avergonyit? Doncs avergonyit perquè el delegat podria haver mencionat "l'obsessió nacionalista" britànica (o nord-americana) que obliga els seus nens a estudiar en anglès sense donar-los l'opció d'estudiar en urdú o xinès, i no ho ha fet. Si la definició d'"obsessió nacionalista" és que un utilitza la llengua pròpia a l'escola, sense donar llibertat de triar qualsevol altra llengua, aleshores els anglesos, els americans, els espanyols, els suecs, els francesos i la resta del món té la mateixa obsessió, perquè, que jo sàpiga, els pares no poden triar la llengua de les escoles en cap d'aquests països. ¿O és que els nens immigrants poden estudiar en àrab a Valladolid?

Avergonyit, perquè la Generalitat podria haver aportat dades sobre les nacionalitats dels professors a la universitat catalana i hauria demostrat que és mentida, repeteixo, mentida, que no es contracti professors que no parlen català. Jo faig classes a la UPF des de fa anys i tinc companys argentins, xilens, japonesos, nord-americans, italians, espanyols i de molts altres països que no parlen ni una paraula de català! I si l'editor de *The Economist* s'hagués pre-

ocupat de comprovar les seves frívols afirmacions, ho hauria vist. És més, si això de les llengües fos un problema, veuríem les universitats catalanes darrere de les espanyoles als rànquings. En realitat, estan per sobre.

Avergonyit, perquè podria haver explicat que, sense immersió, un país corre el risc que es creïn guetos lingüístics on els fills dels immigrants mai s'integren, cosa que pot acabar en segregació i violència, com ha passat en altres països veïns. Si una cosa s'ha fet bé a Catalunya en les darreres dècades, ha estat el procés d'integració i adaptació dels emigrants a Catalunya. I jo en soc un exemple: em dic Martín (i no Martí) perquè sóc descendent de gent que ve de Salamanca!

Avergonyit, perquè podria haver documentat que a Catalunya hi ha dos tipus de persones: les que parlen català i castellà i les que només parlen castellà. Si les acusacions d'imposició lingüística fossin certes, seria comú trobar ciutadans monolingües catalans incapaços de parlar el castellà. La realitat és que no hi ha gairebé ningú que només parli català. Jo, de fet, no conec absolutament ningú. En canvi, conec una infinitat de persones monolingües castellanes, entre les quals n'hi ha moltes que han viscut a Catalunya tota la vida. Potser hauria aportés números sobre la quantitat de persones monolingües catalanes i monolingües castellanes a Catalunya perquè els anglesos s'assabentessin de la realitat tal com és.

La competitivitat del país

Avergonyit, perquè la Generalitat podria haver mencionat que els executius de les multinacionals que són enviats a Finlàndia no es queixen pas que allà es parla en finès (una llengua molt més minoritària que el català) i que, per tant, el fet que a Catalunya es parli el català no ha de reduir la competitivitat del país. Catalunya té molts problemes de competitivitat. Molts. Però un d'aquests problemes no és la llengua. Entre altres coses, perquè Espanya té els mateixos problemes de competitivitat i resulta que allà no tenen bilingüisme. ¿O és que la innovació a la monolingüe Extremadura està pels núvols?

Avergonyit, perquè podria haver aportat dades sobre notes de PISA per demostrar que els nens bilingües no treuen pitjors notes que els nens monolingües espanyols (i això inclou les notes de llengua espanyola), la qual cosa demostra que estudiar en català no resulta cap impediment. També podria haver explicat que els nens bilingües tenen més facilitat per aprendre terceres o quartes llengües, cosa que és bona per a ells i per a la competitivitat de tota l'economia. Això ho podria haver documentat amb dades de penetració de l'anglès a Catalunya en comparació a les monolingües Castella i Lleó o Andalusia.

Avergonyit, perquè no hi ha sabut explicar que no hi ha d'haver cap problema quan un poble demana més transferències, per més que les transferències augmentessin el 2001. A Catalunya, a Espanya i fins i tot al Regne Unit,

la voluntat popular que vol canviar lleis està per sobre de les mateixes lleis. I això fa que les lleis canviïn i les Constitucions canviïn. ¿O és que no ha canviat 25 cops la Constitució dels Estats Units? ¿O és que no es fan lleis noves a la Gran Bretanya? I si els catalans hem votat legítimament un Estatut que demana més inversions a Catalunya, aquesta és la voluntat popular i punt. Sembla mentida que una revista teòricament liberal com *The Economist* pensi que un Estatut aprovat per la voluntat popular té menys validesa moral que un acord a què van arribar CiU i PP fa uns anys. I si els nacionalistes catalans volen cada dia més i ho volen de manera democràtica, quin problema hi veu l'*Economist*?

Avergonyit, en definitiva, perquè en lloc de defensar el nostre país i la nostra llengua amb raonaments lògics i racionals, documentats amb dades per evitar que els que ignoren la realitat catalana es creguin els demagogs que escriuen articles plens de falsedats i invencions, en lloc de fer això, dic, la Generalitat va i explica que tenim mil anys d'història i defensa patèticament l'honorabilitat del president Pujol, a qui la revista acusa de "cacic" com si el punt més important de l'article fos aquesta acusació. Sense posar en dubte l'honorabilitat del millor president que Catalunya ha tingut al llarg de la història, la patètica i ridícula resposta del nostre govern demostra que és incapaç de defensar el nostre país, la nostra llengua i la nostra realitat cultural i econòmica. Per tot això, em sento avergonyit.

La nova campanya de l'OCB i Rafel Nadal

Dimarts 9 de desembre, a la gelateria i xocolateria més emblemàtica de Mallorca, Can Joan de s'Aigo, es va fer la presentació en societat de la nova campanya de l'Obra Cultural Balear, titulada "Cafè per la llengua". L'acte va comptar amb la participació de representants del món social i cultural mallorquí -escriptors, artistes, personatges televisius, actors, esportistes, polítics i membres del món de la cultura popular. Tots ells varen poder degustar la xocolata i les ensaïmades que han fet famosos l'establiment.

Arreu del món, a totes les cultures, fer un cafè és signe de conversa amistosa i d'intercanvi civilitzat d'idees. És per això que l'Obra Cultural Balear fa aquest convidat a la ciutadania, per "fer un cafè" i parlar, sense prejudicis, d'aquelles qüestions que preocupen entorn de la llengua.

Aquesta nova iniciativa pretén promoure la participació i el debat popular entorn de la llengua. La campanya consistirà en centenars de reunions de petit format, amb persones de diferents àmbits socials a les quals se'ls farà arribar un missatge en positiu i sense mediatitzacions sobre la necessitat de recuperar la llengua catalana. I, al mateix temps, se'ls demanarà que facin propostes.

"Cafè per la llengua" té com a finalitat promoure la participació popular en matèria de llengua. Amb aquest objectiu, està prevista l'organització de trobades amb grups de persones i amb entitats representants de sectors molt diversos de la societat mallorquina a qui es convidarà a fer un cafè i a parlar de llengua. La campanya pretén arribar de manera directa i personal a entre 12.000 i 15.000 persones durant l'any 2009. Avui mateix, s'ha fet pública l'adhesió a la campanya de l'esportista mallorquí més

internacional, el tennista, Rafel Nadal, i, també, la del seu oncle i entrenador, Antoni Nadal.

El número 1 del tennis mundial, Rafel Nadal, se suma així, a aquesta iniciativa de dinamització de l'ús del català a les Illes Balears. La implicació del gran tennista mallorquí Rafel Nadal en la campanya és només una primera passa: durant els propers mesos està previst que altres personalitats destacades del món social i cultural insular donin suport a aquesta iniciativa. Rafel Nadal és a hores d'ara una de les persones més conegudes de tot el Món i la seva participació en la cam-

panya, ben segur, significa la millor manera de començar aquesta llarga successió de trobades per reactivar el procés de recuperació lingüística a les Illes Balears.

Tomeu Martí i Florit
Dijous, 11 de desembre

Brussel·les, l'obstacle

Cada dia ens plouen les notícies de la catàstrofe, però també les notícies de la resistència dels treballadors, que no volen que la crisi dels especuladors els se'n dugui.

S'anuncia com a eminent la xifra de tres milions d'aturats. La indústria se tanca, se l'enduen a un ritme espadador, els serveis públics estan en bancarrota, se multipliquen els desnonaments. Amenacen amb enfonsar-se sota els nostres peus les condicions d'existència dels treballadors, les bases econòmiques i socials de la vida en comú de les nacions de l'Estat espanyol.

A les incessants manifestacions que recorren cada dia els carrers de Barcelona, de Madrid, etc. el govern les respon que pren les mesures acceptades i promogudes per la Unió Europea, que ha anunciat la seva "proposta" de "reactivació". En Zapatero ha explicat el seu pla a les Corts.

La "proposta" de la Comissió i el Consell europeus confirma allò que deia el Govern: el pla d'estabilitat de l'euro impedeix les ajudes a l'automòbil. La "proposta" de Brussel·les és dedicar 5.000 milions per a promoure els cotx-

es elèctrics! Quan la gran indústria d'Europa s'enfonsa, la Comissió i el Consell li escupen aquesta burla. Que se tanquin les fàbriques! Que se les enduguin si qualcu les vol!

Dos bilions (en realitat molt més) pels banquers (250.000 a l'Estat espanyol). 5.000 milions per fer cotxes elèctrics. I ni un euro per salvar les fàbriques.

La sort dels serveis públics i la protecció social és pitjor encara. La Comissió proposa que se rebaixin les contribucions i les cotitzacions socials, quan més falta fan per protegir la població de les conseqüències de la crisi. Rebaixar les contribucions i les cotitzacions significa retallar la despesa social, accelerar el desmantellament de la sanitat, l'ensenyança, el transport públic. I les pensions.

Els tractat europeu ni tan sols reconeixen els serveis públics, són una espècie a extingir. I si la crisi, si cal donar dos bilions als banquers, és la ocasió per retallar la despesa social i acabar de privatitzar-ho tot.

En total, la Comissió proposa, i el consell subscriu, que se dediquin 200.000

milions d'euró a la "reactivació". Dos bilions a fi que se recuperin les economies dels països europeus. Però si no se tracta de salvar la indústria ni els serveis públics, aquests 200.000 milions de rebaixa de contribucions i ajudes varies tornen a parar en la seva major part dels casos a les mateixes butxaques dels especuladors.

Els responsables de la Unió Europea afirmen ja sense amagar-se'n que cal suspendre, pot ser per dos anys, fins el 2011, l'aplicació del pla d'estabilitat (dèficit o superàvit, límits de dèficit públic temporal), per rescatar als banquers i suposadament les economies.

Però aquests mateixos responsables de Brussel·les impedeixen salvar els llocs de feina, les pensions, i els serveis públics. Per això segueix en vigor el pla d'estabilitat. Totes les contrareformes de la sanitat i la educació se segueixen justificant en nom de limitar el dèficit i el deute públic. És inacceptable!

És totalment inacceptable que la suposada Confederació Europea de Sindicats "aculli amb satisfacció" el pla de la Comissió Europea i demani participar-hi, i que s'apliqui de seguida. Cap

sindicat fidel als treballadors pot compartir aquesta posició.

Acabem amb els criteris de Maastricht, ara mateix, en bona hora. Ni un dia més podem acceptar que se privatitzin i s'asfixien serveis públics.. ¡Ni un dia més podem acceptar que no nacionalitzin les fàbriques per a salvar els llocs de feina! ¿Nacionalització de Repsol, de les elèctriques, dels bancs! No hi ha llei de l'embut, ample per a mi, estret per a tu.

Deixin, doncs, els nostres dirigents sindicals de mantenir fragmentada la mobilització dels treballadors que surt a dada cap de cantó, deixin de protegir d'aquesta manera les inacceptables mesures de Brussel·les i del Govern que les segueix. És hora de dir tots junts: ni un euro per els especuladors, un pla d'emergència, un pressupost d'emergència per a salvar els llocs de feina, per recuperar els serveis públics, per augmentar els salaris i les pensions. És la única manera de sortir del forat d'una depressió molt greu, en que ens estan enfonsant la Unió Europea i els seus plans de rescat bancari.

Pere Felip i Buades

Les Illes balears participen en el Saló Nàutic de París

La participació balear s'ha materialitzat a través d'un estand compartit per la Conselleria de Medi Ambient, la Cambra de Comerç de Mallorca i l'Autoritat Portuària de Balears

El divendres 12 de desembre s'ha celebrat el Dia de Balears en el marc del Saló Nàutic de París.

L'acte ha tingut lloc a l'estand institucional compartit per Ports de les Illes Balears (depenent de la Conselleria de Medi Ambient), la Cambra de Comerç i Navegació de Mallorca i l'Autoritat Portuària de Balears.

L'assistència al Saló Nàutic de París és la darrera cita de l'any del conveni de col·laboració subscrit entre aquestes tres entitats i que té la finalitat de promoure el turisme i la indústria nàutica de les Illes Balears.

Els altres salons nàutics inclosos en el conveni, i als quals també s'hi ha participat amb un estand compartit, són els de Düsseldorf, Mònaco i Gènova.

Al Dia de Balears en el Saló Nàutic de París hi han assistit: Manuel Patiño, vicepresident de Ports de les Illes Balears; Mónica Pozuelo, gerent de Ports de les Illes Balears; Joan Gual de Torrella, president de la Cambra de Comerç de Mallorca; Joan Sastre, director general de Promoció Turística de la Conselleria de Turisme; Bartomeu Calafell, director General de la Mar i Litoral; i Bartomeu Bestard, membre del comitè executiu de la Cambra de Comerç de Mallorca.

El Saló Nàutic de París ha tingut lloc del 6 al 14 de desembre i es tracta d'una de les fires sectorials més importants d'Europa, amb 170.000 metres quadrats d'exposició, 1.200 expositors i més de 270.000 visitants.

Ports de les Illes Balears i la resta d'entitats col·laboren en la voluntat de recolzar el nos-

tre sector nàutic i portuari en el mercat francès. Aquest mercat presenta la característica de tenir una gran tradició nàutica i suposa un gran potencial per al desenvolupament del sector nàutic de les nostres illes.

Els visitants no només han pogut conèixer directament els nostres ports, els nostres serveis regulats de fondeig i les nostres empreses de xàrter i serveis nàutics, sinó també tots el que els hi ofereixen les Illes Balears

en relació a la nostra naturalesa, cultura, patrimoni, gastronomia...

Des de Ports de les Illes Balears s'està treballant en la línia estratègica de convertir els ports de la Comunitat Autònoma en un referent a la Mediterrània i ser la porta d'entrada per a les nostres illes d'un turisme nàutic de qualitat i plenament respectuós amb el medi ambient.

**Llegeix
i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris**

**Tel.
971 85 85 80**

La família, una alienació fora de la societat

La família, aquesta empresa petita que privatitza i normalitza l'individu, la visen i l'amenacen tan els seus propis membres com la societat. El desamor és consumit ?

Els Simpson (2004). «*Famílies us odio*» fou el crit afluiat el 1897 per Gide, que abominava la família, lloc d'opressió i de repressió. Però el concepte de família recorre la història de la humanitat modulant-se, tot sent la base mateixa de l'estructuralisme, per la trobada que efectua entre la prohibició de l'incest, discutible segons les civilitzacions, i l'intercanvi, més particularment de les dones, per tal d'assegurar certes aliances i garantir la pau. Aquest concepte, teoritzat per la reforma tridentina, secularitzat a França pel Codi Civil, es descontrueix i esdevé tou, concurrenciat per altres formes jurídiques (PACS en territori francès, «parelles de fet», és a dir «parelles espontànies», a Catalunya del Sud) obrint-se a altres sexualitats, per altres categories socioeconòmiques, com la família monoparental. D'aquesta manera, dos atacs contra la família es creuen: la primera inter-

na, la de l'individu de cara a la seua família, la segona externa, aquella, més ambigua, de la societat contra la família.

La família: un model d'opressió de l'individu

La família perpetua un control de la individualitat per la pressió d'una comunitat que vol diferenciar-se de la societat en la qual evoluciona. Clou un espai que escapa al control social, tret d'algunes intervencions exteriors, recents i limitades. El principi roman: la diferència jeràrquica de l'Oikos es distingeix de la igualtat de l'Àgora; d'un costat la tirania del pater familias, de l'altre el sentit demòcrata dels ciutadans. La família reposa, essencialment, sobre la diferenciació. Sexual, primer de tot, la diferència entre l'home i la dona indueix una divisió del treball: al marit ha de fer viure la llar, la muller de mantenir-la. Diferenciació entre pares i fills, després, amb reverència dels segons envers els primers seguint l'ordre diví donat a Moisès: «Honora ton pare i ta mare». Diferenciació dels agnats, finalment, de la resta dels membres de la societat. Mir aquí com la xarxa pren

l'individu i li inculca, a més de les tradicions, el sexisme, la dominació i la importància de l'economia, ja que tots els serveis que el cònjuge ofereix a l'altre en la divisió treball es poden obtenir altrament, però per preu més car: la família permet de realitzar economies d'escala. I les seues traves priven l'individu de lliure expressió oposant-li els seus interdictes presentats com «naturals»; el complex de Edip és tan la neurosi del fill com la psicosi del pare.

La família: una arma social

El model familiar tradicional és un clàssic dels règims autoritaris conservadors per assentar el seu poder: el Cap pren llavors la imatge del pare, com un Pétain l'Estat francès de 1941 del qual oficialitza la festa de les mares. La família és fins i tot un lloc de normalització: justament per això el matrimoni el reivindiquen, a França, certes persones, com els homosexuals i els sacerdots. Però els atacs antifamília no són mai prou subversius: mai la benzina de la família fundada en el matrimoni no es critica. Posada com a model que no es pot sobrepassar,

mai no és qüestionada; pitjor, serveix d'exemple cap al qual tot tendeix, d'on l'extensió de la filiació legítima als fills naturals, d'antuvi, als adulterins després, mentre que la família és l'esquer de la privatització de l'individu en detriment de l'opinió pública: el subjecte es reclou en els seus parents i en ell mateix. La vida familiar, la vida privada són blindades i assistim a una pèrdua del «com viure junts de manera democràtica» i a la tirania de les relacions socials (una mena d'extensió de l'oikos en detriment de l'àgora) que es tradueix en la moda del «cocooning»: podeu fer un pet com una gla, jo som tranquil davant la meua pantalla plana. D'altra banda, la privatització de l'individu via la família justifica, àdhuc legítima, l'alliberació de l'Estat i de la societat en benefici de la xarxa de solidaritats «naturals» que oferiria la família, d'on l'interès de tots els polítics d'utilitzar la família. Sols Plató, en la seva República, va gosar proposar un model totalment alternatiu.

Olivier Massot
Redactor La Clau
Divendres, 12.12.2008

Hem suportat deu Borbons, deu

Deu són els borbons que hem hagut d'aguantar en tres-cents anys i, de cap, no en tenim una memòria agradable. La llibertat no ha estat mai la divisa d'aquell casal i cap no ha respectat els drets del nostre poble, els que el primer dels seus va arrabassar per la força de les armes. Hi ha qui vol esperar a veure si l'onzè és millor, però per mi que no siga. Amb deu ja n'he tingut prou i massa per a entendre què volen dir quan criden 'Mori el Borbó'.

Del primer dels borbons, en van dir Felip V. En mala hora va nàixer aquell qui cremà Xàtiva i li volgué canviar el nom per San Felipe, el lladre roder que ens va robar les institucions, la llengua i la llibertat.

Al segon, volien que es diguera Lluís I, però es va morir de seguida. Si més no, va ser discret. Però, mortell, va tornar son pare, ple de sang.

Del tercer en van dir Ferran VI. Va morir boig. Acatat.

Del quart, en van dir Car-

les III. Va exigir als gitanos que deixaren de parlar romaní i que deixaren de vestir com tenien costum de fer. Va expulsar els jesuïtes i els va confiscar els béns. Tota una peça.

Del cinquè, també en van dir Carles, però IV. El molt cregut va envair França amb la pretensió d'aturar una revolució que havia de canviar el món per sempre i va acabar havent d'abdicar en el seu fill mentre els carrers li cridaven contra. Covards, els borbons van cedir el tron a Napoleó.

Després arribà el borbó sisè, 'el Desitjat' que deien, veges tu. Com a resposta al desig va suprimir la constitució i governà com un monarca absolut. Dissolgué totes les institucions anteriors, tret d'una: la inquisició. En això de reprimir els borbons s'han equivocat poques voltes.

Continuem la llista. De la borbó que feia set, en van dir Isabel II i la gloriosa la va engegar al carrer, tot proclamant la república. Au.

I del borbó que feia vuit, en van dir Alfons XII, un fill

bord de la d'abans. Els cubans li van alçar l'estelada i li van fer pam-i-pipa.

Després vingué el borbó que fa nou, aquell Alfons XIII que va portar la dictadura de Primo de Rivera i que la república va enviar al carrer. I darrere seu, cridat pel generalot Franco, vingué el desè. Li diuen Juan Carlos I. Va legitimar la dictadura fins que va ser impossible fer-ho i quan arribà la democràcia encara va jugar amb un altre cop d'estat.

Deu són, doncs, els borbons que hem hagut d'aguantar en tres-cents anys i, de cap, no en tenim una memòria agradable. La llibertat no ha estat mai la divisa d'aquell casal i cap no ha respectat els drets del nostre poble, els que el primer dels seus va arrabassar per la força de les armes. Hi ha qui vol esperar a veure si l'onzè és millor, però per mi que no siga. Amb deu ja n'he tingut prou i massa per a entendre què volen dir quan criden 'Mori el Borbó'.

Vicent Partal
(Publicat a Vilaweb)

El descrèdit de la justícia colonial

Terrorisme patronal i corrupció judicial al servici del PP

La CGT ha qualificat de "terrorisme patronal" la mort dels quatre picapedrers a Cala Rajada mentre reformaven un hotel que no tan sols no tenia llicència d'obres sinó que a més l'empresa responsable no havia fet cas de les reiterades ordres de l'Ajuntament perquè s'aturassin. Aquest greu accident ha coincidit, no casualment, amb la sentència del TSJB en la qual s'absolen tots els acusats per l'afer de "corrupció" conegut amb el nom de "cavallistes". Idò!

Les colònies són una terra sense llei en la qual els primers que l'haurien d'aplicar d'una manera imparcial i justa són alguns jutges que se la passen pel folre dels calçons. A partir d'aquí tot va fot qui fot i visca el rei!

Si a batles i regidors que falsifiquen documents i fan obres il·legals no els passa res perquè tant ells com els jutges que els han absolt són del PP, com volen que un constructor o un hotelier faci cas a les ordres d'un Ajuntament? Per culpa de la corrupció i la politització judicial Balears s'ha convertit en una

casa de putes sense llum!

TERRORISME PATRONAL: QUATRE TREBALLADORS MORTS EN ACCIDENT LABORAL A CALA RAJADA

Avui dimarts, els treballadors i treballadores de Mallorca i les Illes Balears estam de dol. En un tràgic accident laboral, quatre treballadors han perdut la vida al ensorrar-se part de l'edifici de l'Hotel Son Moll, a Cala Rajada, municipi de Capdepera. En unes obres il·legals de l'empresa Serrano, S.L., de les que ja s'havia decretat la prohibició municipal reiteradament, els treballadors, dels quals a hores d'ara s'està investigant la seva situació contractual, feien feina vulnerant presumptament els horaris legals de jornada, entre d'altres irregularitats que encara estan per aclarir.

5
5
5
5
5

centres de salut més

15
15
15

depuradores noves

1600
1600
1600

hectàrees de territori protegides més

2000
2000
2000

places d'escoletes en projecte

sòl per a

5000
5000
5000

habitatges protegits

endavant

2009

Llengua comuna o “Lengua del Imperio”

La Independència de Catalunya és necessària encara que només sigui per treure'ns de sobre aquests ploms d'inquisidors espanyols que –com dirien avui dia– només fan que “ratllar-nos”.

Avorriuen, cansen... Sempre estan amb la mateixa cantarella, obsessionats perquè utilitzem la “llengua del imperio”! Això del “Estado de Derecho democràtic”, no serà un gran frenopàtic?

Estan tan sonats que veuen Catalunya independent si la majoria acabem parlant en català. Exageracions? Veiem que diu Fernando Savater, en un article intítulat “Con lengua o sin lengua” (Letras Libres, octubre 2008): “Sólo una mentalidad estrechamente nacionalista trata de obstaculizar el uso de la lengua común precisamente porque es común, imponiendo la otra lengua para favorecer el sueño separatista de crear estados dentro del Estado y que no respondan ante él”.

En base a aquestes asseveracions de Savater podem afirmar sense por a equivocar-nos, que en la mesura que parlem català ens arrela el germen independentista! Té, doncs, el català, algun poder especial que en practicar-lo canviï de facto la nostra mentalitat? Això passa en tots els idiomes? Com ens afecta, doncs, enraonar anglès? I, francès? Mil·lor encara i, basc? Significa això que si els catalans dominéssim l'euskera acabaríem posant bombes lapa sota els cotxes dels colonitzadors destacats a Catalunya o amb una “9mm. Parabèl·lum” a la butxaca? És per això que el Sr. Savater es lamenta que molts intel·lectuals “no se hayan decidido finalmente a suscribir un manifiesto que parecía hecho a la medida de sus habituales reclamaciones. Se me ocurren varias explicaciones para este abstencionismo a menudo vergonzante. Primera y más elemental, los apremios a la supervivencia...”? Tenen por, doncs, que els catalans ens fem trilingües i incorporem el basc en el nostre repertori? I, si aprenuéssim l'idioma del Bin-laden?

Seguint, la present línia d'investigació, la pregunta és: com ens afecta el castellà? Podem deduir, a jutjar per la passivitat que mostrem davant la situació colonial que patim, que la pràctica de la “llengua del imperio” ens fa més dependents? Més esclaus? Així, el suposat problema idiomàtic i l'obsessió

malaltissa dels nostres veïns per a substituir la nostra llengua per la d'ells, no amagarà pas una qüestió purament política, que té com a objectiu perpetuar la colonització de Catalunya bo i consumant el nostre genocidi?.

Arribats aquí, per què els espanyols no abandonen el paper de víctimes, de perseguits o d'incompresos? Des de quan nosaltres hem fet res per a exterminar el castellà? No s'adonen que amb el canvi d'estil, com ara definir la “llengua del imperio” com a llengua comuna, o l'“España una, indivisible e indisoluble” com a “Estado de Derecho democràtic”, els està produint una esquizofrènia preocupant?. A què treu a cap que els amos de l'“imperio”, els del “yugo y las flechas” i, els de “la letra con sangre entra”, vulguin fer creure al món que estem acabant amb la seva llengua i cultura fent-nos passar als colonitzats com els “brabucones” menja espanyols? Per què hem d'intercanviar-nos els papers? Ara, volen ésser ells els esclaus? Què els preocupa? Què els inquieta?. Definitivament, això de colonitzar torna orats a la gent! O potser aquesta és una facultat pròpiament del castellà? No ho sabem. Fora bo, que el Sr. Savater s'entretingués a esbrinar-ho.

Amb tot, en un món cada vegada més globalitzat, on gairebé tot adopta un regust d'uniformitat, tenir una llengua singular com el català és un signe de distinció que ens allunya de la massificació, de la vulgaritat.

A la llengua, també s'acabarà aplicant allò de Cánovas: “Son espanyoles los que no pueden ser otra cosa”, per tant: “hablan español los que no pueden hablar otra cosa”. Què ens caldrà una llengua vehicular per anar pel món? El mercat, afortunadament, té més ofertes a banda de la “llengua del imperio”, com ara l'anglès. Potser, tal i com afirma la Psicoestètica, és aquesta singularització que ens aporta un idioma com el català, allò que ens manté el seny malgrat els sofriments seculars que patim. I, és que si segons diuen, de la genialitat a la bogeria, només hi ha un pas, serà la “llengua del imperio”?

Encarna Parreño

Av. Josep Tarradellas 172 3r. 4a.
l'Hospitalet de Ll. 08901
tel. 630461572
46328525Q

Mitjans de comunicació

La crisi que afecta els mitjans s'està acarnissant de manera especial amb els gratuïts. Fa unes setmanes, aquesta crònica s'ocupava dels problemes severs pels quals travessava ADN, l'aventura gratuïta de Planeta. La situació s'ha agreujat més, amb l'acomiadament de la seva subdirectora –i responsable de facto de la redacció– Cristina Fallaràs, en un moviment socialment reprovable, ja que la periodista es trobava en el seu vuitè mes d'embaràs. Però la resta de publicacions gratuïtes generalistes també han tingut, els darrers dies, la seva dosi de crisi. El diari Què ha anunciat que prescindirà del 40% de la plantilla, la qual cosa afectarà més d'un centenar de treballadors. I, aquests dies, el diari Metro negocia amb la plantilla –a través de CCOO– un ERO que afectaria 40 dels seus empleats.

Aquestes mesures estan sent acompanyades de tancaments d'edicions i redaccions, amb la qual cosa es posa fi, de manera traumàtica, a l'expansió irresponsable pel territori espanyol que les quatre grans capçaleres havien emprès per tal de lluitar pel lideratge en aquest àmbit. El Què, per exemple, ha tancat Múrcia, Mallorca, La Corunya i Bilbao. En el cas de les delegacions barcelonines, no es contempla que desapareguin, però sí que aprimin clarament les seves redaccions, amb la qual cosa es preveu que les notícies d'agència siguin ara ja les predominants a les seves pàgines.

Els analistes han indicat moltes vegades que quatre diaris generalistes no són sostenibles. En aquest context, no costa gaire d'imaginar

que una o més d'aquestes capçaleres abaixin la persiana durant els propers mesos. Des del punt de vista català, fora bo que sobrevisqui algun dels que té un percentatge de català més elevat, per molt que totes quatre capçaleres es distingeixen per incloure un ràtio molt baix de notícies en la llengua del país, i sovint relatives a afers culturals o locals.

A Mallorca, de cada dia se veu menys Bon Dia que en temps del fugat Mates sortia cada dia i ara cada setmana, tampoc se veu massa Part Forana, Ciutat, Salut i Força i altres publicacions escrites en foraster. Tanmateix continuen De Franc, La Revista de Llevant i altres en mallorquí. Per cobrir aquesta manca, L'ESTEL, que te uns 2.500 subscriptors, fa una edició de 5.000 exemplars que reparteix com a gratuïts a l'Hospital de Manacor i als consultoris de Sant Joan, Sineu, Petra i Vilafranca. També en duu 300 al restaurant Es Cruse de Vilafranca

Hecatombe gratuïta

Barcelona - Dimecres, 10 de desembre

La Conselleria de Medi Ambient i “la Caixa” posen en marxa un projecte de repoblació forestal a Son Real amb 25.000 arbres

La Conselleria de Medi Ambient i “la Caixa” han posat en marxa un important i ambiciós projecte de repoblació forestal i recuperació paisatgística de les zones de Son Real afectades pels incendis de les darreres dècades. Aquesta iniciativa abraça una extensió considerable de gairebé 27 hectàrees, amb més de 25.000 arbres joves.

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha explicat que aquest projecte està emmarcat en el conveni de col·laboració subscrit entre la Conselleria i “la Caixa”, i ha agraït a Robert Leporace, director executiu territorial de Balears de “la Caixa”, la seva implicació.

Així mateix, el conseller Grimalt ha destacat que la finca pública de Son Real presenta un alt valor ambiental. El seu àmbit dunar compta amb una coberta arbòria que s'ha vist molt afectada pels incendis forestals de les darreres dècades, quan era una finca privada. Aquests focs han provocat la pèrdua del banc natural de llavors forestals de la zona, fent inviable la seva regeneració natural a curt termini. També cal dir que altres zones de la finca perderen la

coberta vegetal com a conseqüència del gran temporal de novembre de 2001.

Actualment, com a finca de la Comunitat Autònoma depenent de la Conselleria de Turisme, la recuperació paisatgística de Son Real ha esdevingut una prioritat per tal de reforçar el seu ús públic i la seva importància com a referent turístic del municipi de Santa Margalida i del conjunt de la Badia d'Alcúdia.

Aquesta actuació s'emmarca en el programa “+ Bosc”, de la Conselleria de Medi Ambient, que té com a objectiu plantar un milió d'arbres al llarg d'aquesta legislatura, i dels quals ja n'hem plantat més de 200.000.

Visca la República, mori el Borbó! declaracions de Joan Tardà

Amb els companys/es de la JERC denunciant la Constitució.

Bona agitació la que han dut a terme avui a la tarda els companys i companyes de la JERC pels carrers del centre de Barcelona, tot passejant el taüt de la Constitució Espanyola que, més tard, han cremat. Bona escenografia per a una representació teatral del compromís de resistència i denuncia assumit fa trenta anys per part del republicanisme i l'independentisme. Justos els mateixos anys que, des de l'altra banda, ho són de celebració. A casa nostra, una història dissortada ens ha fet tal vegada diferents. I de la mateixa manera que mai no hem negat els avenços democràtics quant als reconeixement de les llibertats públiques que garanteix el marc constitucional espanyol (no només perquè seria estúpid, sinó també perquè seria negar-nos l'aportació de la lliuta antifeixista catalana sense la qual possiblement la intensitat del canvi democràtic hagués estat encara menys pregona), com a independentistes hem basat relats i estratègies en la no legitimació de la Constitució de 1978. D'aquí que, certament, sorprèn a altres forces polítiques catalanistes i, no cal dir-ho, a l'esquerra espanyola i a la socialdemocràcia europea, que encara trenta anys després ens limitem, en accedir a un càrrec institucional, a deixar explícit que l'acatem per imperatiu legal. I només, per imperatiu legal.

Aquesta actitud coherent, però dura i alhora compartida pel conjunt dels militants, deu obeir al fet que tenim ben clares les raons i no pas a un posicionament estètic, oi? Evidentment, no es tracta de res superflu. Al contrari, les raons de l'estricta acatament són profundes. N'hi ha prou a esmentar el no reconeixement de la ciutadania catalana com a subjecte de sobirania i, en conseqüència, la impossibilitat d'exercir el dret a decidir o a la secessió; la preeminència de la llengua espanyola sobre altres llengües a les quals ni tan sols s'esmenta pel seu nom; la prohibició d'articular els distints territoris de la nació o la imposició de la institució monàrquica. En definitiva mancances i cotilles en un text constitucional que al llarg de trenta anys ha impedit un desplegament de les potencialitats del nostre país i que, en l'actualitat, es posen de manifest de manera descarnada en haver assolit la nostra societat un escenari de un cul-

de-sac econòmic davant dels ingents reptes que caldrà superar per fer possible la cohesió social i nacional.

I per acabar-ho d'adobar ens pretenen guanyar la batalla ideològica, tot convertint la Constitució Espanyola en un producte de qualitat. I, aquí, ens la juguem. Per això, és imprescindible aixecar el testimoni de la nostra coherència: són ells, els qui no poden metabolitzar que un dels pares del text sigui corresponsable d'execucions a garrote vil i morts de treballadors a mans de la policia. Són ells, els qui que no són capaços de fer justícia a totes les víctimes del Franquisme. Són ells, els qui han de fer mans i mànigues per amagar que l'actual Cap de l'Estat va jurar els Principios Fundamentales del Movimiento i no va fer res per salvar els cinc antifeixistes afusellats l'any 1975 dos mesos abans que morís el Dictador. Són ells, els qui s'omplen la boca de modernitat i no admetten que la llengua catalana ha de tenir els mateixos drets que l'espanyola. Són ells, els qui han de reconèixer que en el món postindustrial on la democràcia ha esdevingut el primer valor de civilització no hi ha major mostra d'incultura que posar com a garant de la unitat de l'Estat la força de l'exèrcit.

I contra tot això ens hem manifestat avui. I, sortosament, ho ha fet gent jove, perquè és evident que les noves generacions no tenen per què assumir passivament els errors dels qui els ha precedit.

Nota: Hi ha qui considera que acabar un miting cridant "Visca la República, mori el Borbó" és freaky. Ultra la voluntat d'ofensa que pugui contenir l'ús de la paraula freaky, ja és hora de qüestionar la raó per la qual ens hem deixat robar les paraules. Es curiós, més acadèmia, més cultura, però menys espai per a la metàfora. Quina seria l'adequació als nostres dies de l'altra exclamació popular en la història del país: Visca Macià. Mori Cambó! Es clar, més enllà de la curiositat de saber quin cognoms els reemplaçarien, ben segur que qui ho cridés seria acusat de freaky. I els joves que al cap de poques hores d'aturar els feixistes a Barcelona el juliol del 36 ja eren a l'Aragó.

N'erem, també, de freaky?

<http://blocs.esquerra.cat/joan-tarda/bloc/hem-daconseguir-que-lero-temporal-no-es-mengi-la-prestacio-datur>

Seguretat

Tres forasters de la Guàrdia Civil hauran de respondre per unes factures falses

Balears | Crònica Negra

L'hora dels coronels

Demà comença a l'Audiència el judici contra l'excúpula de la Guàrdia Civil imputada en el cas Factures. Dos coronels i un capità s'asseuran a la banqueta

J.J. | 08/12/2008 |

Dos coronels i un capità s'asseuran demà al banc dels acusats. A les deu, arrenca a l'Audiència de Palma el judici per l'anomenat cas Factures, en el qual apareixen com a imputats la que era fa tres anys la cúpula militar de la Guàrdia Civil de Palma: el coronel **Francisco Javier García Peña**, el coronel Luis Cuadri Duque i el capità José López García Trujillo. El quart acusat és el constructor Jaume Ferragut.

García Peña va aterrar a Mallorca l'agost de 2005 i, com és habitual en els caps de Comandància, se li assignà un habitatge per a ell i la seva família al mateix recinte militar del carrer **Manuel Azaña**, al polígon de Llevant. El coronel va considerar que necessitava mobles nous per al seu pis i es va trobar que no hi havia pressupost disponible per afrontar la despesa, però sí per a la realització d'obres.

Contradiccions

A partir d'aquest punt és quan comencen les contradiccions entre els imputats. Segons García Peña, qui llavors era el segon de bord, Luis Cuadri, li va plantejar la possibilitat de gastar els doblers amb el mobiliari desitjat mitjançant una factura falsa. L'exnúmero dos ho nega i en el judici que comença demà serà de gran valor la declaració de l'interventor de la Comandància, el comandant **Asís Olmedo**. Cuadri no recorda haver-lo citat al seu despatx per parlar de la presumpta factura falsa, cosa que sí que confirma l'interventor.

El tercer acusat és el capità Trujillo, en l'actualitat cap de la companyia de Calvià i que era amic personal del constructor Jaume Ferragut, qui suposadament va simular la realització d'una obra a l'habitatge de García Peña per import de 12.505,32 euros. El **pressupost** va ser aprovat per la Direcció General de la Guàrdia Civil, que ignorava que les obres en realitat no s'havien dut a terme. Ferragut va ser informat que tenia un termini màxim de dos mesos per culminar la feina.

Amb data de 10 de setembre de 2005, i malgrat que la reforma no es va realitzar mai, el constructor va confeccionar

una factura amb el pressupost esmentat i el 6 d'octubre d'aquell any García Peña lliurà un certificat admetent que les obres s'havien realitzat "de conformitat al pressupost aprovat", per la qual cosa els 12.505,32 euros van ser ingressats en el compte de Construccions Calabruix SL, propietat de Ferragut.

La Fiscalia sosté que el constructor, una vegada descomptat l'IVA, entregà aquests doblers en un sobre tancat a l'oficial Trujillo, que el va fer arribar al coronel **García Peña**. El cap de la Guàrdia Civil, alhora, va realitzar el reintegrament d'aquesta quantitat a la caixa de la Comandància. És a dir, el pressupost per obra es va desviar a la compra de mobles, sense que la Direcció General tingués constància de les irregularitats.

El judici, que farà seure per primera vegada a la banqueta una cúpula de la Guàrdia Civil a Balears, serà obert perquè l'Associació Unificada de la **Guàrdia Civil** (AUGC) es va personar com a acusació particular en la causa i va evitar que la Fiscalia i les defenses arribassin a algun tipus d'acord.

Quan l'escàndol de les factures falses es va descobrir, un any després, el llavors comandament únic de Policia i Guàrdia Civil, el mallorquí **Joan Mesquida**, va destituir de manera fulminant García Peña i va col·locar al seu lloc el coronel Basilio Sánchez Rufo, que continua sent en l'actualitat el màxim responsable de l'Institut Armat. L'expectació en la Comandància de Palma, a un dia del judici, és màxima

Reproduït de www.diaride-balears.cat.

Unitat nacionalista a les europees, la millor idea dels últims 5 anys

Barcelona - Dilluns, 15 de desembre

Si fa uns mesos era impossible, ara gairebé és una possibilitat. Una candidatura comuna entre CiU i ERC a les eleccions europees ha passat de ser el desig d'uns pocs a ser un objectiu per alguns sectors de les direccions dels dos partits. Es tracta d'una idea sorgida ja fa anys, però que ha estat impossible de dur a terme els últims vuit anys per l'enfrontament en què viscut els dos partits.

CiU va apostar fort per l'aliança Galeusca amb el Partit Nacionalista Basc i el Bloc Nacionalista Gallec per sumar forces i poder treure més un diputat, cosa que no va aconseguir a les últimes eleccions. Per la seva banda, Esquerra va seguir un camí paral·lel i també va concursar-hi en coalició amb EA i altres partits nacionalistes menors, que van obtenir un resultat pitjor de l'esperat.

D'arguments a favor de la unió dels dos partits n'hi ha molts. Políticament en té un de molt clar, que és crear un lobby catalanista a Brussel·les. Però és que, a més a més, els dos partits -CDC i ERC, perquè Unió no n'és del tot partidari- veuen beneficis interns en la proposta. Esquerra veu una oportunitat per desmarcar-se de l'aposta del tripartit, per retornar a una certa equidistància entre els dos grans partits catalans. I CiU hi veu un mini assaig de com seria treballar amb els republicans de cara a un futur pacte a Catalunya.

A tot plegat també, cal sumar-hi la poca visualització que han tingut fins ara els diferents eurodiputats de les dues formacions. Un exemple clar és l'actual representant de CiU, Ignasi Guardans, que és més conegut per haver encapçalat una lluita contra l'eliminació de controls als aeroports que no pas per representar el seu país. La direcció de CDC, a més, està descontenta amb algunes de les actuacions de Guardans, nét de Francesc Cambó i considerat de l'ala menys (o gens) nacionalista de CiU.

Tot plegat, però, encara està a les beceroles. Malgrat que Joan Puigcercós es llancés a la piscina fa només uns dies i es mostrés públicament entusiasmada amb la proposta, el cert és que al nucli dur de Mas existeix certa desconfiança. Tot i els contactes que periòdicament mantenen el mateix Puigcercós i Felip Puig per refer ponts entre les dues formacions cal treballar molt perquè s'acabi arribant a un acord. Paradoxalment, el que sí sembla clar és el nom de qui encapçalaria aquesta llista. Es tracta de l'exvocal del Consell General del Poder Judicial Alfons López Tena, que en els últims anys s'ha fet un forat mediàtic amb el seu vehement discurs independentista.

Espoli fiscal

Madrid ens fot els doblers i no paga el que va prometre per arreglar els torrents

L'any passat en Zapatero va prometre 15 milions per arreglar els torrents després que una dona morís ofegada a Puigpunyent. Quants de morts més faran falta perquè Madrid compleixi la seva promesa i pagui?

Grimalt: "Sense els 15 milions que ens prometé Zapatero, no podem condicionar els torrents de Palma"

El torrent Gros, el de na Bàrbara, el de la Vileta i el de Sant Magí (tots al municipi de Palma) són els que han de menester actuacions més urgents,

segons informà ahir el conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt. "Per fer possible que aquestes obres d'adequació s'executin, és molt necessari que arribin els 15 milions d'euros que en Zapatero ens prometé l'any passat", manifestà el conseller. "De moment, aquesta partida no figura en cap dels apartats del pressupost per al 2009", digué Grimalt. "Ara mateix, tota la xarxa hidrogràfica de Balears funciona de manera correcta. Els únics punts conflictius són els torrents de Palma. Per adobar-los, però, fan falta els doblers de Madrid. Si no arriben, haurem de cercar altres vies", asse-

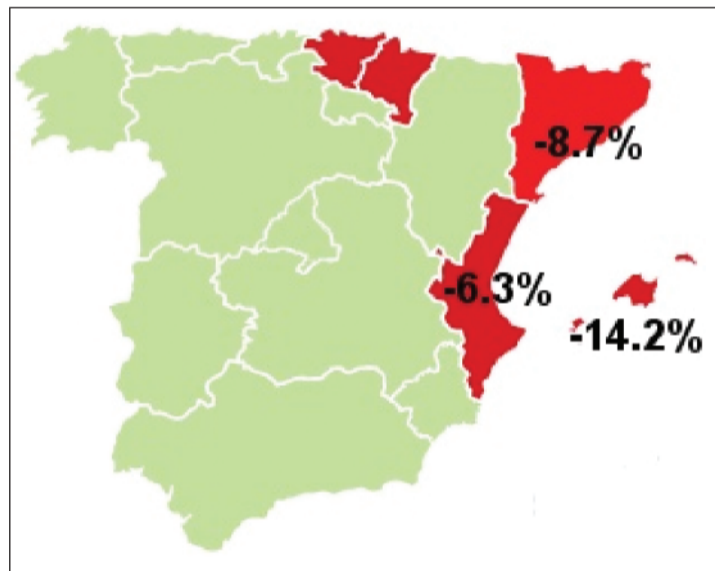
gurà el màxim responsable de Medi Ambient.

El president del Govern central es comprometé a fer arribar els milions esmentats quan l'any passat tin-

gué lloc el desbordament del torrent de la Riera al seu pas per Puigpunyent. L'octubre del 2007 una dona morí a causa d'aquest incident quan el cotxe en què viatjava fou empès cap al llit del torrent. Els tràmits de l'acord entre el Govern central i l'autonòmic, en matèria de torrents, tan sols estan embastats. Tanmateix, Miquel Àngel Grimalt confia que "es pugui estirar de qualque partida estatal que faci referència a hidrografia per poder posar remei a la xarxa palmesana".

De fet, el torrent Gros es desbordà ahir en un punt proper a la seva desembocadura, a la barriada del Molinar. Pels carrers de la zona coneguda com la Gruta, l'aigua arribà a nivells de més d'un pam. Inundà cases i soterranis i els Bombers l'hagueren de treure. "El torrent de Puigpunyent respongué bé, ja que després de la tempesta de l'octubre del 2007 s'hi féu una gran netejada de la mala herba i la brutor acumulada", va explicar Miquel Àngel Grimalt.

Reproduït de www.dbalears.cat

La justícia colonial prohibeix el lema "Una nació, una selecció"

Pro Seleccions veu en el veto al seu lema un atac a Catalunya com a nació La Plataforma té fins al dia 24 per presentar recurs contra la sentència que prohibeix l'eslògan 'Una nació, una selecció' Joan Recasens

Pep Lloveres

La Plataforma Pro Seleccions Catalanes considera la sentència judicial que prohibeix en els mitjans controlats pel Consell de l'Audiovisual Català (CAC) el seu lema Una nació, una selecció un atac contra Catalunya com a entitat nacional. "El problema és que no s'entén que Catalunya és una nació", va argumentar ahir el president de la Plataforma, Xavier Vinyals, que va afegir amb to indignat: "Respectem la decisió, però no la compartim. Creiem que és sorprenent i fora de lloc. Només demanem respecte pels nostres sentiments, i això no vol dir que anem contra cap altre sentiment". La sentència, emesa fa uns

dies, fa referència a l'anunci televisat fa dos anys en què apareixia un nen amb una samarreta vermella no deixant jugar un altre nen amb la samarreta de Catalunya. Aleshores, el nen amb la quadribarrada es treia la samarreta i d'altres nens el seguien. El jutjat contencios administratiu número 9 de Barcelona ha apuntat que a l'espot "s'infringeix la llei de protecció del menor i, amb l'ús del lema, s'exhibeixen continguts polítics que estan restringits a les campanyes electorals".

La Plataforma Pro Seleccions té ara fins al dia 24 d'aquest mes per presentar un recurs contra la decisió judicial. Que el presenti o no, dependrà de l'estudi jurídic de la sentència, però també de l'interès polític d'ERC -pròxima a la Plataforma- per fer un front per aquesta qüestió. "Encara no ho tenim decidit", es va limitar a dir l'advocat i vicepresident de la Plataforma, Sergi Blàzquez. De moment, el nou lema de l'espot anual Pro Seleccions és Volem patir, avançat ahir per l'AVUI. "És una manera de dir que volem competir", va indicar Vinyals, que va lamentar "la gran hipocresia" del PP, el partit que va presentar la demanda amb Ciutadans, i per demostrar-ho va mostrar una campanya publicitària dels populars el 2005 -de defensa de la Constitució i en contra de l'Estatut- en què també apareixien nens en uns missatges de contingut polític.

Reproduït de www.avui.cat

El bany

No totes les coses tenen una funció única.

N'hi ha que si el seu inventor ho sabés...

Avui ha estat un dia d'allò més pesat. Primer al treball, com sempre, i després a casa la dona de fer feines que m'ha deixat plantada de repent, amb aquesta calor!

Després de feinejar i rondinar, doncs, he decidit regalar-me un bany. Estava sola, no esperava res ni ningú, tenia tot el temps del món. He empenat la banyera (si, si, ja sé que hi ha restriccions d'aigua i pot ser és malbatar-la però no soc perfecta, jo, i avui he tingut la necessitat de reafirmar-me en la meua imperfecció) i m'he deixat anar una bona estona en remull.

Ha arribat, però, el moment d'esbaldir-se l'escuma i amb calma, mig estirada encara i amb la banyera ja gairebé buida, m'anava passant el telèfon de la dutxa per tot el cos. L'aigua relliscava anatomia avall a voltes acarant-me, a voltes mostrant-me la seva força.

De repent, sense jo voler, sense premeditació, com si tingués vida pròpia i em conegués a fons s'ha deturat en un lloc, en un punt concret petit i molsut perdut allà entre mig d'unes gorges que el protegeixen com el tresor més valuós que un pirata hi va amagar. No li ho he impedit, l'he deixat fer; al cap de vall no havia estat pas decisió meua aquella acció i doncs, qui era jo per posar-li limitacions? i m'he disposat a gaudir del regal tal com vingués.

Primer ha estat com un petit pesigolleig en aquell minúscul indret, però de mica en mica aquella sensació s'anava estenent i estenent com una taca d'oli al mar i escalfant al seu pas tot el que trobava de la mateixa

manera que ho fan els volcans hawaïans, que no exploten de cop sinó que la lava va lliscant lentament per la muntanya fins a fondre's en un gran bes amb les onades.

Jo em deixava portar, no volia pensar, però la ment és trapella en aquests casos i sovint també hi vol dir la seva. Com un dimoni voluptuós em mostrava imatges suggerents d'allò que alguns diuen que és pecat i que ens tornarà cecs. Què m'importa a mi no veure-hi amb els ulls físics si hi veig amb els ulls de l'ànima! Les persones, en front dels animals, tenim una gran sort amb possibilitat de la mirada interior.

Per moments anava perdent contacte amb el món real, tot era com un remolí incontrolable que se me'n duïa riu avall qui sap a on. Tranquil·la, tranquil·la, pensava, no corria, no hi ha pressa, no intervinguis, deixa que les coses senzillament succeeixin com han de succeir. La respiració s'accelerava, el pols em batejava al cap com el timbal que dirigeix els condemnats a galeres, estava a una passa del cim, ara a mitja, i de sobte! Aaaaahhhhh!!!! Oooohhhhh!!!!, un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze, dotze..... i el volcà ha rebotat definitivament, l'ona expansiva no ha deixat cap racó al marge i l'illa s'ha esfondrat en les profunditats de l'oceà. Dues llàgrimes han rodolat per la meua cara perdonant el plaer indescriptible que m'acabava de posseir...

Al final, el dia no ha resultat ser tan terrible, oi?

Ginger

4 motius per fer-se client de la Caixa de Penedès

-Perquè tenen les 4 barres catalanes al logotip (comproveu-ho a http://www.caixapenedes.cat/about.asp?gc_id=21694).

-Perquè va ser la 1a entitat bancària catalana a adoptar el domini .cat (<http://www.caixapenedes.es/noticies.asp?idioma=cat>).

-Perquè per assistir al 1r Congrés d'història de l'independentisme català (celebrat un cap de setmana de Pasqua del 2006 a Reus) vaig haver d'ingressar els diners a Caixa (de) Penedès ([\[cies/catalunya/article?ids=187606\]\(http://www.caixapenedes.es/noticies/catalunya/article?ids=187606\) \[el número 2081 és el de la Caixa \(de\) Penedès, si no us ho creieu, ja no ho he trobat a Internet, però si teniu més paciència i ho sabeu trobar a la pàg. web, vosaltres mateixos, per no haver-ho de comprovar presencialment\]\).](http://www.lamalla.net/canal/noti-</p>
</div>
<div data-bbox=)

-Perquè una reunió amb gent de totes les oficines (també en tenen a Madrid i a l'Aragó castellanoparlant) la van fer en català, avisant als qui no l'entien que com a entitat catalana, la hi farien (en català). M'ho va dir un amic d'un germà que hi treballa.

Nadal de la saviesa

Escriure cada any per Nadal sobre la temàtica nadalenca esdevé ja un repte. Què dir que no s'hagi dit?

Els tòpics són els de sempre. Una societat amb abús de consum, fruit del tenir. Una societat que no pensa en els altres. Una societat narcisista, com si fos el seu dia de naixement. Jesús va néixer realment el 25 de desembre? Què reemplaça aquest dia en la cultura cristiana? És la festa d'algun déu o és la celebració del solstici d'hivern?

Es també cert que hi ha d'altres articles que parlen de la significació d'aquest natalici. Com conjugar aquest dia amb les altres religions dins d'un món global. Quin és el dia central en les altres religions?

On posem l'arbre, el Papa Noel o Santa Claus, el pessebre? Llegendes, contes, realitats?

Què significa aquest dia en una societat laica, secular, plural i democràtica? Una societat contradictòria. On hi ha guerres, destrosses, odis...i en nom d'un déu es reclama la guerra. O en nom d'un déu hi ha l'eix que divideix la humanitat en bons i dolents. Una societat on la vida i la dignitat humanes no són tingudes en consideració.

Entitats que reclamen el dret sobre els altres. Com la columna política que és desprestigiada o com la columna religiosa que és indiferent. Com situar aquesta cerimònia o celebració en una societat que vol ser democràtica, laica i secular en una pluralitat en lloc de monàrquica o dictatorial.

¿No ens trobem de forma palesa, clara i diagnòstica en un inici d'un canvi històric, o final d'una època de molt de segles que ha predominat, ha imposat, ha colonitzat el món des d'una perspectiva miop o de raça superior?

Així i tot, hi ha Nadal. Natalici. Naixement. Inici. Començament.

I aquest nou naixement no és únicament global sinó universal. És cultural. És humà.

La significació ha estat, és i serà per a la Humanitat sempre una celebració.

El quèdlibet podria ser: quina és la significació d'aquesta celebració?

Podem fer un pas més, pot tenir sentit aquesta celebració en una societat laica i democràtica on la pluralitat s'imposa, s'estén? Una societat sense déus, sense creences, sense religions? Dit d'una altra forma: una interioritat que només pot ser humana? Una interioritat que mena a una qualitat humana profunda de vida?

Arribar a la màxima interioritat de l'ésser humà, de la qual puguem treure i poar tots els valors que porten a una vida saludable, integral. Gaudir més que del ben-estar, que ha de ser relatiu, d'un ben-ésser que ha de ser absolut i gratuït.

Hi ha un conte dels indis sioux, d'Amèrica del Nord, els lakotes, que ens pot ajudar a comprendre la idea que intento desenvolupar.

El conte diu així. *El gran Wakan Tanka havia disposat i distribuït sis direccions necessàries per a l'orientació dels vivents. L'est, l'oest, el nord, el sud, a dalt i a baix. Però en quedava una. La més delicada, la més rica i pregona. La més poderosa. Una direcció que contenia la gran saviesa. On posar-la a fi de ser valorada? Que no fos fàcil de trobar per no devaluar-la?*

Wakan Tanka la va posar en aquell indret on els humans no hi pensen, no hi van en freqüència. Aquest indret va ser el cor de cada ser humà. Des d'aleshores aquesta és la setena direcció: la saviesa dels humans.

Si les sis primeres direccions són indispensables per viure, situar-nos, relacionar-nos, les quals són les respostes a les nostres necessitats, cal una altra direcció, la setena, necessària, però gratuïta. No omple les necessitats materials ni psíquiques ni les creences. És una porta oberta a l'altra dimensió que fa l'especificitat de l'ésser humà: *Sigues tu mateix des del teu cor.* El pas d'un ego centrat a un ego descenrat. Sigues tu mateix en elaborar i treballar l'harmonia total, la interioritat. Les dues dimensions integren l'ésser humà per sobre els dogmatismes religiosos i laics a la recerca de la pau. i de l'amor.

¿No podríem dir que això és un nou Nadal, un nou Naixement, un nou Natalici a l'abast de qualsevulla cultura i ésser humà?

I aquest s'ha de celebrar tots els dies puix que tots els dies són un nou inici. Un "tornar a començar" cada dia com diu el bisbe d'Hiçona o "gaudeix el dia", és a dir, no el balafius, com diu Horaci.

Doncs bé, NADAL SAVI o DE LA SAVIESA és la bona notícia que tothom té en el seu interior i que cal cercar i trobar per renéixer a una vida nova, interior, íntegra. La dimensió específica humana de qualitat de vida interior.

BON NADAL DE LA SAVIESA.

Jaume Patuel
jpatuel@copc.es

Fart arran del cas Swiss Air

Acabo de llegir que Swiss Air retira el català de la megafonia dels seus vols per culpa d'una colla d'espanyolistes, i que volen que els digui, ja n'estic fart. Fart d'haver de signar o promoure campanyes que després de fer-me perdre el temps, el diners i la paciència, em deixen esgotat i sovint no satisfet del tot.

Eestic fart que una colla d'amar-gats es creguin amb dret suficient de triar en quina llengua no m'han d'atendre. Eestic fart que a aquests obsessionats mentals amb les seves males maneres se'ls faci més cas que a qual-sevol bon i educat català.

Fatigat d'empassar-me tota la mala llet i d'haver de mantenir les formes quan aquesta colla de falangistes reencarnats, insulten, agredeixen, menteixen, humilien i se surten constantment amb la seva sense respectar ningú. Eestic fart que les autoritats del país no trobin prioritari el posar-hi fi a tant desori, i demanin sempre calma i no fer-ne cas quan és evident que amb els silencis els intolerants van guanyant la batalla d'esborrar la cultura catalana del mapa. Se n'adonen com des de fa un temps es justifiquen algunes decisions amb l'argument de que cal evitar pre-visibles reaccions de la caverna polític-periodística transversal espanyola?

Eestic extenuat d'haver de demanar perdó per existir i parlar el meu propi idioma a casa meva. Fins el capdamunt de comprovar com la diferència entre aquests espanyols i els espanyols 'bons' és només un somriure de silicona. Fart de que després d'estar fart algú em demani 'sí, i ara què?' quan tots dos sabem que el que m'està dient es 'jo no n'estic fart, així que ja pots acostumar-te a estar-ne'. Tip i fastiguejat de comprovar com molts dels meus amics amaguen la seva indignitat fent veure que no se n'assabenten. Fart de tenir la temptació de comparar-me a un jueu al Berlín de l'any 1933 mentre reboten dins el meu cap les paraules de Martin Niemoeller. Abatut per corroborar que canvien les formes però el fons és el mateix i els qui van guanyar la guerra i la postguerra, van guanyar la transició i també estan guanyant com acabïn d'anomenar això d'ara.

Isobretot estic fart d'haver de continuar forçosament compartint el mateix passaport amb tots ells, amb aquesta colla de xenòfobs neofranquistes, neoriverians, neoorteguianes, neofelipistes, neoespanyols, neoetcs qui des del maleït 1714 ens fan

abaixar els pantalons dia si dia també per tal que ells puguin continuar fardant d'imperi. Apa, i mentre l'estat no sigui l'objectiu prioritari, a esperar quina una en faran demà.

Miqui Mel

Comentaris:

-Fixa't a quina mena de campanyes es lliuren els 'joves independentistes revolucionaris'. En el moment que escric això 12.00 h. alguns dels fils oberts i visibles a la pàgina principal del Racó són: 'Solidaritat amb la revolta grega'. 'Solidaritat amb l'independentisme asturià'. 'Aprengeu .l'esperanto en mitja hora' i 'Articles sobre l'EI catalana al Gara'. Jo també estic fart de tot el que dius sobre els espanyols i, a més, de la irresponsabilitat d'alguns 'independentistes'.

-Només hi ha una solució, i ben fàcil: aconseguir la independència. Ens han demostrat més de mil vegades que res diferencia un espanyol de dretes d'un d'esquerreres, per tant el millor que podem fer és desempallegar-nos d'uns i altres, sense miraments ni remordiments. Quan haguem donat aquest pas important, la nostra salut i el nostre benestar milloraran al 100%, ja n'hi ha prou d'aguantar-los a ells i les seves imper-tinències, que es fiquin la seva llengua inútil on vulguin, nosaltres ja tenim la nostra i no hem de permetre més imposicions feixistes d'aquesta mena.

-Se n'adonen com des de fa un temps es justifiquen algunes decisions amb l'argument de que cal evitar pre-visibles reaccions de la caverna polític-periodística transversal espanyola?

Et felicito per l'escrit. És sublim. els polítics són una colla d'ignorants xixarel·los. Fins que no ens governi gent espavilada com ara tu, mai serem res./è

-Jo ja n'estic més que fart d'aquestes actuacions. Els qui diuen defensar el bilingüisme aconseguen eliminar el català del que havia aconseguit i encara se n'alegren. No es te cap respecte pels catalanoparlants i sembla que anem a pitjor. Si UPyD pot aconseguir canviar la opinió de la companyia tot i utilitzar mentides i manipulacions nazionalistes hispanofatxes, noltros també podem fer-los pensar i canviar d'opinió. No hem d'acceptar aquestes coses, ens hem d'organitzar i queixar-nos sinó mai aconseguirem res i sols perdrem drets.

El PSC no és cap partit

"El PSC és tan sols la finestreta del PSOE a Catalunya de la mateixa manera que el PSPV és la finestreta del PSOE al País Valencià"

Les recents declaracions de Miquel Iceta justificant el sí del PSC als Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2009 no han sorprès ningú perquè reflecteixen perfectament la naturalesa d'aquesta formació. Però que no hagin sorprès ningú no vol dir que no provoquin vergonya aliena. I no em refereixo a la manca de sentit nacional català que demostren —per al PSC no hi ha més nació que Espanya—, sinó a l'esborronadora puerilitat de la justificació emprada. Segons Iceta, votar en contra d'aquests pressupostos "obriria les portes al PP". Francament, cal ser molt ingenu per no petar-se de riure en sentir això. El conte del llop és una vella tàctica del PSC —no en té d'altra— per aconseguir el vot d'alguns catalans de bona fe que creuen erròniament que el pitjor que li pot passar a Catalunya és que a Espanya governi el Partit Popular en comptes del PSOE, quan és justament al contrari. El pitjor que li pot passar a Catalunya —ho hem vist amb Felipe González i amb Zapatero— és que a Espanya governi el PSOE. No, no és que el PP sigui millor. La diferència rau en el fet que, per bé que tant el PP com el PSOE són partits nacionalistes espanyols, el PP no se n'amaga i el PSOE sí. No hi ha cap més diferència, cap ni una. La concepció d'Espanya que tenen ambdós partits és exactament la

mateixa. Però el PP té una cosa molt favorable per a Catalunya, i és que quan governa esdevé una pontentíssima màquina de fer independentistes. És, de fet, un esplèndid despertador de la consciència nacional catalana. El PSOE, en canvi, a favorit per la imatge ferotge del PP, apareix davant els catalans com un sant baró al qual hem d'estar agraïts per salvar-nos de les urpes del llop. Tanmateix, el llop és ell.

"I el PSC?", preguntarà algú. "Quin paper hi juga, el PSC?". D'entrada, abans de respondre aquestes preguntes, cal aclarir que el PSC, per ell mateix, no juga cap paper per la senzilla raó que no existeix. El PSC no és cap partit. El PSC és tan sols la finestreta del PSOE a Catalunya de la mateixa manera que el PSPV és la finestreta del PSOE al País Valencià. Això és tot. És absurd, per tant, parlar de PSC o de PSC-PSOE. Només hi ha un partit, i aquest partit es diu PSOE. Un PSOE amb una delegació catalana que té 37 diputats que defensen els seus interessos al Parlament de Catalunya i 25 diputats més que els defensen al Congrés espanyol. I aquests diputats no poden votar en contra dels Pressupostos Generals d'Espanya per dues raons: perquè Espanya és la seva nació i perquè el PSOE no pot votar mai en contra del PSOE.

Víctor Alexandre

Sa Nostra obté uns beneficis de 77 milions d' en el tercer trimestre

El Grup Sa Nostra ha obtingut en el tercer trimestre de l'any uns beneficis abans d'impostos de 77,3 milions d'euros, un 11,1% menys que en el mateix període de l'any passat. Tot i això, els beneficis nets de l'empresa matriu en el mes de setembre arribaren als 49,7 milions d'euros, un 8,01% més. Aquests guanys són els segons més alts registrats en els 126 anys d'història de l'entitat, segons es desprèn de l'informe sobre el balanç consolidat facilitat per l'entitat. Així, malgrat la conjuntura econòmica adversa, Sa Nostra ha mantingut durant aquest període de l'any un alt nivell de crèdit, que assolí els 9.807 milions d'euros, un 10,23% més que no en l'exercici passat.

Sa Nostra ha destinat crèdits hipotecaris a 2.800 clients per a l'adquisició d'un habitatge propi. En l'informe, l'entitat assenyala que tot i les dificultats de captació de passiu, els recursos administrats superen els 11.000 milions d'euros, un 16,12% més, mentre que el volum de negoci gestionat superà els 21.000

milions d'euros. La crisi financera ha provocat que la morositat se situï en el 2,74%, superior a la registrada en el primer trimestre. Tot i això, la Caixa remarca que la provisió d'insolvències està constituïda al 104,84%, quan la banda que estableix el Banc d'Espanya oscil·la entre el 33% i el 125%.

Sa Nostra matisa que aquests resultats s'han aconseguit coincidint amb l'agreuement de la crisi financera mundial, amb conseqüències negatives sobre el creixement del PIB de les principals economies del món. Pel que fa a l'economia de Balears, en el tercer trimestre del 2008 l'especialització terciària ha permès que l'alentiment s'hagi manifestat amb un creixement en termes reals de l'1,5%.

[extret de <http://dbalears.cat/actualitat/Ara/sa-nostra-obte-uns-beneficis-de-77-milions-d-en-el-tercer-trimestre.html>]

Sempre endavant!

Benvolguts amics i amigues,

Les festes de Nadal continuen sent un espai de trobada, de companyonia familiar i amb els amics més íntims, de record per als que ja no hi són, i d'il·lusió per als més petits. Un espai per sentir, reflexionar i renovar els projectes i les esperances que m'agradaria compartir amb tots vosaltres.

Sé que enguany moltes persones viuran les festes amb més austeritat que altres anys i amb una certa inquietud perquè la crisi econòmica mundial ja ens ha començat a afectar. Ara costa més trobar o mantenir un lloc de feina i arribar a final de mes.

Us vull dir, amb tota claredat, que a les Illes Balears estam treballant de debò per convertir aquestes dificultats en una oportunitat per plantejar-nos un futur millor per a tots. L'any 2009, el meu Govern farà el major esforç possible en dues direccions: intensificar la política social per ajudar els més dèbils, i reforçar les inversions en obres públiques i privades, per reactivar l'economia.

Hem aconseguit la col·laboració del Govern d'Espanya per construir noves línies de tren i millorar el transport públic, per fer escoletes, per estimular la construcció amb la renovació de les instal·lacions turístiques, la millora dels barris i les facilitats per accedir a un habitatge. I treballam de valent perquè les Illes Balears aconseguixin un

finançament just, que ens permeti garantir una bona qualitat en l'atenció a la salut, a l'educació, i al benestar de les persones, especialment d'aquelles que per edat o per malaltia estan en una situació de dependència.

Ara que tots feim plans per a l'any que comença, us vull demanar també un esforç addicional, que ha de servir per aconseguir un avanç qualitatiu en la societat i en l'economia balear. Joves, treballadors i treballadores, empresaris, institucions... a tots us deman que us impliqueu més. Hem de deixar d'estar quasi a la coa en formació, en productivitat, en l'accés a la universitat. Hem d'assumir que el temps dels doblers fàcils s'ha acabat, per a tots. Ara cal formar-se, fer recerca, ser innovadors, ser els primers en qualitat i en competitivitat.

A les Illes Balears hem d'estrenar una nova forma de créixer, per progressar amb més seguretat en el futur, amb més benestar per a les persones. Per progressar mantenint la ruralia, la nostra agricultura, el paisatge i tot el patrimoni.

Estic convençut, com va dir el poeta, que entre tots ho podem tot. I perquè estic convençut que caminarem junts, sempre endavant, us puc dir de bon de veres:

Bones festes i molts d'anys!

Francesc Antich i Oliver
President de les Illes Balears

Bancs i caixes properes

BANC SABADELL

Es va fundar el 31 de desembre de 1881 per un col·lectiu de 127 empresaris i comerciants i, després de més d'un segle de dedicació exclusiva al negoci bancari, s'ha convertit en una de les primeres entitats financeres espanyoles.

Amb gairebé 40.000 accionistes i una plantilla de 6500 empleats, el Banc Sabadell encapçala un grup financer format també per Solbank, Banco d'Astúrias i Sabadell Multi-Banca

Té uns actius totals consolidats que superen els 2,6 Bilions de pessetes, ocupa el quart lloc en el rànking de la Banca espanyola i és el primer a Catalunya, i gairebé únic, on disposa de 330 oficines.

Actualment i després d'una expansió continuada iniciada al 1965, el **Grup Banc Sabadell** compta amb una creixent xarxa de sucursals, a Espanya i a l'estranger, que avui en dia arriba a les 700 oficines, que li permeten estar presents en totes les comunitats Autònomes espanyoles i tenir representació directa a 16 països.

El Banc Sabadell, a més de la seva xarxa internacional d'oficines operatives i de representació, ha establert relacions de correspondència amb més de 1.300 entitats financeres dels cinc continents. Participa amb un 51 % en el **Banc Sabadell d'Andorra**, té una significativa participació en el Banco del Bajío de Mèxic i en el Centro Financiero BHD de Santo Domingo, i recentment

ha tancat un acord de col·laboració i d'intercanvi accionarial amb l'Entitat portuguesa Banco Comercial Português (BCP).

CAIXA D'ESTALVIS DEL PENEDEÈS

La Caixa es constituí el primer d'abril de 1913. Presidiren l'acte l'alcalde de Vilafranca, Silvestre Mata, i l'arxipreste de Santa Maria, Joan Badia. Els adjunts, assistents o representants, acordaren el nomenament de la primera Junta de Govern. Aquesta estava formada per propietaris colliters de vi, que formen la columna vertebral de la burgesia vilafranquina, i membres de professions liberals, en exercici. És la barreja clàssica de moltes caixes d'estalvis. La burgesia hi aporta els empresaris amb sensibilitat social, que col·laboren amb advocats, notaris, enginyers o farmacèutics.

Actualment, la **Caixa Penedès** és la tercera caixa catalana només superada per *La Caixa* i la *Caixa Catalunya*.

La cobertura d'oficines, s'estén per tot Catalunya i, a més, se n'obre una a Madrid (1989) i una altra a Fraga (1991), a la Franja de Ponent. També n'hi ha al País Valencià, on se n'obre més.

CAIXA LAIETANA

CAIXA D'ESTALVIS LAIETANA, fundada el 8 de febrer de 1863, és una Caixa General d'Estalvi Popular, inscrita amb el número 5 al Registre de Caixes d'Estalvi de Catalunya,

del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, i amb el número 31 al Llibre Registre de Caixes d'Estalvi Popular del Banc d'Espanya.

Caixa Laietana té les seves arrels a Mataró, capital del Maresme, comarca del litoral català. Des del 1863, amb una xarxa operativa de 179 oficines, Caixa Laietana ofereix la qualitat dels seus productes de finançament i d'inversió en benefici de la indústria, el comerç i les persones; font de vida, de treball i de progrés per a tothom.

La xarxa de **Caixa Laietana** té 179 oficines i totes estan dotades dels mitjans tecnològics més avançats per satisfer les necessitats dels clients i comercialitzar una àmplia cartera de productes i serveis.

CAIXA TERRASSA

Caixa Terrassa és una institució financera de dimensió mitjana, que gestiona uns actius de mig **bilió** de pessetes en recursos administrats de clients i disposa de més de dues-centes oficines arreu de Catalunya. La qualitat de servei, la innovació permanent i la màxima consideració per les persones són els valors que guien l'actuació de l'entitat en el compliment de la seva missió principal: *contribuir al desenvolupament i al progrés dels clients i del conjunt de la comunitat, mitjançant la satisfacció de la demanda de serveis financers i la reinversió dels excedents en obres socials.*

La Caixa d'Estalvis de Terrassa va ser fundada l'any 1877.

rafelmiralles tallers

Ctra. Palma - Arta, s/n
07230 Montuiri - Mallorca

Tel: 971 64 62 88
Fax: 971 16 15 20

AENOR
Empresa Registrada
ER-1666/2006

La Penya Artística
Cafè, Pastisseries

Plaça Major, 3 - 07420 sa Pobla - Tel. 971 54 00 00

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vieens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

El preu infame de l'excepció

*En aquell matí fred i gris de febrer, els quintats s'esperaven a la porta de l'Ajuntament. Uns es bufaven les mans per apaivagar-s'hi el fred, d'altres les enfonsaven a les butxaques i, n'hi havia alguns que feien saltironets. Val a dir que, el nerviosisme propi de la incertesa del destí ajudava a aquests moviments. Per fi van arribar l'alcalde, el secretari i el metge..
*

En aquell matí fred i gris de febrer, els quintats s'esperaven a la porta de l'Ajuntament. Uns es bufaven les mans per apaivagar-s'hi el fred, d'altres les enfonsaven a les butxaques i, n'hi havia alguns que feien saltironets. Val a dir que, el nerviosisme propi de la incertesa del destí ajudava a aquests moviments. Per fi van arribar l'alcalde, el secretari i el metge..

Els nois ja estaven sortejats. És a dir tenien el número que serviria perquè la Caixa de Reclutes els destinés a la península, ultramar o l'Àfrica. La seva darrera possibilitat d'evitar un servei tant llunyà i tant llarg, uns tres anys i mig estava en el metge.

La major part d'ells estaven conformats perquè la seva vida era prou dura i difícil per tenir por del servei militar, el qual temien per desconegut però acceptaven com a inevitable.

Els únics que tenien esperances amb el metge eren en Josep de la botiga de vetes i fils de la Plaça i en Joan del hostal de la carretera. Aquests dos nois al·legarien patir del cor el primer i dels

pulmons el segon perquè els seus pares tot i no disposar de prou diners per pagar a l'estat per evitar el servei, si que en tenien per pagar el dictamen mèdic. N'hi havia un altre que més s'hagués estimat fer el servei que el preu que pagava la seva família perquè el metge el declarés cretí i no apte per fer el servei. Era en Jeroni penúltim fill d'una família de set noies i un noi.

La Núria, la germana petita, era el preu que s'havia de pagar perquè el metge declarés en Jeroni com a imbècil. El preu el va estipular el doctor quan la mare del noi va anar-lo a trobar per veure el que es podia fer perquè l'estat no s'emportés l'únic mascle. El metge va demanar que la noia li fes la neteja del seu pis, unes hores al dia, a canvi d'intentar lliurar en Jeroni d'un incert futur en el servei militar. El pare va sospitar de la idea del metge, però la seva dona el va convèncer que no s'havia de patir per res perquè el doctor, encara que solter i una mica calavera, era un dels senyors més honorables de la ciutat.

Per això en Jeroni estava disgustat. El noi mig sabedor de l'assumpte, considerava que hauria estat millor deixar que el destí fes el seu curs.

Els joves van entrar i es van asseure a les cadires per al públic del Saló de Sessions. Davant seu asseguts davant la taula del plenari, l'alcalde, el secretari i el metge els avaluaven i per dins seu es congratulaven de la neteja que faria

l'estat d'estripajecs, borratxos, poca coses, i futura carn de presidi. La vila quedaria ben descansada i les famílies patirien una mica en veure marxar els seus fills, però després ja els oblidarien. Segur que els nois que tornarien ho farien ben dòcils i treballadors, després d'haver gaudit d'una bona dosi de disciplina militar.

El metge tallava i pesava els futurs reclutes, el secretari apuntava i l'alcalde avorrit s'estirava el bigoti. Per fi la sala va quedar buida i els tres homes van acabar la seva obligació amb la societat.

Tots tres se'n van anar al cafè per beure junts i parlar de les coses del poble.

-Cada any és el mateix, semblen els mateixos quintos, com si cada any fossin els mateixos nois -va dir el secretari.

-Això és que et fas gran, Miquel. Ja no te'n recordes que has tingut la seva edat -li va replicar l'alcalde que no treia els ulls d'un gran quadre, que contenia una imitació d'una pintura de Rembrandt, amb dones mig nues.

-Jo si que me'n recordo potser perquè sóc més jove. A la seva edat estudiava a Barcelona, no tenia ni un ral i per això els altres estudiants em despreciaven. Em deien la rata de la muntanya, però jo pensava que la cosa ja canviaria i ara m'he tornat gat. A aquests nois el que els falta és voluntat per enfrontar-se a la vida. Mireu es deixen portar a l'escorxadador sense dir res, fins ho celebren com la cosa més natural del món. Si pens-

essin que no tenen cap possibilitat cap més altre sortida que una vida de treball i privacions i això amb sort es rebel·larien contra l'ordre establert i ens aixafarien. -Les paraules del metge van deixar bocadats al secretari i l'alcalde.

-No se'ns torni revolucionari, que sembla un orador de la Comuna de París -va dir l'alcalde per veure si en treia res.

-No es preocupi en mi hi ha un defensor de la propietat, l'església i la família. Tanmateix com a home em sotlleua la ignorància d'aquests moltons que portaran vida de xais i moriran com a les ovelles que són. Per a mi en aquesta obra de teatre de la vida vull el paper de llop.

Després de l'aperitiu, els tres homes es varen acomiadar. L'alcalde mentre feia el camí cap a casa seva pensava que el metge feia por. Mai havia vist un home tan decidit i mancat d'escrupols. Es va acaronar els bigotis abans de sostreure la clau de casa seva de la butxaca i va pensar, també, li arribarà la seva hora.

Al vespre el metge es va aturar a casa d'en Jeroni. Va trucar l'humil porta amb el puny. La va obrir la Mare que va dir.

-La Núria no vindrà a fer neteja, perquè en Jeroni després del sorteig s'ha allistat a la legió estrangera -va posar-se les mans als ulls -.Ho hem sabut pel seu amic Miquel -va mirar amb esguard dubitatiu. - En Miquel ens ha dit que fora l'ajuntament hi havia un sergent que demanava nois per venjar els morts d'un lloc que n'ha dit Annual.

Territori

La Plataforma Pro Camins Públics no baixarà la guàrdia

Balears | Part Forana No abaixaran la guàrdia

Un acord entre la Plataforma procamins públics de Manacor i la propietat del Fangar permetrà el trànsit lliure pels camins públics de la finca, cosa que deixa així enrere anys de polèmiques. Aahir, devers 200 persones tornaren a reclamar el dret de pas als vials públics de foravila tancats al municipi G, Mas/M. Bonnín | 15/12/2008 |

La Plataforma procamins públics de Manacor va reunir aahir devers 200 persones a la plaça del nucli de Son Macià per dur a terme una nova excursió pels camins públics del Fangar, finca que s'ha convertit en el símbol de la defensa dels camins públics oberts. Abans d'iniciar-se la marxa, el portaveu de la Plataforma, **Sebas-**

tià Gayà, va anunciar que la seva associació i la propietat del Fangar estan a punt d'arribar a un acord satisfactori entre les parts que garanteixi el pas lliure pels camins públics, a més de qualificar la nova situació com una victòria del moviment popular: "Finalment han reflexionat i han canviat per bé la seva actitud". D'aquesta manera, des de la Plataforma procamins públics es va voler agrair el suport de les entitats i veïns que durant aquests darrers anys han ajudat en la consecució d'un acord per tornar al poble l'ús dels camins del Fangar. Un moviment que ja s'ha estès per tot Mallorca.

Barreres empeses Així, poc després de les 10.30 hores la comitiva va iniciar l'excursió prevista des de la plaça de Son Macià fins al puig d'Alanar pels camins públics del Fan-

gar amb dues colles de xeremiers que animaven la reivindicació. Apeu, amb bicicleta o a cavall, els participants van encaminar el camí de la Mola fins a arribar a la primera barrera d'accés a la finca del Fangar que es trobava empesa des que s'iniciaren les negociacions. No hi va haver problemes amb el personal de seguretat de la finca, ni amb la **Policia**. La normalitat fou la tònica general de l'excursió des que començà i en arribar al puig de l'Alanar, els participants hi dinaren. El secretari general del PSM, Biel Barceló; les regidores socialistes a l'Ajuntament de Manacor Júlia Roman i Joana Maria Morey; els edils Sebastià Gayà i Andreu Pascual del grup municipal **PSM+Esquerra+Verds** a Manacor assistiren a l'acte.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Acudits

Això és una noia que es fa un trasplant de cervell i li deixen triar el cervell. El metge li diu:

- Pots triar entre el d'una rosa per 6000 euros o el d'una morena per 50 euros.

Llavors la noia pregunta:

- Com és que el de la rosa és més car?

I el metge contesta:

- Perquè el de la rosa està per estrenar...

Van dos amics, i un li diu a l'altre:

I què tu què amb la dona, també li fots, per l'altre forat?

I l'altre li respon:

Ca no!!! Podia quedar-se prenyada!

Això és un borratxo, que va molt però que molt borratxo per la carretera, saltant-se totes les senyals de tràfic i tot. I en això que el para un policia i li diu: -Senyor que no veu vostè les fletxes? -i diu:

-No veig els indis, doncs veure les fletxes...

“TV3 és l'eina d'espanyolització més poderosa de Catalunya”

Vas ser el primer a advertir-nos, nítidament, d'una situació alarmant: què et va impulsar a escriure TV3 a traïció?

La indignació davant la magnitud de la rentada de cervell que TV3 ens està practicant. Però no em volia quedar en aquest estadi, en el de la percepció íntima, volia fer-ne un estudi seriós sobre el tema per tal que la societat catalana tingués proves objectives de com funciona la maquinària espanyolitzadora de TV3 i prengués consciència de tot allò que s'amaga darrere de frases amables o d'informacions d'aparença neutra. La de TV3 és l'espanyolització més amable de totes les que hem patit els catalans en els darrers tres segles, ens la practiquen sense ni tan sols aixecar-nos del sofà.

Per què “traïció”?

Perquè ha traït els principis pels quals va ser creada, uns principis aprovats pel Parlament de Catalunya que parlaven de salvaguardar la llengua i de crear sentiment de pertinença a una comunitat nacional diferenciada. La llengua a TV3 ha arribat a uns nivells de degradació inadmissibles en una emissora pública, però aquesta només és una part del problema. L'altra part és que ja han convertit TV3 en una emissora bilingüe. Era un vell objectiu del PSC-PSOE i ja l'han fet realitat. Ho han fet sibil·linament, però. En lloc d'emetre un 50% de la programació en espanyol, introdueixen l'espanyol en la majoria de programes com una cosa natural. Això fa que sigui totalment impossible mirar TV3 sense saber espanyol. És a dir, que, a banda de tota la immensa oferta que hi ha en espanyol en obert, les engrunes que tenim en català també han de cedir el seu espai a la llengua espanyola. Per altra banda, el marc referencial de l'emissora és Espanya. Això significa que els catalans mai no apareixen com a subjecte únic, sinó com la part d'un tot anomenat Espanya. Tant si es parla d'aturats, de consumidors, de vídues o de dones maltractades, les xifres catalanes sempre són un extracte de les espanyoles.

Quin tipus d'anàlisi hi feies? Quines van ser les conclusions d'aquell treball?

Que TV3 és l'eina d'espanyolització més poderosa de Catalunya. Molta gent no se n'adona, perquè ho fa en català. Senten parlar català i baixen la guàrdia, i aleshores és quan el missatge fet de paraules i de frases d'aparença innocent ens manipula el cervell fins a fer-nos

trobar normals coses que no ho són gens. No és normal que després d'una notícia sobre Lleida i d'una altra sobre Màlaga, i just abans d'una tercera sobre Roma, el presentador del Telenotícies ens digui que “sortim a l'exterior”. A l'exterior ja hi érem, perquè Màlaga no és l'interior dels catalans.

Hi va haver cap resposta a aquell llibre, des de TV3 mateix?

Em consta que no els va agradar gens. Se'l van mirar amb lupa per veure per on em podien agafar, però tot el que dic està tan documentat que no m'han pogut rebatre. Per això han optat pel silenci. El llibre, tanmateix, no ha aconseguit canviar res. Els socialistes governen l'emissora i la utilitzen com a aparell mediàtic del seu programa ideològic. Saben que el seu principal enemic electoral és l'augment de la consciència nacional a Catalunya –si tens una mínima consciència nacional no pots votar PSC- i el combaten fent de TV3 un instrument de cohesió nacional espanyola.

De Catalunya Nord estant, la confrontació amb l'espanyolització lingüística i referencial dels mitjans públics del Principat es veu potser encara més flagrant...

Itant! Com que ells no parlen espanyol, s'adonen molt més que nosaltres de la presència d'aquesta llengua en la programació. Als catalans del sud ens passaria el mateix si sentíssim parlar francès. A més, tots els referents espanyols que apareixen a TV3 no tenen cap interès per als nord-catalans. Ells miren TV3 per saber coses dels Països Catalans i resulta que els apareix Espanya per tot arreu. També se'n senten exclosos, ja que la mitjana d'aparició de la Catalunya del Nord en els Telenotícies és d'un cop al mes.

I ja parlem en plural, perquè el cas de Catalunya Ràdio sembla, com més va, més galopant...

S'han proposat convertir Catalunya Ràdio en una emissora merament testimonial i tan bilingüe com TV3. Tenen una programació netament hispanocèntrica i, a més, dintre de l'emissora hi ha un règim de terror. Els independentistes que hi treballen no gosen pronunciar-se per por a la marginació laboral. Això només passa en les dictadures, oi? Potser és que ja vivim en una, per bé que dissimulada, tenint en compte que les vint principals emissores de ràdio i televisió del Principat estan sota control d'un mateix partit, el Partit Socialista.

D'un temps ençà, a més, podríem parlar d'acceleració del procés...

És que van per feina, perquè saben que no tenen oposició. Saben que els dirigents d'ERC han dimitit dels seus ideals i han convertit el partit en l'oficina de propaganda del PSC. El PSC ordena i ERC obeeix. Ara el PSC té dues urnes per recollir vots: la de sempre i una altra guarnida amb l'estelada, que és la d'ERC. Tots els vots, però, van a parar al carrer Nicaragua de Barcelona.

Recentment has dit que TV3 és “un instrument al servei dels interessos ideològics del PSC”...

Sí. El PSC necessita controlar el missatge, perquè controlant el missatge controla el pensament i controlant el pensament controla el país. Amb la immigració estan fent el mateix: l'acullen amb un somriure *multiculti*, la fan aprendre espanyol i li controlen el vot. Així aconsegueixen el mateix vot captiu que els Altres Andalusos han denunciat al Baix Llobregat. Com que l'independentisme creix i el PSC no para de perdre vots en les eleccions catalanes, han decidit fer seus els immigrants. I per fer-los seus necessiten espanyolitzar-los, perquè un nouvingut que tingui clars els Països Catalans mai no votarà PSC.

I, això, gràcies a la diguem-ne “generositat” d'ERC.

És que sense la col·laboració passiva d'ERC, el projecte espanyolitzador del PSC no seria possible. De fet, el projecte socialista ja preveia la neutralització d'ERC com a requisit vital. Ho han fet molt bé, perquè no sols l'han neutralitzada sinó que l'han convertida en el seu principal avalador. El missatge que pretenen transmetre a l'electorat és aquest: “Si ERC dóna suport al PSC, vol dir que el PSC també és un partit catalanista”.

Doncs no. El PSC és un partit espanyolista, garant parlamentari de la unitat d'Espanya, sense cap més objectiu que defensar a Catalunya els interessos del PSOE. I el PSOE, prou que ho sabem, és un partit nacionalista espanyol. Aquí es tanca el cercle.

I no es donava, aquesta espanyolització durant els governs de CiU?

No en la mateixa mesura. CiU ha estat sempre un partit nacionalment molt covard, però amant de les coses del país. Folkloricament, si vols, però se les estimen i les defensen. El PSC odia tot això. El PSC menysprea tot el que té a veure amb la catalanitat, ho considera carrincló, provincià... I és que sap que els seus votants no estan precisament entre les colles sardanistes, els castellers o els minyons de muntanya, sinó entre la gent que vol sentir-se a Catalunya com si visqués a Espanya. El problema de CiU és la seva estretor de mires. És un partit que ha fet de l'ambigüitat el tret més important de la seva identitat. Un dels principals defectes de la personalitat catalana és el pànic a definir-se, i CiU encarna molt bé aquesta manera de ser. El PSC, en canvi, és un partit jacobí, enamorat de la concepció francesa i espanyola de l'Estat, que detesta profundament la idea d'una nació catalana lliure i sobirana. En conclusió: CiU immobilitza Catalunya, el PSC l'empeny cap a Espanya.

A què atribueixes el silenci mediàtic que hi ha sobre aquesta qüestió? Per què no se sent parlar –exclamar-se els mateixos professionals que ara en diuen de la comunicació?

Perquè a Catalunya hi ha molta por. És una por abstracta, certament, però hi ha por. I aquesta por es tradueix en un llenguatge políticament correcte causat per l'autocensura, que és la més perversa de les censures. N'hi ha prou d'escoltar les tertúlies mediàtiques o de llegir els articles d'opinió per veure que Catalunya és un poble tenallat per la por. L'únic espai encara mínimament lliure és Internet. La resta està tot controlat per aquells que treballen perquè res no canviï. Jo, per exemple, sóc un escriptor que té les portes tancades a la premsa escrita del país. Els gestadors de la por em veuen massa lliure i insubmís per al seu gust. La gent lliure espanta, perquè es nega a acceptar la realitat com un fet predeterminat i lluita per canviar el curs de la història quan és adversa.

per Núria Cadenes

La veritat

Jo no crec que li tinguem por, a la veritat. No, no és por, és pànic. No importa en quin cantó de la veritat ens trobem, sempre ens intimida. En aquest sentit, recordo una cançó d'en Serrat que diu: *Nunca es triste la verdad, lo que no tiene es remedio*. I té raó. Té raó perquè si de vegades és difícil escoltar-la, la veritat, més difícil encara pot ser expressar-la.

Al llarg de la vida, són moltes les ocasions en què ens veiem obligats a sentir unes quantes veritats. Normalment, quan sentim l'expressió "dir la veritat", tendim a donar-li un caràcter dramàtic, seriós, si més no, com si la veritat de les coses sempre hagués de ser amarga. I això no és cert. Aquí ens equivoquem. La veritat també pot ser agradable; una veritat ens pot alegrar el dia o, de vegades, fins i tot la vida.

Aquest estigma negatiu que arrossega la veritat, però, es fonamenta, en part, en la por o en la impotència que tots experimentem davant la irreversibilitat d'algunes situacions: és tràgic haver d'acceptar la mort d'un ésser estimat, però no ho és menys ser-ne el missatger; és dolorós descobrir que la persona que estimem ja no ens estima, però no ho és menys que tingui el valor de confessar-ho. No és pas per atzar que la comèdia no gaudeix del mateix prestigi que el drama, els dramaturgs i els directors de cinema ho saben molt bé; no és pas per casualitat que la llàgrima té més força que el riure i que són ben poques les obres còmiques lloades al llarg de la història. La qüestió rau en el fet que no hi donem cap valor. Valorem, sí, la capacitat de dir unes quantes veritats en clau d'humor, però no ho trobem rellevant. Ens passem la vida intentant ser feliços, però no sabem assaborir els moments en què veritablement ho aconseguim; ens passem la vida desitjant coses, però perdem l'interès quan les tenim; voldríem saber la veritat sobre el futur que ens espera, però quan anem a veure a algú perquè ens el predigui només en sortim colpits si l'auguri és negatiu. "Jura dir la veritat, tota la veritat i res més que la veritat?" ens demanen quan pugem a l'estrada en un judici. Per què ens ho demanen tres vegades i no una?

Recordo les pel·lícules *Rashomon* d'Akira Kurosawa i *Quatre confessions*, de Martin Reed? Totes dues estaven basades en un llibre japonès que gira al voltant d'un home acusat d'assassinat. El cas, en principi, sembla fàcil de resoldre perquè hi ha quatre testimonis. El problema és que també hi ha quatre veritats. O potser no és un problema. Potser no existeix la veritat absoluta que busquem des de fa milers d'anys. Potser el sentit de la vida es troba en el respecte entre les persones, potser el sentit del

respecte es troba en el fet d'entendre que l'única veritat és que hi ha milions de veritats.

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

L'Autoengany, els contraris a la veritat

"Dicen que antiguamente se fue la verdad al cielo tal la pusieron los hombres que desde entonces no ha vuelto"
(Lope de Vega).

"No pas per ser vosaltres molta gent heu de descobrir la veritat, ni ofegareu la raó per més que crideu plegats" (Rabindranath Tagur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí).

"L'avi era un vell dur de pelar. Igual que ma mare, estava convençut, inclús aleshores, que era millor alemany que ells (els nazis), que la seva Creu de Ferro el protegiria, que un miracle del Cel els obligaria a deixar-los tranquils" (Quan els nazis li peguen una tana durant la *Kristall Nacht*) Continuà protestant que era el capità Heinrich Palitz, de l'antic Regiment de Metralladores n. 2 de Berlín. Allò encara els enfurí més. La meva àvia mirava de la finestra estant, requestant la Policia a crits. Tres agents berlinesos es trobaven en un cantó observant com una rècua de set o vuit donaven una tana a l'avi, els cops li queien repetidament i li deixaven el cap rajant sang i la jaqueta esguerrada (...) Obligaren a posar-se dempeus a l'avi—els policies continuaven observant, amb llurs somriures insípidos i freds—, i Müller allargà al meu avi un tabal de joguet: - *Ets una merda d'heroi de guerra, Palitz!*—l'escribassà Müller—. *Dirigeix tu la desfilada. Toca el tabal, vell jueu mentider!* (...) L'àvia guaitava, sanglotant, aterrida, mentre l'avi començava a fer sonar el tabal i els comerciants jueus, amb uns cartells penjats del coll on podia llegir-se JUDE desfilaren carrer avall. Però ningú no mogué un dit" (Rudi Weiss, jueu, 1938, descriu l'escena de la seva família a la *Kristall Nacht*, a "*Holocaust*", novel·la de Gerald Green, 1978).

"Guaita, fins i tot aquella primera vesprada, la primera que passí amb tu, la recordes? Alguna volta en vas dir que havia estat ben important per a tu. Quan eres malalt, enllitat, amb un atac d'insolació, ¿recordes?. Bé, acabava de fer-me fora del seu hotel contra la meua voluntat i jo em trobava furiosa, completament a fora de mi. És estrany de pensar que cada mot que et vaig dir aleshores estigués mentalment adreçat a ell, a Pursewarden! I també gitada amb tu, en una

altra dimensió, tot el que sentia i feia llavors anava en realitat consagrat cap a Nessim. Perquè al fons del meu immund i promiscu cor raia sempre en realitat Nessim; Nessim i la conspiració. Ma vida interna més pregona era arrelada a aquella aventura embogida. Riu-te'n ara, Darley! Vull veure't riure, per una volta. Sembles despagat, però ¿per què havies d'entristir-te? Tothom som presoners de les radiacions emocionals que emetem els uns cap als altres, tu mateix ho has dit. Potser el nostre únic mal sia el fet de desitjar una veritat que no som pas capaços de suportar, en lloc d'accontentar-nos amb les ficcions de nosaltres mateixos que ens fabriquem" ("*Clea*", 4t llibre del "*Quartet d'Alexandria*", 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

"Germans meus, si algun de vosaltres s'allunya de la veritat, i un altre el redreça, que sàpiga que el qui haurà apartat un pecador de l'error del seu camí li salvarà l'ànima de la mort i cobrirà una multitud de pecats" (Jaume 5:19-20, Epístola del "germà de Jesús", la més socialitzant de totes, es tracta de l'apòstol suposadament soterrat a Compostel·la —malgrat que mai no sortí de Palestina, on morí màrtir— i declarat "*patró d'Espanya*").

"*Leo (calmadament)*: Vaig oir com parlàveu una nit a l'aparcament; tu eres amb madona Carpenter. Et va encolorar un apel·latiu ben divertit.

Harwood (amb lentitud): Això va fer?

Leo: No, si tu dius que no ho va fer" ("*La dàlia blava*", Raymond Chandler, Chicago, 1888-1959, el millor escriptor de novel·la negra).

"No discutesquis a tomb de a veritat amb qui no la coneix i no amaguis la Paraula a qui desitja conèixer-la" (*Centúries*, 1:14 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona).

"Prega amb llàgrimes, en tot moment, pels animals irracionals, pels enemics de la veritat i per tots aquells que la contradueixen, perquè sien guardats i perdonsats" (*Primera col·lecció*, 74, d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII).

"Si la societat no tingués una composició fictícia, tot sentiment simple i autèntic no produiria el gran efecte que produeix; agradaria sense sorprendre, però sorprèn i agrada. La nostra sorpresa és la sàtira de la societat, i la nostra satisfacció és un homenatge a la natura" (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

"Digau la veritat i avergonyireu el Dimoni" (François Rabelais, 1494-1553, metge i escriptor satíric i humanista

francès que visqué a Occitània).

"I una onada de pietat envers ella mateixa, l'emoció que havia contingut durant tant temps d'amarga solitud, se n'apoderà, i li ennuvolà la vista. Quan de bell nou es veié al mirall, descobrí al seu rostre un desig de perdonar, i percebé que, sense necessitat d'estirar-se les arrugues, de sobte es trobava rejuvenida... En la foscor podria demanar-se a ella mateixa si després de tots aquells anys de viure apartats, de tots aquells anys de viure separada d'ell, podia encara ser possible una mútua comprensió. Podria ella suggerir-ho sense suggerir...? Sense donar a entendre, què? La veritat? Que es moria de soledat i se sentia famolenca d'amor? Hannah es féu cap arrere els cabells. Estava disposada a arriscar la pèrdua d'una part del seu orgull" ("*Home from the Hill / Amb ell arribà l'escàndol*", 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

"Hi ha qui escolta amb les orelles, d'altres amb l'estómac, d'altres amb la butxaca, i d'altres no escolten gens ni mica" (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

"Allò realment perillós és perdre la perspectiva i treure conclusions tot extrapolant dades que no es poden generalitzar. No sols és perillós, sinó també, perversament malintencionat i indicatiu de falta d'intel·ligència. Qui pretén creure en el que no és, o vol que la resta així ho creguin, simplement és un tararot que no veu fins a on arriba la seva niciesia i que, necessàriament, no pensa que "els altres" poden no ser tan necis com ell mateix" (Hanael, del fòrum "*Creencias*").

"Si la veritat no es pot dir, que vingui el diable a mentir" (Refrany català).

"Qui no cerca consell no té seny. Sa niciesia el torna cec a la Veritat, i dolent, cabut i perillós per a l'altri. Germans, cercau consell en altri, perquè s'hi troba el camí que defuig l'errada i el penediment inútil" (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estat Units).

MIRATGES, AUTOENGANY.

"Res no ens enganya tant com el nostre propi senderi" (Leonardo da Vinci).

"El món modern és essencialment irreligiós. Això pot semblar una afirmació estranya, donat l'increment dels grups militants de catòlics, musulmans, protestants nord-americans i jueus. Però si examinem les accions, en comptes de la retòrica, d'aquests moviments, trobem que llur propòsit primari és reafirmar llur domini sobre les dones i els grups subordinats, com per exemple els socialistes musulmans, els negres nord-amer-

“La dreta va amb mala bava perquè sap com és la política real. La progressia té mala bava perquè va de resabuda, però per malfeineria no sap aplicar-la i es conforma amb el plany. De tres pecats (la supèrbia, la malícia i la malfeineria) es configuren una virtut imaginària (l'ètica). L'autoengany, doncs, no sols hi és doble, sinó que va en direcció totalment contrària a la crua realitat” (Autocitació). “Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificiosa, a la ineficàcia, a l'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu” (Autocitació).

“Diners de tort fan veritat,
e de jutge fan advocat;
savi fan tornar l'hom orat,
puix que d'ells haja.
Diners fan bé, diners fan mal,
diners fan l'home infernal
e fan-lo sant celestial,
segons qui els usa.
(...)”

Diners, magres fan tornar gords,
e tornen lledesmes los bords.
Si diràs “jas” a hòmens sords,
tantost se giren,
Diners tornen los malalts sans;
moros, jueus e crestians,
lleixant a Déu e tots los sants,
diners adoren.

Diners fan ‘vui al món lo joc,
e fan honor a molt badoc;
a qui diu “no” fan-li dir “hoc”.
Vejats miracle!

Diners, doncs, vulles aplegar.
Si els pots haver no els lleixis anar;
si molts n'hauràs poràs tornar
papa de Roma.

(...)” (*Elogi dels diners, del Llibre dels bons amonestaments*, 1397-1398, d'Anselm Turmeda, Ciutat de Mallorca, 1352?-Tunis, ca.1425/30).

“El Departament de Registre... Era on produïen periòdics que no contenien més que informacions esportives, successos i astrologia, novel·lutxes sensacionalistes, pel·lícules que transpuaven sexe i cançons sentimentals fabricades per mitjans exclusivament mecànics, en una mena de calidoscopi anomenat *versificador*” (1984, *Georges Orwell* [Eric Blair], 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“Deixaria aquesta vida amb aprehensió si arribàs a conèixer un home millor que jo, amb un cor més amorós, més tendre, més sensible” (Jean-Jacques Rousseau, 1712-1778, escriptor i filòsof francosuí, qui abandonà els seus 5 fills i va escriure sobre pedagogia infantil).

“Els qui contradiuen la veritat [...]

estan enredats per les llaçades del diable, que els té presos al seu albir” (2ª Lletre a Timoteu, 2:25-26, de l'apòstol Pau des de la presó a Roma, ca. 64 d. C.).

“El dimoni experimenta Déu com “aquesta horrible lluminositat, aquesta lluentor abrasadora i feridora que constitueix el fons de sofriment permanent de les nostres vides” (p. 39). El dimoni percep Déu com a monstre, La seva llum li fa mal, no pot mirar Déu de cara senzillament perquè la summa bellesa -si és tal- s'escau insuportable (si nosaltres els humans podem “veure” una mica d'aquest univers és per que aquest univers és “lleig”, si l'univers fos tan “bell” com ingènuament suposa certa publicitat i certa “New Age”, simplement seria invisible als nostres ulls)” (*Una Aproximació a la Psicologia Satànica*, de Ricardo Burgos López sobre *Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista anglicà nordirlandès).

“El qui és posseït per un prejudici és posseït per un diable, i un de les pitjors classes de diables, perquè exclou la veritat, i sovint porta a l'error ruïnós” (Tyron Edwards, 1809-1894, teòleg i editor estatunidenc).

“Diu que és grega, però deu ser jueva. És menester ser jueu per a olorar un altre jueu; i ni l'un ni l'altre no té valor de confessar la pròpia raça. Li he dit que jo era francès. Una hora o una altra, acabarem per descobrir-nos tal com som” (*Justine*, 1957, Lawrence Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Pervers mestre és el diable, que barreja moltes vegades la falsedat amb la veritat, per encobrir amb aparença de veritat el testimoniatge de l'engany” (*St. Beda, monge saxó*, 675-735, a *Catena Aurea*, vol. IV, p. 76).

“No t'enganyi pas amb la seva aparença; que no et passi que el tinguis per més just perquè ha menyspreat els altres tot comparant-los amb ell mateix. Sovint l'atreviment es disfressa de confiança i una falsa imatge de bona consciència afalaga els pecadors més perduts. Al contrari, la humilitat és signe d'innocència, fins i tot la que té deutes...” (Pacià, bisbe de Barcelona, s. IV).

“La veritat ha estat duta en aquest cas com un esclau, fuetjada des d'un jutjat a un altre” (Anthony Hopkins, al film “*Amistad*”, sobre la tracta d'esclaus espanyola, l'última que continuà a Occident fins a gairebé l'any 1890).

“Era, a més, una altra errada d'ocupar-se a respondre amb formalitat uns sofistes, els quals no és possible convèncer perquè sempre van errats. Oblidaven que mai no cerquen de bona fe la veritat, i que sols segueixen llurs sistemes per atènyer la fama, amants a mudar d'opinió a l'endemà”

(“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

“S'aferren a llur parer, no pas per veritable sinó per ser el d'ells” (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“És només l'arrogància d'anar errat.

La veritat no fa mal a no ser que en degui fer”

(B. C. Forbes, 1880-1954, a “*The Speaker's Electronic Reference Collection*” AApex Software, 1994).

“Jo sé que les veritats simples i clares a tomb de la vida que estic escrivint ara segurament seran definides pels lectors erudits del futur com a misticisme, o amb algun altre nom semblant que donarà als lectors la possibilitat de continuar en llur ignorància, sense tractar de copsar-les, tranquil·lament autosuficients” (“*Diaris*”, Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus noviolent, cristià i aristòcrata socialitzant i exmilitar esdevingut antiautoritari).

“Jo he descobert l'art d'enganyar els diplomàtics. Dic la veritat i no em creuen mai” (Camilo Benso, comte de Cavour, 1810-1861, polític del Risorgimento italià).

“Acabar repetint i esbombant les mentides que el matix règim fabricava, acabaren creient-se-les. Era el primer precepte d'un nazi com Joseph Paul Goebbels (1891-1945), ministre de propaganda de Hitler, el qual, a través de la repetició constant de la mentida, veia la fórmula suprema per arribar a la veritat” (Revista “*Independència de Catalunya*”, núm. 1, 9-1998).

“Les religions moren quan es descobreix que són veritat” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

“El diable té una capa que fa veure que tapa, i destapa” “El diable algunes vegades diu la veritat” “Quan el diable va a resar, mira que et vol enganyar” (Refrany català).

“A mesura que avança una discussió, reclusa la veritat” (Anònim).

“Rentar-se les mans en un conflicte entre el poderós i el mancat de poder vol dir prendre partit pel poderós, no pas ser neutral” (Paulo Freire, 1921-1997, gran pedagog brasiler).

“Hem vist la veritat crucificada...” (M. L. King).

“Allò més terrible de la guerra és que mata qualsevol amor a la veritat” (Georg Morris Cohen Brandes, 1842-1927, escriptor danès).

En defensa de la llibertat d'expressió

En els darrers mesos estam assistint a l'estat espanyol a un clar retrocés pel que fa al respecte dels drets humans. D'aquests, el que ha estat violat d'una forma més reiterativa és el de la lliure opinió, especialment amb tot allò relacionat amb la monarquia. Avui dia el fet de tan sols defensar una opció tan legítima com és la republicana i criticar que la jefatura de l'estat estigui en mans d'una sola persona, la qual no ha estat precisament elegida de manera directa i democràtica i que gaudeix de tota una sèrie de privilegis que la resta de població no tenim, es sistemàticament perseguit i criminalitzat. Una criminalització i persecució que ens arriba per dos vies. Per una banda la via polític-judicial-policial repressiva amb detencions, violència física per part dels cossos de seguretat de l'estat i altres aparells policials (mossos, policia local, etc), multes i sancions fora de lloc i, per altra banda, els mitjans de comunicació, la majoria dels quals fan el joc a l'estat i ens presenten com uns criminals i delinqüents. Tot plegat esdevé gairebé surrealista quan fins i tot una simple frase com la que va pronunciar Joan Tardà “que mori el borbó” es considerat per la fiscalia com un clar indicatiu de delictes i que ja es considera la opció d'obrir diligències contra la seva persona. En qualsevol cas tots aquests succeïts del darrer any ens demostren que la monarquia a l'estat espanyol és un tema tabú i intocable i que a la mínima discrepància hom ha de sofrir un calvari inimaginable, com hem pogut veure en el cas dels companys de Maulets encausats pel fet de cremar unes fotografies a Girona o l'esbatussada brutal per part de la policia nacional a Palma o sa Pobla sota les ordres directes del delegat del govern Ramón Socías. Des de Gent Activa com a organització que defensa la plena igualtat de totes les persones i per tant l'autèntica democràcia participativa consideram que la monarquia –al manco fins que aconseguim un sistema realment just com el republicà- ha de estar subjecta a les crítiques que se li puguin fer (com a qualsevol altre forma d'estat i/o govern) i no a l'inrevés i que en conseqüència tota discrepància o divergència deixi de ser tipificada com a delictes o injúria. Si no és així la poca credibilitat que encara li pugui quedar a l'estat espanyol davant la resta del món s'acabarà per ensorrar del tot.

Aigua per a s'Arenal

La Font de sa Costera aporta actualment 125.000 metres cúbics d'aigua al dia, una vegada i mitja el consum diari de Palma a l'hivern

Després d'una fase de proves, l'aigua arribarà aquesta setmana a la xarxa de la Badia de Palma a través del dipòsit regulador de Son Pacs o d'infiltracions a l'aquífer de s'Extremera

La Font de sa Costera està aportant actualment 125.000 metres cúbics diaris (1.460 litres per segon) d'aigua després de les recents pluges a Mallorca i, en concret, a la Serra de Tramuntana. Aquesta dada suposa una vegada i mitja la mitjana de consum diari d'aigua a Palma durant els mesos d'hivern, quantificada en 80.000 metres cúbics al dia.

Aquesta important aportació d'aigua de sa Costera coincideix amb la recepció de les seves obres de conducció fins a la Badia de Palma. L'adjudicatària de la instal·lació de la conducció, FCC Construcción S.A., ha donat per acabada l'obra i els tècnics del Ministeri de Medi Ambient i Medi Rural i Marí, que ha finançat el projecte i la seva execució, i del Govern de les Illes

Balears, que gestionarà tot el sistema a través de la Conselleria de Medi Ambient, han donat el seu vistiplau a la finalització dels treballs. D'aquesta manera, el Ministeri, com adjudicador de la instal·lació, i el Govern de les Illes Balears, com a gestor de la mateixa, han rebut de manera oficial el conjunt de les obres.

Així, després d'una fase de proves, la captació i l'aprofitament de la Font de sa Costera serà una realitat aquesta mateixa setmana i la seva aigua arribarà a la xarxa de la Badia de Palma a través del dipòsit regulador de Son Pacs o d'infiltracions a l'aquífer de s'Extremera. L'aigua de sa Costera arriba al dipòsit del Port de Sóller per una conducció submarina de 9,6 quilòmetres i subministrarà Sóller, Fornalutx i la Badia de Palma.

Dia 20 d'octubre de 2001, el Ministeri de Medi Ambient publicà en el Butlletí Oficial de l'Estat el concurs per a la redacció del projecte i obra de l'"Aprofitament dels recursos hidràulics de la Serra de Tramuntana. Mallorca. Illes Balears" per un valor de 55.970.540 €. El projecte consisteix en l'aprofitament de l'aigua que surt de la Font de sa

Costera amb una canonada submarina fins al Port de Sóller per ser posteriorment conduïda a la Badia de Palma a través del túnel de Sóller. La idea de captar l'aigua de sa Costera es remunta a l'any 1992, aleshores promoguda pel Ministeri d'Obres Públiques.

El contracte es firmà amb FCC Construcción S.A. el 5 de febrer de 2004 i les obres començaren les obres el dia següent. Posteriors modificacions pressupostàries deixaren el cost total definitiu del projecte en 78.310.000 euros.

La longitud de la canonada submarina entre sa Costera i el Port de Sóller és de 9,6 quilòmetres. Té 1 metre de diàmetre i la seva capacitat és de fins a 1,4 metres cúbics per segon. Entre sa Costera i s'Extremera i Son Pacs, la conducció té gairebé 30 quilòmetres.

De tot el sistema, se n'espera aprofitar una mitjana anual de 13 hectòmetres cúbics (13 milions de metres cúbics), 9 provinents de la font de Sa Costera i 4 dels excedents de la Vall de Sóller captats al torrent. Una mitjana de 13 hectòmetres cúbics suposa un 25 per cent del consum anual d'aigua a Palma.

L'aigua de sa Costera també podrà ser aprofitada per al subministrament de municipis de l'interior de Mallorca. La Conselleria de Medi Ambient té previst un projecte per fer arribar a municipis de l'interior de l'illa (Maria de la Salut, Manacor, Consell, Algaida, Porreres i, en

un futur, altres) l'aigua circulant a l'eix hídric Palma-Alcúdia, que es proveirà, principalment, dels recursos disponibles de la dessaladora de la Badia de Palma, la futura dessaladora d'Alcúdia, els aquífers de sa Marineta i s'Extremera, i la mateixa Font de sa Costera.

Uns quants motius per fer-se client de la Caixa de Manresa

-Perquè ja abans de ser-ne client els vaig dir que hi havia una falta d'ortografia a la pàg. web i al cap de només 1 o 2 dies ja la van corregir. Hi ha gent al darrere i responsable. A més a més, en agrair-los-ho, em van dir que donen prioritat al català.

-Perquè només fa uns 3 mesos que en sóc client i des del principi els vaig demanar que afegissin l'opció de fer traspasos entre fons d'inversió per Internet (encara no la hi tenien) i ja la hi han afegida. A més a més, pocs dies abans em van trucar per avisar-me'n.

-Perquè és una entitat bancària catalana i que a més a més gestiona ella mateixa els fons d'inversió que ofereix. En canvi, altres entitats bancàries catalanes fan gestionar els fons d'inversió per empreses espanyoles o amb seu a Madrid.

-Perquè els seus fons d'inversió rendeixen. Encara que n'ofereixi pocs, ja en té almenys 1 de cada tipus que va més que bé. Per què oferir-ne 400 si l'empleat no en coneix ni la meitat i molts van malament? (com passa en altres entitats bancàries)

31 de gener de 2008 Tres fons Caixa Manresa se situen en les posicions de les seves categories en tancar 2007

Tres fons d'inversió de Caixa Manre-

sa s'han situat, després del tancament de l'exercici 2007, en les primeres posicions de les seves categories respectives. Es tracta dels fons Manresa Creixement FI, Manresa Dinàmic FI i Manresa Dinàmic 25 FI, que han obtingut les màximes rendibilitats anuals de les seves categories de renda variable internacional i mixta. El Manresa Creixement FI ha tingut un rendiment del 34,6%; el Manresa Dinàmic FI un 16,3%, i el Manresa Dinàmic 25, un 4,1%.

El Manresa Creixement FI va néixer l'any 2005 i inverteix en accions internacionals, concretament en empreses barates en termes de ràtios de PER i de valor de firma partit per resultats (i cash flow), cotitzades en les principals borses mundials, i amb un posicionament estratègic que els permeti ser rendibles a llarg termini. En el rànquing de fons d'inversió d'accions internacionals, elaborat per Morningstar, està en segona posició.

Per la seva banda, el Manresa Dinàmic FI és un fons de fons global de gestió activa, creat l'any 2002, que en el rànquing de fons d'inversió mixtos d'inversió flexible de Morningstar també està en segona posició. El Manresa Dinàmic 25 FI és també un fons de fons de renda fixa mixta,

nascut l'any 2006, i ha quedat situat en primera posició del rànquing de fons d'inversió mixtos fixos internacionals de Morningstar. Tots tres fons han assolit la màxima qualificació de 5 estrelles per Morningstar.

L'any 2007 el patrimoni gestionat en fons d'inversió de caixa Manresa Inversió i comercialitzats per Caixa Manresa ha crescut un 3,7%, fins a assolir els 1.480 milions d'euro, metre que en el sector de fons de tot l'Estat el patrimoni ha caigut un 6,3%. En els darrers tres anys, els fons de Caixa Manresa han crescut un 23,6%, cosa que representa una mitjana anual del 7,3%.

Durant l'any 2007 Caixa Manresa ha seguit potenciant la seva gamma de fons d'inversió amb el llançament de dos fons, el Manresa Tresoreria 2 FI i el Manresa Valor FI. El Manresa Tresoreria 2 FI, un fons d'inversió de renda fixa a curt termini, té per objectiu obtenir un rendiment anual similar al tipus d'interès Euribor. Per aconseguir-ho el fons inverteix en actius de renda fixa en euros, bàsicament d'emissors privats. El Manresa Valor FI és un fons de renda variable internacional que inverteix en empreses sòlides, ben capitalitzades i amb capacitat de generar ben-

eficis de manera recurrent. Es tracta d'un fons ideal per a inversors que dins de la categoria de renda variable no vulguin assumir grans riscos, o bé que vulguin entrar a invertir en renda variable d'una manera més prudent.

Amés, l'any 2007 s'ha celebrat el vintè aniversari de la creació de la gestora de fons de Caixa Manresa, caixa Manresa Inversió, que en aquest temps ha sabut posicionar-se i ser pionera en nous conceptes d'inversió.

Bon assessorament en fons d'inversió, per a totes les necessitats

Caixa Manresa Inversió gestiona 17 fons d'inversió i 11 Sicavs, que comprenen totes les modalitats, des de fons monetaris, renda fixa, renda fixa privada, mixtos, variables europeus i globals, així com fons de gestió dinàmica i fons garantits. Un dels èxits en la comercialització de fons de Caixa Manresa ha estat la seva bona classificació als diferents rànquings de rendibilitat en renda fixa i, recentment, també en renda variable.

Els clients de fons d'inversió de Caixa Manresa compten amb un bon assessorament sempre a la seva disposició, ofert tant des de la xarxa d'oficines com a través dels gestors de banca privada.

Eroscatalà

[Actualitat](#) Henry Lee Lucas (15/12/2008)

Una siberiana, elegida miss món

La impressionant bellesa siberiana Ksenia Sukhinova va imposar-se la setmana passada en la 58ena. Edició del concurs de miss món que es va celebrar a Johannesburg. No cal ser cap especialista en medi ambient per saber que ella és precisament

una de les culpables del canvi climàtic. Per darrera de la russa hi va quedar la índia Parvathy Omanakuttan. En tot cas no calia que passessin per aquest nefast concurs per saber que ambdues son dues senyorasses espatarrants.

[Sexe a Internet](#) Ignatius J. Reilly (14/12/2008)

Els secrets sota la blonda

Els moments de més excitació de les nostres navegacions, sovint no estan lligades al sexe explícit. De vegades ens agrada més intuir que veure directament. Per arribar a plaers d'aquest tipus, us recomanem la pàgina web ideal de la blonda. Hi veureu roba interior d'allò més ben posada, amb unes dones de bandera, que ens faran passar l'estona o matar el cuquet. Al vostre aire.

[Premsa](#) Chinaski (12/12/2008)

Aniston, nueta nueta

L'actriu Jennifer Aniston ens ha fet un dels millors regals de la prèvia a les festes nadalenques, amb una portada i un reportatge a la revista GQ. L'ex de Brad Pitt constata amb la seva imponent presència que l'actor ros té prou bon gust a l'hora de fer la tria física de les seves companyes. Diu que té parella - el músic John Mayer- però aquestes nits d'hivern són molts més els seus amants de paper.

[Televisió / Ràdio](#) Ignatius J. Reilly (11/12/2008)

La RAI censura Brokeback mountain

La televisió pública italiana RAI, va censurar algunes imatges de la pel·lícula *Brokeback mountain* d'Ang Lee quan van emetre-la recentment. Les escenes eliminades van ser evidentment les que tenien un contingut sexual entre els dos protagonistes mas-

culins. Associacions d'homosexuals ja han demanat a la cadena que rectifiqui i torni a emetre la cinta sense tall. Aquest no és l'únic episodi de censura de la RAI, que darrerament també ha prohibit l'emissió de pel·lícules guanyadores de certàmens italians pel seu contingut sexual.

[Humor](#) (11/12/2008)

Inseminació equestre

[microbiquinis](#) Bandini (10/12/2008)

KJ escalfant el desembre

La KJ ens fa una nova proposta de l'empresa Malibustrings, de biquinis reduïts. Amb les temperatures d'aquest desembre s'agraeix que el canvi climàtic ens arribi per via genital. I és que la noia, fins i tot més que la roba que publicita, val la pena.

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (09/12/2008)

Joan Jesús

Us puc assegurar que en Joan Jesús Cada dia és una mica més gamarús Però li perdonem perquè es cuida Encara que tingui la neurona buida I sempre ens porta a fer una volta I d'activitat sexual n'hi ha molta

[Ocellota de la setmana](#) Henry Lee Lucas (08/12/2008)

Clara

La Clara no ho té clar. S'ha quedat sense feina i diu que podria acceptar de transportar bombones de butà. Per les seves prestacions segur que serà una excel·lent repartidora, però potser seria millor que el butà el deixés de costat. Bé, en tot cas nosaltres si tenim clar que la Clara és una monada..

Llibre que cal llegir

EL MOMENT DE DIR PROU:

La manifesta incompatibilitat amb Espanya

EL MOMENT DE DIR PROU:
La manifesta incompatibilitat amb Espanya,

TONI STRUBELL I TRUETA.
Pròleg de Francesco Cossiga.
Pagès editors, Lleida, 2008

Toni Strubell i Trueta és coordinador de la Comissió de la Dignitat. El 2004 li va ser atorgada la Creu de Sant Jordi. És autor del assaig *El cansament del catalanisme* (1997), *Un català entre els bascos* (2006) i ha col·laborat en moltes altres obres col·lectives com *Les mentides del PP* (2003) o *Polítiques de la memòria* (2004). Va coordinar també el llibre *L'autoestima dels catalans. Un valor a recuperar*, de diversos autors (2004).

ESPAI NACIONAL CATALÀ:
“LLUÇ BULLIT”

Amb aquesta tan gràfica i expressiva manera de dir-ho, conta l'autor del llibre que Carles Fontseré li resumia així la manera com veia aquest la realitat nacional catalana, en els darrers temps de la seua vida. No veig tampoc, en els temps que corren, manera millor de poder expressar la situació general (insípida, amb manca d'esperit) i perspectives — o expectatives — nacionals, aspectes molt ben definits, directa, o indirectament, al llarg del llibre, especialment per les classes o grups dirigents, o si més no, d'una part nombrosa i significativa de la societat actual.

Ens trobem, doncs, davant un text, que més enllà de la denúncia explícita d'una situació “anormal”, no cau en el victimisme més sever, malgrat assenyalar amb el dit a una part de la societat catalana, dirigent o no, com a responsables directes de la situació actual. Cal parar-se ara, i fer un parèntesi, i reflexionar sobre aquells tipus de discursos que insisteixen sols en carregar la culpa de tot plegat a la mateixa societat i veure si paga la pena o fan més adeptes a tot allò que un diu defensar. El text del qual parlem ara defuig, si més no, globalment, d'aquesta darrera posició i es centra més, en l'actitud, com s'ha dit més amunt, de grups o institucions molt concretes.

No obstant això, doncs, la proposta del llibre, més moral que política, va més enllà i ofereix també la possibilitat de visualitzar o reflexionar sobre algunes idees, des del punt de vista de

l'autor, per redreçar aquesta situació de “desnacionalització” i que resumirem més avall.

Allò que voldria destacar de l'aportació d'aquest llibre són, doncs, dos aspectes cabdals perfectament lligats per l'autor, que si bé no són cap novetat, sí que remarquen qüestions centrals que darrerament, sobretot, des de l'inici d'aquesta nova dècada, estan tenint força importància i incidència, quan no revisió, en els raonaments fets a casa nostra. En primer lloc, el fet de associar els conceptes de normalitat nacional al fet democràtic en sí. És a dir, la recuperació nacional hauria de passar necessàriament per la radicalització del fet democràtic, col·lectivament parlant, com sol dir-se, de baix perfil pel que a algunes pràctiques socials i polítiques majoritàries en el territori de l'Estat. L'autor no s'amaga de criticar l'aparent normalitat que vivim en la democràcia estatal actual, hereva, i filialment tan lligada, del franquisme. Fins i tot, la mateixa activitat i ideologia d'aquells partits que, aparentment també, doncs, el combatien. Especialment remarcables, per la claredat dels arguments, quan no de documents, de què es serveix (l'afer del darrer Estatut català, o de la decapitació pel propi partit de Pasqual Maragall, per exemple), són les crítiques que l'autor fa al PSC, però també a CIU o ERC, per la subordinació als partits estatals o per la poca volada dels seus plantejaments nacionals davant, això sí, una nova ofensiva del nacionalisme espanyol, per alguns, sense precedents, i no sols del d'arrel més conservadora.

Al País Valencià, de tot açò, de perfils democràtics de baixa qualitat, en sabem prou. Potser, el text, hauria d'haver-ne parlat. Un mateix, no deixa de pensar que el territori valencià és, per a l'Estat, com un espai de proves per comprovar com se'n surten després d'aplicar les estratègies i moviments juridicopolítics encaminats a la despersonalització absoluta, a la pèrdua d'identitat i a la desnacionalització més profunda. Si la cosa ací va com va, perquè fenòmens sociopolítics com aquestos no podem passar més enllà de l'Ebre, o a les Illes? Tan difícil seria?

I és que la cosa no ve d'ara. Efectivament, i si fem cas dels plantejaments que feia ja fa 15 anys Josep Sort en un breu i impagable estudi sobre el nacionalisme espanyol (i que li caldria una nova edició i actualització — des del meu punt de vista, els esdeveniments actuals justifiquen les tesis o el que volia mostrar aquell llibre), el nacionalisme espanyol

d'arrels liberals, amb precedents clars ja des de la segona dècada del segle passat, té una continuïtat sense pràcticament barreres, en les ideologies socialistes i liberals espanyoles del moment. No ens hem d'estranyar, doncs, de les actituds d'aquests corrents, no tant nous.

En segon lloc, i amb total simbiosi amb l'anterior observació, el llibre vol ser una constatació i defensa la tesi que l'Espanya actual, la societat catalana també, és una conseqüència de com es van tancar, si es que es van tancar totes, les portes de l'anterior règim totalitari, per obrir-ne d'altres que han fet més de barreres i fronteres a la llibertat i a la emancipació dels pobles que cap altra cosa. No és aquest espai ara, ni el moment, per debatre excessivament o incidir amb la influència que el franquisme, i d'altres institucions arrelades a aquesta filosofia i ideologia totalitàries, com l'Església catòlica (i que l'autor exemplifica en algun moment), continua tenint sobre nosaltres. Jo mateix, i per alguns tipus de treballs o estudis sobre certs autors que estic fent, no en tinc cap dubte. Per això, i com ja s'ha denunciat per altres autors, per exemple, per Francesc-Marc Álvaro, pel fet de no trencar totalment amb l'anterior règim social i polític, la transició no deixa de ser una manifesta “impostura”. Aquest periodista i assagista afegia que “la subordinació absoluta del passat al futur va fer bones totes les impostures: es van igualar opressors i oprimits, es van obviar els sectarismes d'uns i altres, es va acceptar, fins i tot, que es podia ser demòcrata dins del franquisme i, en justa correspondència, es va donar per descomptat que el sol fet d'oposar-se a Franco ja convertia algú en demòcrata”. Fet i fet, i en boca de l'autor del llibre que ens ocupa ara, és com si els franquistes encara estigueren guanyant. Què dirien ara alguns republicanismes si pogueren alçar el cap?

Afegir també, sospesant els dos aspectes bàsics anteriors, que cal agrair a l'autor el fet de no focalitzar tot l'escrit sols que des del punt de vista estrictament polític, i destacar algunes referències a d'altres camps de treballs pel que fa a la recuperació de la normalització nacional, com puguen ser els que practiquen Quim Gibert (citat pel propi autor) o Víctor Alexandre, per posar ara uns exemples entenedors, que puguen combatre la creixent minorització i subordinació davant esquemes nacionals aliens (el grau d'alienació el deixi a criteri de cadascú i des de la perspectiva

nacional que defensa). També, el fet d'usar conceptes com el de “colonialisme”, que, des del meu entendre, li calen també una nova revisió i actualització.

Caldrà veure, doncs, si és suficient amb el fet “de dir prou”. Potser calen altres iniciatives després “de dir prou”. L'autor ja ens dóna pistes, les quals, són ni més ni menys que les mateixes conseqüències o conclusions dels arguments o reflexions exposats al llarg de les cent pàgines llargues que té el llibre: fer més popular i internacionalitzar el catalanisme, fer una nació més sostenible, una proposta real i creïble per la unió del catalanisme, que superi els debats estèrils, en aquest sentit, de dreta i esquerra per centrar-se en el debat espanyols/catalans, la revisió del paper de Catalunya a Europa, les “raons de la sociolingüística” (i m'agradaria ara recordar i remetre al lector als treballs, en aquest sentit, de caire psicolingüístic o més estrictament sociolingüístics de Ferran Suay, Jordi Solé i Camardons o Bernat Joan), l’“explotació” o eficaç conducció de commemoracions concretes, com la del 2014 (300 anys de la caiguda de Barcelona davant les tropes borbòniques) i, especialment, des del meu punt de vista, la molt suggeridora idea de guanyar, o recuperar, espais culturals o camps propis de l'emotivitat nacional.

Comptat i debatut, no sé si després de llegir el llibre, per al lector, hi hauran exposades a les pàgines del text suficients raons per poder “dir prou” davant l'objectivitat d'una situació molt clara. Això ho dirà el lector. Ressalte també ara la visió optimista que alguns intel·lectuals i estudiosos de la (les) democràcia (democràcies) actuals, especialment dins del món de l'anomenada “esquerra”, com l'autor italià Luciano Canfora, que veuen la possibilitat de canvis a partir de la premissa que el món té cada vegada més necessitat d'igualtat. Però el que és segur és que el llibre ajuda a pensar coses i, en definitiva, parafrasejant Pedrolo, citat a l'entrada d'aquest escrit, a tenir més probabilitats de pensar-ne d'altres.

ÀNGEL VELASCO (Filòleg. Coeditor del llibre: *Elogi de la transgressió. Identitat nacional i desraó d'estat*)

Alginet, 17/12/08

Poesia

A honor de la senyora Margalida Puigserver

CLIMENT GARAU I SALVÀ

La Internacional

Himne Internacional dels treballadors

Amunt, els damnats de la terra;
amunt els qui pateixen fam,
la força pel dret és vençuda,
s'acosta el bell temps de pau.
Del passat, destruïm misèries;
esclaus aixequen vostres cors.
La terra serà tota nostra.
No hem estat res i ho serem tot.

És la lluita darrera.
Agrupem-nos, germans!
La internacional serà, la Pàtria dels humans.

No esperis salvacions supremes
de déus, de reis ni de tirans.
Obrer, és la sang de les venes
La que triomfant et salvarà.
La força del tirà sotmesa,
Ton puny deixarà quan voldràs.
Atiem la fornal encesa;
el ferro és fill del nostre braç.

És la lluita... (bis)

Obrers, camperols, la batalla
ha començat i finirà;
La terra és de qui la treballa
I el treball just triomfarà.
Si del cel de la nostra terra
foragitem dels corbs l'estol,
Pau ferma seguirà la guerra
i sempre més brillarà el sol.

És la lluita... (bis)

Nostre Lluçmajor es trobava,
Mancada de residència,
Dona de gran consciència
En això sempre pensava.
Ja que de fet se trobava,
En molt trista soledat,
Va dir: -faré aquest llegat
A la gent que ho sospirava.

Ca Metge Aulet va dar,
Una casa preciosa,
Amb façana molt formosa
Al centre de ciutat està.
A Plaça podran anar
Que hi està ben a prop,
A la història, jo trob
Que, dignament, hi cabrà.

Cap senyor de Lluçmajor,
Cap casa ha regalada;
és la primera vegada
que se fa aquest favor.
És una bona lliçó,
Ha demostrat sa noblesa;
A persona com aquesta,
Li podrem rendir honor.

Abans ja va ajudar
A una molt bona empresa;
quan s'enrajolà l'església,
ella hi va col·laborar
Per això vull alabar,
S'obra d'aquesta senyora
Que lo nostre poble honora,
Perquè en tot dona la ma.

Margalida Puigserver
I del darrer Amengual,
El glosador Climent Garau,
Tot això ho veu molt bé;
el bon cor que vostè té,
pels vellets voler ajudar,
que puguin tranquils estar,
ja que pocs els volen bé.

El vellet llucmajorer,
Aquí tranquil estarà,
Hi menjarà i jaurà
Hi serà tractat molt bé.
Esperant la mort quan ve
Ja que aquesta no perdona
Aquesta joia mos dona
Ningú preferència té.

El nom d'aquesta senyora,
Eternament regnarà
en els seus peus hi haurà
tot l'any molt fresca corona,
de roses i de mimosa
pel seu aroma escampar
allà s'hi recordarà
la gran obra piadosa.

El Déu del cel la rebrà,
Dia de la seva mort,
amb so de música fort,
ses portes li obrirà.
Ell la voldrà honorar,
Sa gran obra que va fer.
Ell tot en compte ho té,
El be i el mal vol jutjar

Escola Valenciana: un exemple de com treballar amb intel·ligència per la unitat de la llengua i la història del país

Amb motiu del 8è centenari del naixement de Jaume I, Escola Valenciana –Federació d'Associacions per la llengua (<http://www.fev.org/>) ha editat el CD *Camins, viles i castells en la crònica de Jaume I*, el tercer material didàctic audiovisual en aquest format que edita una de les entitats més actives de defensa de la llengua en el sud del nostre país (el primer fou *Joan Fuster –una biografia visual*; i el segon *Sendes i carenes –el món d'Enric Valor*).

En primer lloc, volem destacar que la feina incombustible de la gent d'Escola Valenciana ha aconseguit allò que,

a voltes, sembla impossible en altres àmbits: rebre el suport de tres institucions, una de cada una de les grans regions catalanes: la Generalitat de Catalunya, el Govern de les Illes Balears i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Pel que fa al material, destinat a alumnat de secundària, hi trobareu, a partir de la *Crònica* de Jaume

I (*El llibre dels feits*), les referències a les conquestes que, al segle XIII, van permetre l'expansió de la Corona catalanoaragonesa i de la nostra llengua al País Valencià i a les Illes Balears i Pitiüses...

A partir de la lectura de fragments de la *Crònica* de Jaume I, podrem conèixer els paisatges on es produïren els fets relatats, l'arquitectura d'aquella

època que encara conservem, les màquines de guerra que es feren servir, els ambients de l'època. Així, el material s'articula en cinc episodis: *Un regne enmig la mar; Menorca; En la frontera d'Aragó; Eivissa; València, regne i frontera; i Entre Aitana i el Benicadell*. Certament, una manera amable de treballar tant història com llengua (els autors han tingut l'encert de triar veus del català sud-occidental per als episodis que succeeixen al País Valencià i del català insular per als episodis que passen a les Illes).

Pere Mayans

Salut

Microorganismes i malalties infeccioses

1.- Algunes malalties víriques (1)

1.1.- El refredat comú

El refredat comú és una afecció catarral d'origen víric o al·lèrgic de l'aparell respiratori, normalment sense febre, que es manifesta amb inflamació de les vies respiratòries: nas, sinus paranasals, coll, laringe i, fins i tot, la tràquea i els bronquis.

Els principals símptomes són: molta mucositat, esternuts, tos, mal de cap i malestar general. L'aparició del refredat comú té un cert caràcter estacional ja que les èpoques d'una major incidència són la tardor, el pic de l'hivern i la primavera.

El refredat comú és provocat per una àmplia varietat de virus, essent, però, els rinovirus els responsables d'un 30 a un 60% dels casos de constipats. El tipus de virus predominant acostuma a variar segons l'estació de l'any; així, per exemple, els refredats de primavera, o estiu, estan provocats per picornavirus, mentre que els refredats que apareixen al final de la tardor i a l'hivern solen ser infeccions de paramixovirus o mixovirus.

El període d'incubació dels virus és variable: entre 24 i 72 hores però pot arribar fins als 10 dies.

El contagi del refredat és molt fàcil: els virus es transmeten a través del contacte amb objectes o a través de partícules de saliva provinents dels esternuts o d'enraonar.

No es coneixen els factors que predisposen a les persones a refredar-se ja que el refredament de la superfície corporal no és la causa directa dels refredats. No obstant, en aquestes situacions de refredament hi ha una vasoconstricció de la mucosa nasal que podria afavorir l'entrada dels virus responsables

del refredat. La fatiga excessiva, l'estrès emocional, al·lèrgies nasals o la fase intermèdia del cicle menstrual, sí són factors que poden facilitar la infecció.

1.2.- La grip

La grip és una malaltia vírica que ja va descriure Hipòcrates cap allà l'any 412 a.C. La primera pandèmia de grip coneguda va ser el 1580. Durant el segle XX hi ha hagut tres grans pandèmies de grip, als anys 1918, 1957 i 1968.

Hi ha tres tipus de virus de la grip: A, B i C, i diferents subtipus d'A. El tipus A es va aïllar per primera vegada l'any 1933 i el tipus B, l'any 1940. El tipus C, menys important, produeix gairebé els mateixos símptomes del refredat comú i normalment no és responsable dels processos gripals.

El virus de la grip es contagia a través de les gotetes procedents de la tos i els esternuts de les persones infectades.

La grip afecta les vies respiratòries superiors i inferiors, i els símptomes més comuns són febre, mal de cap, mal de coll, tos seca, dolors musculars i debilitat general. També acostuma a haver-hi congestió nasal, mucositat i ulls plorosos. Les persones grans que, a més a més, tenen malalties cardíaques cròniques, pulmonars o que són diabètiques, poden patir complicacions greus que requereixen hospitalització o, fins i tot, poden morir.

Tant les epidèmies com les pandèmies de grip es produeixen per canvis en les proteïnes de la superfície externa de les partícules virals. Aquestes proteïnes s'anomenen

antigèniques: hemaglutinina (HA) i neuraminidasa (NA). Les persones que han patit una grip no són resistents a les infeccions de virus que presenten noves hemaglutinines o neuraminidases. Així, quan de manera espontània, en un malalt, apareixen virus amb noves proteïnes antigèniques, la infecció s'escampa, augmenten els malalts de grip i poden desencadenar-se les epidèmies i les pandèmies. Els canvis en els virus sovint succeeixen en hostes animals. Els virus que van provocar les tres grans pandèmies del segle XX es van

originar en ocells o en porcs i la majoria de la gent no tenia immunitat, és a dir, anticossos, cap a aquests subtipus nous de virus.

El cicle víric dura entre quatre i sis hores. La malaltia apareix al cap de 18 i 72 hores després de la infecció. Els símptomes tenen una durada mitjana de cinc dies durant els quals el millor per al malalt és quedar-se descansant al llit. La grip es pot complicar i provocar una pneumònia.

1.3.- La verola

Se suposa originària de l'àrea geogràfica del Mar Càspia i, arrel de l'invasió dels Huns, es va disseminar per Europa

patia eren les noies que munyien les vaques, i això probablement li va suggerir la gran idea. Amb una agulla estèril va prendre una petita quantitat de pus de les pústules de la mà d'una noia afectada i la va traspasar a unes esgarripades que va fer a la pell d'un noi sa, que aviat va agafar aquest tipus benigne de malaltia. Però l'experiment de Jenner estava a mig fer. El noi es va recuperar d'aquesta malaltia i dos mesos més tard, arriscant-se molt, Jenner va injectar al braç del noi pus procedent de grans d'altres persones que tenien verola. Afortunadament per a Jenner, el noi no va tenir la malaltia.

A més de la verola clàssica, que té com a focus principal el subcontinent Indostànic, hi ha la verola menor que té una letalitat un 40% inferior a l'anterior i que es dona a la meitat nord d'Amèrica.

L'Organització Mundial de la Salut, l'any 1967, inicià un programa d'erradicació mundial de la verola. Aquesta malaltia té com a característiques favorables per ser combatuda el seu període d'incubació (2 setmanes), que només es transmet de persona a persona, que no hi ha portadors crònics o infectats asimptomàtics i que es pot fer l'administració de la vacuna a les àrees endèmiques.

Durant anys va existir un Servei Mundial de Vigilància on s'estudiaven tots els casos de verola evidents i sospitosos, i s'aplicava la vacunació de la població en situació de risc. L'any 1980 l'OMS anuncia l'erradicació de la verola en el món.

L'agent causal era un virus de la família dels poxvirus i tan sols s'encomenava de persona a persona. El malalt era contagiós durant el període d'incubació i al llarg de tota la malaltia. En un principi el contagi era per transmissió aèria i, després, per secrecions i lesions cutànies.

oriental i fins Àsia. A l'Europa de l'Edat Mitjana, la "verola major" va arribar a matar un terç dels malalts i d'aquí es va difondre a Amèrica.

Cap el 1798, Edward Jenner (1749-1823), un metge rural anglès va observar que les persones que havien patit un tipus de malaltia anomenada "vacuna", pròpia de les vaques, no agafaven la verola major o clàssica, que era una malaltia molt més perillosa.

La malaltia "vacuna" s'encomana treballant amb les vaques i produeix una erupció de pústules, especialment a les mans. A l'època de Jenner qui més la

Cuina

Oca amb peres

Ingredients:

Oca, peres blanques, alls, cebes, tomàquets, un brot de farigola, una fulla o dues de llorer, unes fulles de marduix, un tronquet de canyella, ametlles torrades, carquinyolis, llard, vi ranci, vi blanc sec, aigua o brou de pollastre, sal i pebre negre.

Preparació:

Es socarrima l'oca, es neteja bé i, si es vol, es talla a trossos grossos (tres de cada quarter). S'adoba amb sal i pebre i es sofregeix en una mica de llard fos, en una cassola, a poc foc, per fondre el greix de la pell. Quan sigui ben rossa, es retira el greix que sobra i se'n deixa només una mica, amb el qual es fregeix la ceba, picada ben fina. Quan la ceba té color, s'hi afegeix el tomàquet ratllat i les herbes. Es deixa coure fins que el sofregit estigui ben lligat. S'hi tira un raig de vi blanc i es deixa evaporar l'alcohol. Després s'hi tira brou o aigua, es tapa i es deixa coure, a poc foc, amb la cassola ben tapada. Si es fa amb l'oca sencera, convé anar-la voltant, de tant en tant. A mig coure, s'hi posen unes quantes peres, rentades i prou (sencceres, amb la cua i sense pelar). Quan tot sigui cuit, es treu el tall i les peres i es desgreixa el suc. Després s'hi tornen a posar. Es fa una picada amb unes dents d'all, uns carquinyolis i unes ametlles torrades; un cop picat, s'hi afegeix un gotet de vi ranci i s'aboca a la cassola. Es tasta de sal i pebre i es deixa coure una mica més.

Civet

Encara que sigui d'origen francès, és molt tradicional.

Ingredients:

Carn de caça (conill de bosc, llebre, senglar, cérvol o qualsevol altre), pastanagues, naps, porros, cebes, alls, xampinyons, vi negre, xocolata negra, farina, llorer, farigola, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es posen a marinar la carn (si és un conill o una llebre, es reserva la sang i el fetge, en cru), amb les pastanagues, els naps, els porros, les cebes i els alls, tot fet a talls grossos i cobert de vi negre. S'hi deixa entre un i quatre dies, segons la bèstia. Un cop marinat, es treuen els trossos de carn, s'eixuguen, s'enfarinen i es fregeixen, amb oli i un pessic de sal, fins que siguin rossos per fora.

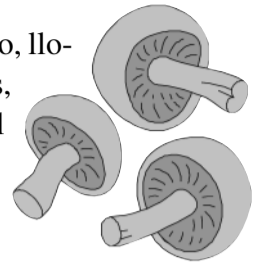
Es posa a la cassola el tall i l'oli de fregir-lo, les verdures i el vi de la marinada, els xampinyons, triats i nets, una fulla de llorer, unes brot de farigola, la sal i el pebre negre. Es deixa coure, remenant-ho de tant en tant, el temps necessari. Si és una carn dura, pot haver de coure moltes hores. Si es vol fer amb olla a pressió, cal coure-ho a poc foc i anar gronxant l'olla periòdicament, per a que no s'agafi i deixar-ho reposar sense treure la vàlvula, fins que ja no tingui pressió, abans de destapar-la. Una mica abans d'acabar-se de coure, s'hi tira la xocolata negra ratllada; si és conill o llebre, en comptes de xocolata s'hi posa el fetge i la sang, tot trossejat en gros i escalfat un moment en una paella, amb un raig d'oli, i després ben picat i passat per un passapurés (si es cou abans de picar-ho, fa unes serradures, en comptes de lligar la salsa).

Estofat de senglar

Ingredients:

Carn de senglar, bolets, cebetes, alls, api, porro, llorer, farigola, orenga, pinyons, carquinyolis, llard, vi negre, aigua o brou de l'escudella, sal i pebre negre. Segons el temps, s'hi poden posar també unes castanyes, o naps, o patates.

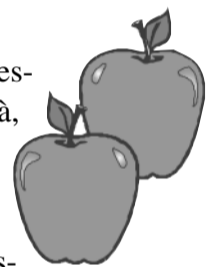
Preparació:

En una cassola amb una mica de llard fos, s'ofega la carn, tallada a daus i adobada amb sal i pebre negre. Llavors s'hi tira una bona quantitat de vi i es posa la cassola, tapada, al forn, a uns 120°C., fins que el vi hagi reduït a la meitat o menys. Després s'hi afegeixen una fulla de llorer, un brot de farigola, un pessic d'orenga, unes cebetes, un brot d'api i un porro trossejats i es cobreix amb aigua o brou. Es torna a tapar i es deixa que cogui. Quan és quasi cuit, s'hi posen les castanyes o l'acompanyament escollit. Al cap d'una estona s'hi tiren uns bolets i una picada d'all, carquinyolis i pinyons. Es remena bé i es deixa una estona més, fins que la picada s'hagi fos.

Pollastre de l'àvia de Can Pep Manel

Ingredients:

Pollastre de pagès, bolets conservats al natural o frescos, alls, ametlles, una galeta maria, conyac, safrà, oli, aigua, sal i pebre negre.

Preparació:

Es socarrima, es renta i es trosseja el pollastre. Després, en una cassola amb oli i un pessic de sal, s'enrosseix, a poc foc. Quan és ros, s'hi tira un raig de conyac i un d'aigua, i la picada d'ametlles, alls, safrà i una maria, un pessic de sal i una mica de pebre negre. Es tapa la cassola i es deixa ofegar una estoneta. Quan es quasi cuit, s'hi afegeixen els bolets i es deixa coure, tapat i a poc foc, una estoneta més.

Préssecs en almívar

Ingredients:

Préssecs grocs, de carn forta, collits sense madurar del tot (com els venen als mercats), sucre i aigua.

Preparació:

Es fa arrencar el bull a l'aigua necessària i s'hi dissol el sucre (400 gr. per litre). Es pot fer amb els préssecs sencers, partits pel mig o a trossos més petits. Si es volen partir pel mig, abans de pelar-los, se'ls fa un tall seguint el séc i passant pel capoll, a tot el vol; s'agafa cada meitat amb una mà i es fa girar com si es descargolés. El pinyol, que queda en una meitat, es treu amb una cullereta de postres. Es pelen, es trossegen, si es vol, i es posen en pots de vidre que puguin tapar hermèticament, omplint-los fins al coll. Es tapen amb l'almívar, deixant una mica d'aire per a la dilatació. S'esterilitzen (vg. el tomàquet) bullint-los només uns moments. Val més deixar-los confitar un parell de mesos o tres, abans d'encetar-los.

FIRA DE LA DONA EMPRESARIA

Fa 2 anys que na Beatriu Vilas i na Mariana Castro regenten l'empresa Musicalcoaching al carrer Baró de Pinopar,7-A-2 de Ciutat. 625 416 784

Fa 6 anys que la família Torres fa articles de publicitat, regals personalitzats, articles per a la hostaleria i a la restauració, retolació, uniformes... al carrer dels Ocells,33 local 22 de ciutat. 971 760 218

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 3 mesos que na Maria Medina i sa filla Fina han obert la Peixeteria Medina al carrer Joan Crespí,13 local 3 de santa Catalina. Tel. 650 536 208

Na Marian Moïs acaba d'obrir la botiga de Moda Aulet Moïs al carrer Velazquez,5 de Ciutat. Tel. 971 717 585

S A P O B L A

En Martí Cotxerés l'amo de la botiga de moda cas Cotxer al carrer del Mercat,5 de sa pobla.Tel. 971 540 247

Fa un quart de segle que na Maria Martí regenta La Penya de L'Artista a la Plaça Major, 3 de sa Pobra. Tel. 971 540 000

Fa 2 mesos que na Maria i en Pau regenten la botiga Enllàs i Xuxes al carrer Muntanya,3 de sa Pobra. Tel. 971 862 165

Fa 2 anys que en Guillem Miró regenta el Restaurant Xoriguer al carrer Fàbrica,60 de Santa Catalina. Fa la cuina basca. Se menja a la carta. 971 288 332

Fa 3 anys que na Mar González regenta la perruqueria unisex Colors al carrer Francesc Martí Mora,44 de Ciutat. Estètica, depilació laser, tractaments específics. Tel. 971 286 367

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)

Acudits

En un aeroport d'una de les ciutats de l'antic Taló d'Acer, un espia fugia de la policia secreta russa, la KGB. Estava a punt de ser capturat, quan, sobtadament, va ensopegar amb una monja a la qual li va demanar que l'amagués sota el seu hàbit. Els agents de la KGB van preguntar a la religiosa si havia vist l'espia i li van donar la seva descripció. Ella els informà que no l'havia vist.

Quan ja el perill havia passat, l'espia va sortir de sota del vestit de la monja i es va iniciar el diàleg següent:

“Gràcies, germana, per haver salvat de ser capturat per la KGB”.

“Ha estat amb molt de gust, fill”.

“He de dir, germana, que vostè té unes boniques cames. S'ha donat vostè del petó que li he fet en les panxells?”

“Clar, fill”.

“¿Ha notat vostè els petons que li he fet a les cames, abans dels genolls?”

“Sí, fill”.

“¿Ha notat quan he anat pujant i li cobria les cames a petons, a dalt dels genolls?”

“Sí, fill”.

“Què hagués passat si jo hagués seguit pujant, i pujant i omplint de petons?”

“Doncs que m'haguéssis petonejat els ous, cabró! Jo també sóc un espia!